

Liahona

Kuinka voin auttaa?

Kun rakkaat jättävät kirkon,
s. 30

Opetuksia niiltä, jotka ovat
tulleet takaisin, s. 26

Kuinka historiamme
ymmärtäminen auttaa, s. 12

KIRKKO
ON
TÄÄLLÄ

Punta Arenas **Chile**

VALOKUVA GETTY IMAGES

Kirkko on vahva Chilessä aina autiomaassa sijaitsevista pohjoisen kaupungeista Santiagon suurkaupunkialueeseen maan keskiosassa ja etelässä Punta Arenasin vaarnaan, johon kuuluu seitsemän vaarnaseurakuntaa ja kaksi lähetys-seurakuntaa. Tässä on lisää tietoa Chilestä ja kirkosta siellä:

kirkon jäseniä —
595 526

3,3 — prosenttia väestöstä on kirkon jäseniä

77 vaarnaa,
590 seurakuntaa,
10 lähetyskenttää —

100 — sukututkimuskeskusta

temppeliä: Santiago (vihitty 1983),
Concepción (vihitty 2018),
Antofagasta (ilmoitettu 2019) — **3**

4 270 — kilometriä Chilen pohjois-
rajalta etelärajalle, leveim-
millään 350 kilometriä idästä
länteen

1956 Ensimmäinen seurakunta
perustettiin

1972 Ensimmäinen vaarna
perustettiin

1988 Maailmassa neljäs maa,
jossa on 50 vaarnaa

1994–1996 Perustettiin 26 uutta
vaarnaa

Liahona-lehden toimitukselta

Tämän lehden sisältö on laadittu ennen koronavirusen aiheuttamaa pandemiaa. Jotkin tiedot eivät ehkä tällä hetkellä ole käyttökelpoisia. Sovella ehdotuksia tarpeen mukaan kirkon ja valtion tämänhetkisten ohjeiden mukaisesti.

Koen samaan sukupuoleen kohdistuvaa viehtymystä – ottaisivatko kirkon jäsenet minut mielellään takaisin?

Bouke "Bob" S. Ecoma Verstege

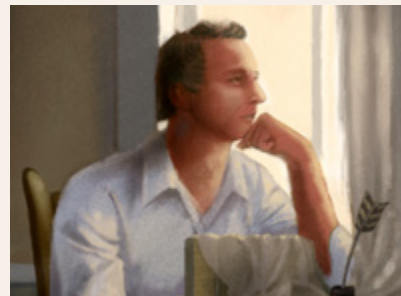
40

Kirkon historia: voiman ja innoituksen lähde

Vanhin Quentin L. Cook, Kate Holbrook ja Matt Grow

12

Kun tunsin kirkon pettäneen minut

Travis Ewell

26

Kuinka vahvistamme uskoamme – yhdessä

Tutkiessamme tässä kuussa Mormonin kirjaa saamme tietää Korihorista, joka sai monet kirkon jäsenet vakuuttumaan siitä, että profeetat olivat pettäneet heitä. Hän tunnusti kuitenkin myöhemmin, että Saatana oli pettänyt häntä itseään ja hän oli pettänyt muita. Me saamme tietää soraamisesta, kokonaisesta kansasta, joka irtaantui kirkosta. Ja näemme Alma nuoremman, joka oli aiemmin tarmokkaasti taistellut kirkkoa vastaan, pyrkivän vahvistamaan omia aikuisia lapsiaan, etteivät nämä tekisi valintoja, jotka johtaisivat heidät pois Herrasta ja Hänen kirkostaan.

Osalla meistä on perheenjäseniä tai ystäviä, jotka eivät halua enää olla mukana Herran palautetussa kirkossa. Tämä voi olla tuskallista niille meistä, jotka tuntevat uskonsa olevan hyvin vahva. Me haluamme auttaa, mutta monet meistä miettivät, kuinka.

Lehden yksittäisessä numerossa ei pystytä koskaan käsittelemään kaikkia syitä siihen, miksi usko heikkenee, eikä selittämään tarkalleen, kuinka toimia, kun niin käy.

Uskon matka on jokaisella erilainen. Mutta toivomme seuraavien artikkelien tässä numerossa tuovan hieman apua:

- Erään miehen kokemus siitä, kuinka hän palasi kirkkoon ja mitä hän oppi siitä (ks. s. 26).
- Jokaisen toivottaminen tervetulleeksi on tärkeää (ks. s. 40).
- Ehdotuksia vanhemmille siitä, kuinka toimia suhteessa aikuisiin lapsiin, jotka ovat valinneet erilaisen polun (ks. s. 30).
- Hyödyllisiä näkökulmia kirkon historiaan ja siihen, kuinka se voi vahvistaa uskoamme (ks. s. 12).

Toivomme, että nämä artikkelit tarjoavat sinulle lähtökohdan etsiessäsi jumalallista johdatusta henkilökohtaisiin olosuhteisiisi.

Parhain terveisin
Adam C. Olson
toimituspäällikkö

Sisällys

5 Kutsu taiteilijoille kaikkialla maailmassa 🎨

6 Henkilökuvia uskosta 📖

Ignatius ja Adelaide Baidoo

Baidoot ovat nähneet omakohtaisesti evankeliumin luku- ja kirjoitustaito-ohjelman siunaukset vaarnassaan ja perheessään.

8 Palvelutyön periaatteita

Palvelutyötä kirkon toimintojen avulla

Kirkon toiminnot antavat meille mahdollisuuksia luoda ystävyyssuhteita, olla yhteydessä muihin ja palvella heitä.

12 Kirkon historia: voiman ja innoituksen lähde

Vanhin Quentin L. Cook, Kate Holbrook ja Matt Grow

Kuinka kirkon historian tutkiminen voi syventää uskoamme ja haluamme elää evankeliumin mukaan täydemmin?

20 Pioneerien poluilla Intiassa

Taunalyn Rutherford

Nämä uskolliset pyhät ovat esimerkkejä siitä, mitä kirkon tukipilarina oleminen tarkoittaa.

26 Kun tunsin kirkon pettäneen minut

Travis Ewell

Sen jälkeen kun veli Ewell oli kuullut asioista, jotka horjuttivat hänen uskoaan ja saivat hänet jättämään joksikin aikaa kirkon, hän oivalsi, mistä hän oli jäänyt paitsi.

30 Sinä rakastat, Hän pelastaa 📖

Krista Rogers Mortensen

Eräs äiti ymmärtää, että aikuisten lastensa valinnoista riippumatta hänen piti vain rakastaa heitä.

32 Myöhempien aikojen pyhien kertomaa 📖

Perhe siirtää sivuun omat koettelemuksensa palvellakseen muita, rohkea lentosotamies puolustaa uskonkäsityksiään ja innoittaa muita, äiti odottaa lupauksen täyttymistä, anteeksianto tulee yllättävään aikaan.

36 Tule ja seuraa minua – Mormonin kirja 📖 🎨

Nämä viikoittaiset artikkelit voivat tukea Mormonin kirjan tutkimistasi tässä kuussa.

40 Koen samaan sukupuoleen kohdistuvaa viehtymystä – ottaisivatko kirkon jäsenet minut mielellään takaisin?

Bouke "Bob" W. Ecoma Verstege

Kun veli Verstege tunsu vetoa palata kirkkoon, hän oli huolissaan siitä, hyväksyisivätkö muut jäsenet hänet.

🕒 Nopeaa luettavaa

📖 *Tule ja seuraa minua*
-opetusohjelmaa tukevaa aineistoa

Kannessa
Kuvitus stock.adobe.com
ja unsplash.com

Osastot

Nuorille aikuisille

44

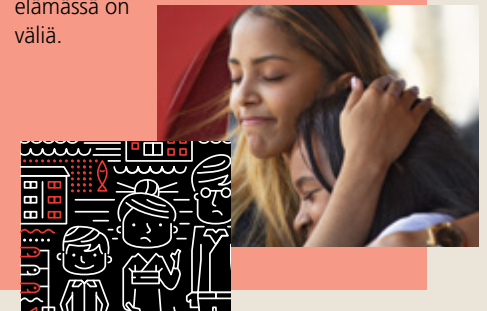
Tulevaisuus voi olla pelottava asia. Mutta taivaallisen Isän avulla me kaikki voimme **kulkea eteenpäin uskoen tulevaisuuteen**. Lue tässä kuussa kertomuksia muilta nuorilta aikuisilta, jotka ovat oppineet **tärkeitä seikkoja valmistautumisesta** tulevaisuuden varalle.

Nuorille

52

Opi, kuinka **evankeliumi voi muuttaa perhettäsi** ja miksi sinun **yksinkertaisilla valinnoillasi** elämässä on väliä.

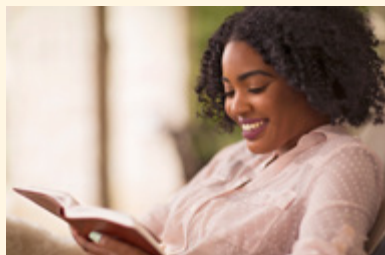
Lapsille

Ystävä

Sinä voit **olla lähetyssaarnaaja** aivan kuten Alma!

HEINÄKUUN VAIN SÄHKÖISENÄ JULKAISTAVAT ARTIKKELIT

Onko sinulla kysymyksiä evankeliumista? Tässä on viisi tapaa löytää vastauksia

Chakell Wardleigh

Nuori aikuinen kertoo, kuinka kysymykset voivat vahvistaa uskoa, jos sallit sen.

Kuinka valmistaudun Intiaan rakennettavaan temppeleihin

Yeshwanth Kosireddy

Nuori aikuinen Intiasta kertoo, kuinka hän valmistautuu ensimmäiseen mahdollisuuteensa mennä temppeleihin.

Mitä tarvitaan, jotta vanhurskaat toiveemme toteutuisivat

Marc Deo Dela Cruz

Nuori aikuinen Filippiineiltä kertoo, kuinka hänen uskonsa vahvistui, kun hänen tulevaisuudensuunnitelmansa muuttuivat.

LUE LISÄÄ

Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksessa ja sivustolla liahona.churchofjesuschrist.org voit

- nähdä lehden uusimman numeron
- löytää sisältöä, joka julkaistaan vain sähköisenä
- hakea aiempia numeroita
- lähettää omia kertomuksia ja antaa palautetta
- tilata lehden tai tehdä lahjatilauksen
- tehostaa tutkimista sähköisin työkaluin
- jakaa mieluisia artikkeleita ja videoita
- ladata tai tulostaa artikkeleita
- kuunnella mieluisia artikkeleita.

OTA MEIHIN YHTEYTTÄ

Lähetä kysymyksesi ja palautteesi sähköpostitse osoitteeseen liahona@churchofjesuschrist.org.

Lähetä kertomuksiasi sivustolla liahona.churchofjesuschrist.org tai postitse osoitteeseen

Liahona, Fl. 23

50 E. North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

HEINÄKUU 2020, 72. VUOSIKERTA, NUMERO 7 LIAHONA 16722 130

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta:

Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

Kahdentoista apostolin koorumi:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares
Vastaava päätoimittaja: Randy D. Funk
Neuvojat: Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Larry S. Kacher, Jan E. Newman, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Vern P. Stanfill
Toiminnanjohtaja: Richard I. Heaton

Kirkon lehtien johtaja:

Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja:

Garff Cannon

Päätoimittaja:

Adam C. Olson

Apulaispäätoimittaja:

Ryan Carr

Julkaisuavustaja:

Camila Castrillón

Toimittajat:

David Dickson, David A.

Edwards, Matthew D. Flitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Taiteellinen johtaja:

Todd R. Peterson

Suunnittelija:

Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hindckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleni Regehr, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden

koordinaattori: Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö:

Jane Ann Peters

Tuotanto:

Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marrison M. Smith

Painatuksen valmistelu:

Joshua Dennis, Ammon Harris

Painatusjohtaja:

Steven T. Lewis

Levikkijohtaja:

Nelson Gonzalez

Kotimaansivut:

Timo Lehto

Sähköposti:

timppa.lehto@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilastiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@churchofjesuschrist.org

Verkkotilaukset: store.churchofjesuschrist.org

Vuositilauksinta: 9,20 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa

liahona.churchofjesuschrist.org

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA tai sähköpostitse

osoitteeseen liahona@churchofjesuschrist.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompssia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian,

islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettuihin kirjoitusmerkeihin), kiribatian, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasin,marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suahilin, suomen, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tsékin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestyskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2020 Intellectual Reserve, Inc.

All rights reserved. Printed in the

United States of America.

Tekijänoikeustiedot:

Ellei toisin ole

mainittu, voit kopioida aineistoa Liahonasta henkilökohtaiseen ei-kaupalliseen käyttöön (kuten kirkon tehtäviin). Tämä oikeus voidaan

kumota milloin tahansa. Kuna-aineistoa ei

kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään

kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta

koskevat kysymykset tulee lähettää

osoitteeseen: Intellectual Property Office,

50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City,

UT 84150, USA, tai sähköpostiosoitteeseen

cor-intellectualproperty@churchofjesuschrist.org.

For Readers in the United States

and Canada: July 2020 Vol. 72 No. 7.

LIAHONA (USPS 311-480) Finnish (ISSN

1522-9181) is published monthly by The

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT

84150. USA subscription price is \$10.00

per year; Canada, \$12.00 plus applicable

taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake

City, Utah. Sixty days' notice required for

change of address. Include address label

from a recent issue; old and new address

must be included. Send USA and Canadian

subscriptions to Salt Lake Distribution Center

at address below. Subscription help line:

1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,

MasterCard, American Express) may be

taken by phone. (Canada Poste Information:

Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see

DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND

MILITARY FACILITIES: Send address changes

to Distribution Services, Church Magazines,

P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-

0368, USA.

KUTSU TAITEILIJOILLE KAIKKIALLA MAAILMASSA

Kirkon historian museo Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa järjestää 12. kansainvälisen taidetilpailun, ja kutsumme sinut osallistumaan siihen uusilla taideteoksilla.

Kaikkien taiteellisten ilmaisuvälineiden, tyylien ja kulttuuriin liittyvien lähestymistapojen käyttö on sallittua. Valikoidut teokset ovat esillä Kirkon historian museossa ja verkossa.

Tämä kilpailu, johon lähetetyt työt tuomarit arvioivat, vetää puoleensa taiteilijoita eri puolilta maailmaa pyrkimyksenä kannustaa myöhempien aikojen pyhiä luomaan laadukasta taidetta, joka esittelee myöhempien aikojen pyhien kulttuuritannon laajuutta ja monipuolisuutta sekä laajentaa Kirkon historian museon kokoelmia.

- Aihe: "Kaikki ovat Jumalalle yhdenvertaisia", kohdan 2. Nefi 26:33 innoittamana
- Taideteosten lähettämisaikajänkohta: 1. helmikuuta – 1. kesäkuuta 2021
- Ikä: osallistujien täytyy olla 18 vuotta täyttäneitä
- Palkinnot: taiteilijoille, joiden töitä valitaan näyttelyyn, ilmoitetaan siitä lokakuussa 2021
- Näyttelyn ajankohta: maaliskuu 2022 – lokakuu 2022

Sivustolla churchofjesuschrist.org/artcompetition on tietoa

säännöistä, kelpoisuusvaatimuksista ja verkkoilmoittautumisesta sekä mahdollisuus katsella innoittavia teoksia aiemmista kilpailuista. ■

"[Herra] tekee vain sellaista, mikä on selkeää ihmislapsille, ja hän kutsuu heitä kaikkia tulemaan luoksensa ja pääsemään osallisiksi hänen hyvyydestään; eikä hän torju ketään niistä, jotka tulevat hänen luoksensa, ei mustia eikä valkoisia, ei orjia eikä vapaita, ei miehiä eikä naisia; ja hän muistaa pakanat, ja kaikki ovat Jumalalle yhdenvertaisia, sekä juutalaiset että pakanat."

– 2. Nefi 26:33

Kaikki ovat
Jumalalle
yhdenvertaisia

Ignatius ja Adelaide Baidoo

Accra, Ghana

Ignatius ja Adelaide ovat nähneet, kuinka kirkon luku- ja kirjoitustaito-ohjelma ja kotiin keskittyvän evankeliumin opiskelun tähdentäminen ovat siunanneet heidän vaarnansa ja perheensä jäseniä.

CHRISTINA SMITH, VALOKUVAAJA

Ignatius:

Menin mukaan evankeliumin luku- ja kirjoitustaito-ohjelmaan vaarnan johtokunnan jäsenenä. Kävin oppitunnilla ja oivalsin, ettei ohjelma ole vain niitä varten, jotka eivät osaa lukea ja kirjoittaa. Se on meille kaikille, jotta ymmärtäisimme paremmin Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.

Tule ja seuraa minua -ohjelma ja kotiin keskittyvä evankeliumin oppiminen auttavat perheitä myös lukemaan pyhiä kirjoituksia yhdessä ja oppimaan toisiltaan.

Adelaide:

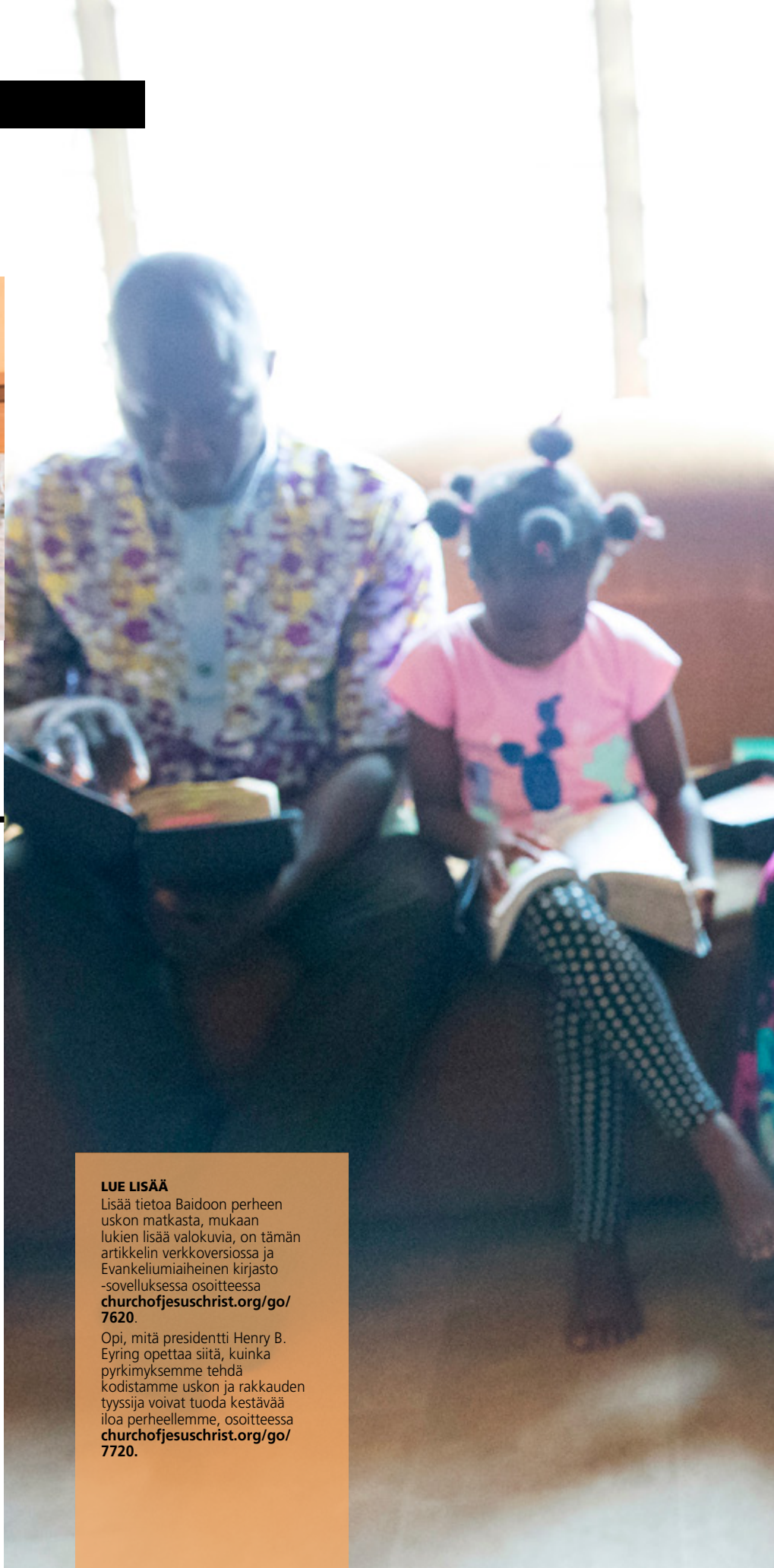
Omassa perheessämme me yritämme tehdä kaiken, mitä voimme. Jokainen otetaan mukaan. Olen hyvin kiitollinen siitä, kuinka lapseni auttavat toisiaan, kun luemme Mormonin kirjaa yhdessä. He rakastavat Mormonin kirjaa. Meillä on ollut mukavaa, kun olemme lukeneet yhdessä ja todistaneet toisillemme.

Ignatius:

Presidentti Russell M. Nelson on sanonut: "Korotus on perheen asia."¹ Minä rakastan vaimoani ja lapsiani. Haluan olla heidän kanssaan ja taivaallisen Isämme kanssa ikuisesti, joten meidän pitää auttaa toisiamme.

VIITE

1. Russell M. Nelson, "Tule ja seuraa minua", *Liahona*, toukokuu 2019, s. 89.

LUE LISÄÄ

Lisää tietoa Baidoon perheen uskon matkasta, mukaan lukien lisää valokuvia, on tämän artikkelin verkkoversiossa ja Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksessa osoitteessa churchofjesuschrist.org/go/7620.

Opi, mitä presidentti Henry B. Eyring opettaa siitä, kuinka pyrkimyksemme tehdä kodistamme uskon ja rakkauden tyyssijaa voivat tuoda kestävästi iloa perheellemme, osoitteessa churchofjesuschrist.org/go/7720.

Palvelutyön periaatteita

PALVELUTYÖTÄ KIRKON TOIMINTOJEN AVULLA

Yksi tapa, jolla me voimme palvella muita seurakuntamme jäseniä, naapureitamme ja ystäviämme, on kirkon toimintojen avulla. Suunniteltupa sitten toiminnan sellaisten henkilöiden tarpeiden tai kiinnostuksen mukaan, jotka kuuluvat palvelutyöpiireihinne, tai kutsuttepa heitä osallistumaan toimintoihin tai palvelutilaisuuksiin muiden hyväksi, niin seurakunnan, vaarnan ja myös monen vaarnan yhteiset toiminnot voivat tarjota merkityksellisiä ja viihdyttäviä tapoja edistää ykseyttä ja vahvistaa jäseniä.

Kirkon toiminnot voivat myös avata monia uusia mahdollisuuksia palvelutyölle. Esimerkiksi kirkon toiminnot voivat tarjota tilaisuuksia osallistua palveluhankkeisiin, jotka siunaavat muita ja vahvistavat myönteisiä ihmissuhteita yhteisössä. Kirkon toiminnot voivat myös olla mahdollisuus tavoittaa vähemmän aktiivisia kirkon jäseniä ja muihin uskontokuntiin kuuluvia ystäviä tai ystäviä, jotka eivät kuulu mihinkään kirkkoon.

Monien ihmisten ottaminen mukaan kirkon toimintaan avaa Herralle mahdollisuuden siunata ja vahvistaa seurakuntiamme, naapurustojamme ja yhteisöjämme.

Vahvistakaa myönteisiä ihmissuhteita

Talvi oli tulossa, eikä David Dicksonilla ollut aavistustakaan, kuinka pitää perheensä lämpimänä.

David, hänen vaimonsa ja heidän kaksi tyttärtään olivat juuri muuttaneet Fredonian maaseutukaupunkiin Arizonassa Yhdysvalloissa. Se sijaitsee aavikkoisella ylängöllä majesteettisten punaisten kallioiden, marunapensaiden ja ikivihreän kasvuston keskellä.

Dicksonien vuokraaman talon tärkein lämmönlähde oli puulla lämmitettävä kamiina. David oppi pian, että polttopuiden kerääminen on välttämätön taito, koska talvisin Fredoniassa on runsaasti lunta ja jäätä.

”Minulla ei ollut lainkaan polttopuita eikä moottorisahaa eikä edes tietoa, kuinka sellaista käytetään!” David kertoo. ”En tiennyt, mitä tekisin.”

Muutamat seurakunnan jäsenet kysyivät Davidilta, oliko hänen perheellään riittävästi polttopuuta voidakseen selviytyä talven yli. ”Heiltä ei vienyt kovinkaan kauan oivaltaa, ettei minulla ollut”, David kertoo. ”Pian vanhinten koorumi tarjoutui auttamaan minua polttopuun keräämisessä. Täynnä kiitollisuutta otin heidän tarjouksensa vastaan.”

Pian Davidille selvisi, että tämä polttopuiden keruuretki oli yksi monista tyypillisistä hyvin suunnitelluista ja organisoiduista seurakunnan toiminnoista, joihin osallistui paljon jäseniä. Yhtenä lauantaiaamuna David, vanhinten koorumi ja joukko muita seurakunnan jäseniä suuntasivat vuorille avopakettiautojen ja perävaunujen karavaanina.

”Yhtenä ainoana iltapäivänä seurakunnan jäsenet työkalujensa ja osaamisensa ansiosta hankkivat perheelleni puukasan, joka kesti meillä lähestulkoon kaksi talvea”, David sanoo. ”Vielä tärkeämpää oli, että minulle opetettiin kaikki, mitä minun tarvitsi tietää polttopuiden keräämisestä itse. Siinä vaiheessa kun muutimme pois Fredoniasta, osasin käyttää moottorisahaa ja olin auttanut useammissa polttopuiden keräämiseksi järjestetyissä toiminnoissa kuin pystyn laskemaan.”

Sellaiset seurakunnan toiminnot paitsi vahvistavat myönteisiä ihmissuhteita kirkon jäsenten keskuudessa myös vahvistavat myönteisiä ihmissuhteita kaikkien paikkakuntalaisten keskuudessa.

”Muistan yhden naisen, joka ei ollut kirkon jäsen ja oli hiljattain muuttanut paikkakunnalle”, David kertoo. ”Hän oli joutunut lämmittämään kotiaan talonsa puupaneloinnilla. Heti kun kuulimme hänen ahdingostaan, huolehdimme siitä, että hänellä oli riittävästi polttopuita voidakseen selviytyä talven yli. Hän oli niin kiitollinen, että pystyi tuskin saamaan sanaa suustaan.”

Palvelutyöponnistelut Fredoniassa varmistivat, että kaikki pysyivät turvassa ja lämpimässä talven yli.

Tavoittakaa muita

Palvellessaan lähetystyössä Romaniassa Meg Yost ja hänen toverinsa kävivät säännöllisesti erään perheen luona, joka ei ollut käynyt kirkossa pitkään aikaan. ”Stanicat olivat varhaisimpia kirkon jäseniä Romaniassa”, Meg sanoo, ”ja me rakastimme heitä.”

Kun tuli aika suunnitella ja järjestää seurakunnan toiminta, johtohenkilöt päättivät, että seurakunnassa pidettäisiin pioneeri-ilta. Sinä iltana osoitettaisiin arvonantoa rohkeille pioneereille, jotka olivat kulkeneet halki Yhdysvaltojen päästäkseen Suolajärven laaksoon. Se olisi myös tilaisuus kunnioittaa kirkon pioneereja Romaniassa.

”Ajattelimme, että se olisi erinomainen tapa muutamille jäsenille lausua todistuksensa kääntymyksestään ja siitä, kuinka he ovat nähneet kirkon kasvavan Romaniassa”, Meg sanoo. ”Ajattelimme heti, että Stanican perhe pitäisi saada mukaan. Me kutuimme heitä osallistumaan, ja he olivat innoissaan!”

Sinä iltana, kun toiminta pidettiin, Stanicat eivät olleet vielä saapuneet toiminnan alkamisaikaan.

”Pelkäsimme, etteivät he tulisi”, Meg muistelee. ”Mutta Stanicat kävelivät sisään ovesta juuri ajoissa. He lausuivat kauniin todistuksen evankeliumista ja kirkosta. He alkoivat myös jutella muiden jäsenten kanssa, joita he eivät olleet nähneet pitkään aikaan.”

Seurakunnan jäsenet ottivat Stanicat vastaan avosylin. Seuraavana sunnuntaina Meg yllättyi iloisesti nähdessään sisar Stanican kirkossa.

”Kun kävin seurakunnassa muutamaa kuukautta myöhemmin, hän oli edelleen aktiivinen!” Meg kertoo. ”Uskon, että hänen tilaisuutensa todistaa ja tuntee olevansa mukana ja tarvittu seurakunnassa todella auttoi häntä.”

Neljä ehdotusta palvelutyön tekemiseen kirkon toimintojen avulla

- **Suunnitelkaa toimintoja, jotka vastaavat tarpeita:** Toiminnot ovat hieno tapa vastata moniin erilaisiin tarpeisiin. Niitä voidaan suunnitella vastaamaan jonkun henkilön tai ryhmän erityistarpeita. Niiden tulee myös vastata niiden ihmisten tarpeita, jotka osallistuvat, olipa tuo tarve sitten tutustua toinen toiseensa paremmin, oppia lisää evankeliumia tai tuntee Hengen vaikutusta.
- **Kutsukaa jokainen:** Kun suunnittelette toimintoja, nähkää erityisesti vaivaa niiden kutsumiseksi, jotka hyötyisivät osallistumisesta. Pitäkää mielessä uudet jäsenet, vähemmän aktiiviset jäsenet, nuoret, naimattomat aikuiset, henkilöt, joilla on jokin vamma, sekä muihin uskontokuntiin kuuluvat. Esittäkää kutsu heidän parastaan ajatellen ja ilmaiskaa, kuinka iloisia olisitte, jos he tulisivat.
- **Kannustakaa osallistumaan:** Ne, joita kutsutte, saavat paljon enemmän toiminnoista, jos heillä on tilaisuus osallistua. Yksi tapa kannustaa osallistumaan on pyytää heitä käyttämään toiminnassa lahjojaan, taitojaan ja kykyjään.
- **Toivottakaa jokainen tervetulleeksi:** Jos ystävänne osallistuvat toimintaan, tehkää kaikkenne, jotta he tuntisivat olevansa tervetulleita. Samoin jos näette ihmisiä, joita ette tunne, olkaa ystävällisiä ja ottakaa heidätkin lämpimästi vastaan! ■

LUE LISÄÄ

Sivustolla churchofjesuschrist.org voit katsoa videon ”Kutsu muita ‘tulemaan ja auttamaan’” nähdäksesi, kuinka helppoa voi olla kutsua muita palvelemaan kanssamme.

AVATKAA SYDÄMENNE

”Meidän jäsenten tulisi kirkon toimintoihin ja kokouksiin osallistuessamme aina olla valppaita ja etsiä uusia kasvoja –. Voimme tehdä yksinkertaisia

asioita auttaaksemme näitä uusia ystäviä tuntemaan, että heidät hyväksytään ja otetaan iloitte vastaan – , kuten tervehtimällä lämpimästi, hymyilemällä heille vilpittömästi – – sekä esittelemällä heidät muille jäsenille ja niin edelleen. Kun avaamme sydämemme uusille ystävillemme – , me toimimme palvelutyön hengessä.”

Vanhin Ulisses Soares kahdentoista apostolin koorumista, ”Yhtä Kristuksessa”, *Liahona*, marraskuu 2018, s. 38.

TEE PALVELUTYÖTÄ KUTSUMALLA

Ota selville tulevia seurakunnan toimintoja. Ajattele niitä, jotka kuuluvat palvelutyöpiiriisi, ja mieti heidän kutsumistaan toimintoihin.

KERRO KOKEMUKSISTASI

Lähetä meille kokemuksiasi siitä, kun olet palvellut muita tai kun sinua on palveltu. Mene sivustolle liahona.churchofjesuschrist.org ja napsauta ”Submit an Article or Feedback” [Lähetä artikkeli tai palautetta].

Vanhin
Quentin L. Cook

kahdentoista
apostolin
koorumista

Oheisartikkeleiden
kirjoittajina kirkon
historioitsijat Kate
Holbrook ja Matt
Grow.

Kirkon historia

VOIMAN JA INNOITUKSEN LÄHDE

Tässä artikkelissa, joka perustuu Nauvoossa Illinoisissa Yhdysvalloissa 9. syyskuuta 2018 pidettyyn maailmanlaajuiseen hartaustilaisuuteen, vanhin Quentin L. Cook ja kirkon historioitsijat Kate Holbrook ja Matt Grow vastaavat nuorten aikuisten eri puolilta maailmaa esittämiin kysymyksiin kirkon historiasta.

Vanhin Cook: Kirkon historia voi olla merkittävä uskon antaja, mutta jotkut ovat ymmärtäneet sitä väärin tai eivät ole välittäneet siitä. Jotkut ovat jopa tarkoituksellisesti esittäneet väärin kertomuksia menneisyydestä kylvääkseen epäilyä.

Saadessamme *luotettavaa* tietoa kirkon historiasta liitämme sydämemme yhteen eilispäivän ja tämän päivän pyhien kanssa. Löydämme esimerkkejä kaltaisistamme epätäydellisistä ihmisistä, jotka kulkivat eteenpäin uskossa ja sallivat Jumalan toimia heidän kauttaan Jumalan työn toteuttamiseksi. Lupaam, että kirkon historian tutkiminen

Kun opimme lisää entisaikojen pyhistä, meitä vahvistetaan täyttäessämme omaa tehtäväämme Jumalan tyttärinä tai poikina.

voi syventää uskoanne ja haluanne elää evankeliumin mukaan täydemmin.

Kertomus palautuksesta on kertomus uhrauksista, päättäväisyydestä ja uskosta. Me kaikki olemme osa palautusta ja kirkon historiaa. Jokaisella meistä on tässä elämässä suoritettavana tehtävä, joka auttaa evankeliumia täyttämään maailman. Kun opimme lisää entisaikojen pyhistä, meitä vahvistetaan täyttäessämme omaa tehtäväämme Jumalan tyttärinä tai poikina.

Niiden yli 24 vuoden aikana, jolloin olen toiminut johtavana auktoriteettina, johtavilla veljillä on ollut halu olla mahdollisimman avoimia sekä kirkon historiaa että oppia koskeissa kysymyksissä. Meistä tuntuu, että ponnistelumme julkaista uusia lähteitä – etenkin *Joseph Smith Papers*, evankeliumiaihteiset esseet, aiheet kirkon historiasta ja nyt

moniosainen *Saints*-kirja¹ (suomeksi siitä on julkaistu artikkeleja nimellä Pyhät) – on erinomainen tapa saada ihmiset syventymään asioihin, jotka ovat totta ja oikeassa asiayhteydessään ja jotka auttavat heitä ymmärtämään Jeesuksen Kristuksen evankeliumia luotettavalla tavalla.

Yksi lempikertomuksiani kirjassa *Saints* on kertomus siitä, kuinka Addison Pratt meni eteläiselle Tyynellemerelle. Hänellä oli noin 60 kastetta. Vaimollani Maryllä ja minulla oli tilaisuus käydä Australsaarilla Ranskan Polynesiassa, missä Addison Pratt oli opettanut.

Yksi merkittävimmistä kokemuksista, mitä olen koskaan saanut, oli kuulla erään nuoren naisen siellä sanovan: ”Olen seitsemännen polven kirkon jäsen.” Addison Pratt oli kastanut hänen kaukaisen

esivanhempansa ennen kuin pyhät lähtivät Utahiin.

Missä sitten olettekin tässä maailmassa, millaisesta suvusta sitten tulettekin, te olette tärkeitä, te olette osa kirkon historiaa. Tarvitsemme teitä hyvin paljon ja haluamme teidän olevan siunaukseksi ihmisten elämässä.

Joseph Smith ja Mormonin kirja

Kun olin teini-iässä, ajatelimme, ettei isoveljeni voisi palvella lähetystyössä, koska seurakunnan sallittiin lähettää vain yksi nuori mies kerrallaan lähetystyöhön. Kaikkien muiden oli oltava valmiina värvättäviksi asepalvelukseen. Piispamme ja vaarnanjohtajamme saivat kuitenkin tietää, että he voisivatkin lähettää vielä yhden lähetysseuraajan, joten he puhuivat siitä veljelleni, ja veljeni tuli kotiin ja kertoi asiasta vanhemmilleni.

Isäni oli suurenmoinen mies, mutta hän ei ollut aktiivinen

Miksi kirkko ei ole avoimempi joissakin kiistanalaisissa asioissa, joita tapahtui kirkon alkuvaiheissa?

Kate Holbrook

Kun olin nelivuotias, äitini ja isoäitini olivat työssä Beehive Housessa, Brigham Youngin vanhassa talossa Salt Lake Cityssä Utahissa. He opettivat minulle kaikenlaista Brigham Youngista ja siitä, että hänellä oli ollut monta vaimoa. Noin kymmenen vuotta myöhemmin sain tietää, että Joseph Smithillä oli ollut monta vaimoa. En kuullut näkijäankivistä, joita Joseph käytti avuksi kääntäessään Mormonin kirjaa, ennen kuin olin aikuinen. Kirkko ei salannut minulta tietoa, mutta kun olin nuori, historiallista tietoa ei tähdennetty.

Se, mitä opin sunnuntaikokouksissani ja seminaariluokissani, käsitteli sitä, mikä on kirkon päätehtävä. Opin tekemään parannusta. Opin saattamaan elämäni sopusointuun Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kanssa. Opin, kuinka muodostaa suhde Isääni taivaassa. Ne ovat asioita, joita pidän kalleimpina elämässäni. Tiedän, että joillekulle voi olla todella tuskallista saada tietää jotakin, mitä heidän olisi omasta mielestään pitänyt tietää mutta mitä he eivät tienneet. Siitä syystä Matt ja minä teemme tätä työtämme. Toivomme, että tuosta

kokemuksesta tulee ihmisille nyt osa menneisyyttä, koska meillä on sellainen kirja kuin *Saints*, jossa kansan historiaa kuvataan yksityiskohtaisesti.

Mistä tiedämme, onko jokin kirkon historian lähde luotettava?

Matt Grow

Olen työskennellyt kirkon palveluksessa viimeiset yhdeksän vuotta kirjoittaen historiaa. Olen nähnyt, miten johtavat auktoriteettimme asennoituvat historiaamme. He eivät keskustele siitä, kuinka salaamme tai sensuroimme historiaa, vaan keskustelua käydään siitä, kuinka ihmiset voivat tutustua historiaan helpommin, kuinka se tuodaan heidän saatavilleen ja tehdään ymmärrettäväksi.

Me kaikki tiedämme, ettei informaatioajan haasteena ole vastausten löytäminen – vastauksia on kaikkialla – vaan hyvien vastausten erottaminen huonoista vastauksista, hyvän tiedon huonosta tiedosta. Verkossa käydään todella monia historiaamme koskevia keskusteluja, ja useimmat näistä keskusteluista synnyttävät paljon enemmän kuumenneita tunteita kuin antavat valoa.

Varokaa tietolähteitä, jotka pyrkivät vain repimään ihmisiä. Etsikää sen sijaan tietolähteitä, jotka perustuvat ihmisten itse jälkeensä jättämiin asiakirjoihin ja jotka pyrkivät olemaan niille rehellisiä. On todella helppoa tehdä paljastuksia menneisyydestä, ottaa esiin lainaus tai tapah-tuma, joka ei ole asiayhteydessä, ja saada se näyttämään hälyttävältä.

Historioitsijana yritän seurata erään brittiläisen kirjailijan neuvoa. Hän sanoi: ”Menneisyys on vieras maa, jossa asiat tehdään eri tavoin” (L. P. Hartley, *The Go-Between*, 1953, esipuhe). Se tarkoittaa, että kun käymme menneisyydessä, emme halua olla ”ilkeitä turisteja”. Haluamme yrittää ymmärtää ihmisiä heidän omassa elinympäristössään ja heidän omassa kulttuurissaan. Haluamme olla kärsivällisiä sen suhteen, mitä pidämme heidän virheinään. Haluamme olla nöyriä oman tietämyksemme rajoitusten suhteen. Ja haluamme suhtautua menneisyyteen sävyisyyden hengessä.

kirkossa. Hänen vastauksensa oli kielteinen – tosin epätavallisesta syystä. Hän ei arvostellut kirkkoa eikä edes lähetystyötä, mutta veljeni oli valmistautumassa lääketieteellisen tiedekunnan pääsykokeisiin. Isäni sanoi: ”Olet valmistautunut pyrkimään lääketieteelliseen tiedekuntaan. Olet käynyt kursseja. Voit tehdä enemmän hyvää, jos menet opiskelemaan lääketiedettä, kuin voit tehdä, jos menet lähetystyöhön.”

Sinä iltana tämä uskollinen, suurenmoinen veljeni istui kanssani, ja me kaksi puhuimme. Me päädyimme siihen tulokseen, että oli oikeastaan kolme kysymystä, jotka ratkaisisivat hänen vastauksensa isällemme. Ensimmäinen oli, onko Jeesus Kristus maailman Vapahtaja. Toinen oli, onko Mormonin kirja Jumalan sanaa. Ja kolmas oli, oliko Joseph Smith profeetta. Oivalsin, että vastaukset noihin kolmeen kysymykseen vaikuttaisivat lähes jokaiseen päätökseen, jonka tekisin loppuelämäni aikana.

Olin aina rakastanut Vapahtajaa ja olin lukenut Mormonin kirjan, mutta oivaltaessani, kuinka merkityksellisiä nuo vastaukset olivat, rukoilin sinä iltana ja sain Pyhältä Hengeltä syvällisen myönteisen vastauksen noihin kysymyksiin. Jeesus Kristus on Vapahtaja, Mormonin kirja on Jumalan sanaa ja Joseph Smith oli profeetta. Todistan, että nämä asiat ovat totta.

Pluraaliavioliitto

Haluan mainita kolme asiaa pluraaliavioliitosta. Ensimmäkin on selvää, että pluraaliavioliitoissa tehtiin paljon uhrauksia. Niissä oli paljon rakkautta ja ykseyttä mutta myös uhrauksia, ja vanhemmat noissa avioliitoissa opettivat lapsiaan tekemään uhrauksia. Monet noissa pluraaliavioliitoissa eläneistä lapsista veivät Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ympäri maailmaa ja siunasivat monien elämää.

Toiseksi, oli joitakuuta, kuten Vilate Kimball, jotka saivat oman henkilökohtaisen ilmoituksensa – ennen kuin he edes tiesivät täysin, mitä oli tulossa – että tämä oppi tuli Jumalalta.²

Ja kolmanneksi, kirkon johtavissa neuvostoissa vallitsee ajatus, että pluraaliavioliitto, sellaisena kuin sitä harjoitettiin, palveli tarkoitustaan. Meidän pitäisi kunnioittaa noita pyhiä, sillä tuo tarkoitus on toteutunut.

Vastaamattomia kysymyksiä on yhä. Mutta haluan teidän tietävän, että meillä on rakastava taivaallinen Isä, jolla on täydellinen suunnitelma, että Hänen suunnitelmansa on onnensuunnitelma ja että meillä on Vapahtaja, joka teki kaiken meidän hyväksemme. Me voimme luottaa Heihin.

Miksi kertomukset Joseph Smithin ensimmäisestä näystä ovat hieman erilaiset?

Matt Grow

Joseph Smith kirjoitti tai pyysi kirjureitaan kirjoittamaan ensimmäisestä näystä neljä eri kertomusta. Kertomukset esittävät yhdenmukaisen kertomuksen, mutta eroja on. Sen ei pitäisi yllättää meitä. Jos nämä kertomukset olisivat täysin yhdenmukaiset, niin silloin minä historioitsijana tulisin epäluuloiseksi, koska muisti ei kerta kaikkiaan toimi sillä tavalla. Näemme saman mallin muissa kertomuksissa historiassa tai pyhissä kirjoituksissa (ks. Ap. t. 9:7; 22:9).

Pitäkää myös mielessä, kuinka vaikeaa on tallentaa kielen keinoin jokin hengellinen kokemus. Joseph nimitti kieltä ”pieneksi, ahtaaksi vankilaksi” (julkaisussa *History of the Church*, osa 1, s. 299). Ajatelkaa pyhimpiä kokemuksianne. Kuinka helppoa on pukea ne sanoiksi? Meidän pitäisi riemuita siitä, että meillä on monta kertomusta, koska ne antavat meille uutta näkemystä ja uutta näkökulmaa. Käykää lukemassa evankeliumiaiheista tutkielmista neljä kertomusta ensimmäisestä näystä. Niiden lukeminen syventää arvostustanne sitä kohtaan, mitä sinä päivänä tapahtui.

Mikä rooli urimilla ja tummimilla oli Mormonin kirjan kääntämisessä?

Kate Holbrook

Joseph Smith käänsi Mormonin kirjan Jumalan lahjan ja voiman avulla. Urim ja tummim, jotka mainitaan Mormonin kirjassa, olivat haudattuina levyjen kanssa. Kun Moroni antoi Josephille kultalevyt, hän antoi tälle myös urimin ja tummimin. Näkijänkivi, jota Joseph myös käytti kääntämiseen, ei ollut haudattuna levyjen kanssa. Joseph oli löytänyt sen itse vuosia aiemmin, ja se auttoi häntä tuntemaan, että hän oli sopusoinnussa hengellisen ilmoituksen kanssa. Niinpä hän käytti molempia.

Emma Smith, joka oli yksi hänen kirjureistaan, muisteli myöhemmin, että aina kun Joseph istuutui aloittamaan jälleen käännöstyön, hän ei kysynyt: ”No, missäs minä olinkaan? Mihin jäimme?” Hän vain aloitti suoraan siitä kohdasta, johon he olivat jääneet. Jos katsoo Joseph Smithin henkilökohtaisessa päiväkirjassa sivua, jonka hän kirjoitti kolme vuotta Mormonin kirjan kääntämisen jälkeen, se on täynnä yliviivattuja sanoja, keskeneräisiä ajatuksia ja katkonaisia virkkeitä. Kun katsoo saneltua Mormonin kirjan sivua, siinä ei ole mitään sellaista. Se on täydellistä, kaunista proosaa – täydellisin virkkein ilman mitään yliviivauksia.

Tämä kaikki on hyvin kiinnostavaa, mutta se, millä on minulle enemmän merkitystä, on Mormonin kirjan sisältö. Mormonin kirjassa kuningas Benjamin opettaa minua pitämään suuremman arvossa auliutta kuin arvostelua. Siinä Alma opettaa minulle, mitä tarkoittaa se, kun minut kastetaan, ja mitä lupaan tehdä muiden pyhien hyväksi ja heidän kanssaan. Mormonin kirjassa Mormon ja Moroni opettavat minulle, miten tärkeää on rakkaus ja mitä minun pitää tehdä omaksukseni sitä. Tämä kirja on muovannut minut sellaiseksi, millainen olen ja kuinka näen maailman.

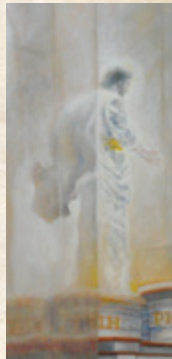
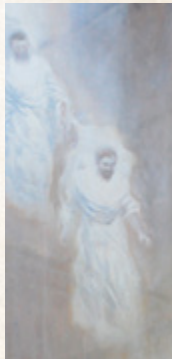
Miksi pluraaliavioliittoa harjoitettiin kirkon alkuaikoina?

Kate Holbrook

Mormonin kirjan opetuksissa pluraaliavioliitosta sanotaan, että yksiavioisuus on Herran toive kansalleen, mutta harvinaisissa poikkeustapauksissa Hän käskää harjoittaa pluraaliavioliittoa nostattaakseen vanhurskaan kansan (ks. MK Jaak. 2:30). Pluraaliavioliitto on harvinainen poikkeus, joka Joseph Smithiä käskettiin panemaan alulle. Joseph viivytteli vuosia tämän käytännön aloittamisessa, mutta lopulta hän otti sen käyttöön, koska hän halusi olla kuuliainen Jumalalta saamalleen käskylle. Hän kokeili pluraaliavioliittoa 1830-luvun puolivälissä, mutta todellisuudessa vasta 1841 hän hitaasti ja virallisemmin alkoi perehdyttää luotettuja työtovereitaan tähän käytäntöön. He olivat järkyttyneitä. He anelivat rukouksessa Isältään taivaassa ymmärrystä tähän periaatteeseen, ja he saivat henkilökohtaisen hengellisen todistuksen, että se oli tuolloin oikein heidän kohdallaan.

Pluraaliavioliitto, jota harjoitettiin virallisesti noin 50 vuoden ajan, oli asia, jonka saattoi valita. Tutkijat yrittävät yhä saada selville, kuinka moni aikuinen myöhempien aikojen pyhä todella eli pluraaliavioliitossa, mutta tiedämme, että heitä oli yleensä pyhistä vähemmistö. Ja tiedämme, että monet heistä olivat uskollisimpia, vankumattomimpia kirkkomme jäseniä. Vuonna 1890 presidentti Wilford Woodruff (1807–1898) antoi manifestin, joka päätti pluraaliavioliittokäytännön. Kun jotkut ihmiset kuuluivat tämän manifestin, he olivat helpottuneita. Pluraaliavioliitto oli ollut heille vaikea. Kun toiset kuuluivat tämän manifestin, he olivat järkyttyneitä. He olivat uhranneet hyvin paljon, ja heillä oli todistus tästä periaatteesta.

Jotkut kirkon jäsenet miettivät, mitä alkuaikojen pluraaliavioliittokäytäntö merkitsee kuoleman jälkeisen elämän kannalta. Kirkon johtajat ovat opettaneet, että pluraaliavioliitto ei ole välttämätön, jotta voi saada korotuksen tai iankaikkisen kirkkauden. Vaikka olen henkilökohtaisesti kiitollinen siitä, että yksiavioisuus on sääntö ja pluraaliavioliitto on poikkeus, en väheksy hengellisten esivanhempiemme todistuksia ja kunnioitettavaa kuuliaisuutta heidän elettyään tämän periaatteen mukaan. He olivat kuuliaisia, ja heillä oli todistus siitä, että se oli oikein.

Temppeli ja liitot

Yksi Kirtlandissa Ohiossa tapahtuneista uskomattomista asioista oli Kirtlandin temppelin rakentaminen ja vihkiminen. Vihkimisrukous, jonka Joseph sai ilmoituksena, on nykyään Opin ja liittojen luvussa 109. Tuossa rukouksessa Joseph pyysi Herraa hyväksymään pyhien työn ja uhraukset temppelin rakentamisessa.

Viikko temppelin vihkimisen jälkeen Joseph Smith ja Oliver Cowdery saivat jälleen näyn. Tämä tapahtui kristittyjen pääsiäisenä, jolloin vietettiin myös juutalaista pääsiäistä. Herra ilmestyi näyssä ja otti vastaan temppelin. Hän sanoi pyhille, että heidän tuli riemuita siitä, että he olivat ”kaikin voimin [rakentaneet] tämän huoneen minun nimelleni” (OL 110:6). Tämän näyn päätyttyä ilmestyi kolme muinaista profeettaa: Mooses, joka palautti Israelin kokoamisen avaimet maan neljältä ääreltä, Elias, joka antoi Abrahamin evankeliumin taloudenhoitokauden, ja Elia, joka palautti sinetöimisavaimet (ks. OL 110:11–16).

Noiden avainten palauttaminen oli ehdottoman tärkeää Herran tarkoitusten toteuttamiseksi. Me tarvitsemme Mormonin kirjan lisäksi myös nuo avaimet ja temppelitoimitukset. Nuo avaimet eivät ole koskaan aikaisemmin olleet tärkeämpiä kuin ne ovat nyt.

Olen pannut merkkeille, että kun yksi kahdestatoista apostolista kutsutaan profeetaksi, hänen sydämensä kääntyy hyvin vaikuttavalla tavalla kohti temppelin toimituksia. Minulla oli etuoikeus olla presidentti Gordon B. Hinckleyn

(1910–2008) kanssa, kun Nauvoon temppeli Illinoisissa vihittiin. Mui-
tan, kuinka syvästi häntä liikutti
tämän temppelin rakentaminen ja
kuinka tärkeänä hän piti temppe-
lien tuomista pyhien ulottuville.
Presidentti Thomas S. Monson
(1927–2018) jatkoi tuota hanketta ja
sai samaa innoitusta taivaasta kuin
presidentti Hinckley. Ja olemme
nähtäneet tuon innoituksen vaikutta-
valla tavalla presidentti Russell M.
Nelsonin kohdalla. Profeetan viitta
on laskeutunut hänen harteilleen,
ja hän on tuntenut entistä voi-
makkaammin temppelitoimitusten
kallisarvoisuuden.

Yksi hänen ensimmäisiä sano-
miaan kirkon presidenttinä oli
kannustaa ihmisiä menemään
temppeliin, ottamaan vastaan
toimituksensa ja pysymään liitto-
polulla. Heti sen jälkeen hän sanoi,
että jos on jostakin syystä eksynyt
liittopolulta, pitää tulla takaisin
tuolle polulle.³

Kuinka temppelityö oli siunauksena varhaisille myöhempien aikojen pyhille?

Matt Grow

Kun Joseph Smith kuoli, Nauvoon temppelin seinistä oli valmiina hädin tuskin puolet, ja pian presidentti Brigham Youngille (1801–1877) kävi selväksi, että pyhät karkotettaisiin jälleen kodeistaan. Niinpä hän esitti Herralle kysymyksen: ”Pitäisikö meidän jäädä ja rakentaa temppeli valmiiksi tietäen, että meidän olisi hylättävä se miltei heti sen valmistuttua, vai pitäisikö meidän lähteä nyt?” Vastaus tuli selkeästi: ”Jääkää.” (Ks. Brigham Youngin päiväkirja, 24. tammikuuta 1845, kirkon arkistot; Ronald K. Esplin, ”Fire in His Bones”, *Ensign*, maaliskuu 1993, s. 46.) Endaumentti- ja sinetöimistöimitukset olivat niin tärkeitä, että pyhien piti jäädä.

Ja siksi he seuraavan vuoden ajan antoivat kaikkensa temppelin rakentamiseen. Loppua kohden pyhien koteja poltettiin Nauvoon ympäristössä, ja he valmistautuivat lähtemään länteen samalla kun he rakensivat temppeliä valmiiksi. Joulukuussa 1845 temppeli oli siinä määrin valmis, että pyhät pystyivät pyhittämään osan siitä, antamaan endaumentteja kelloisille ja sinetöimään aviopuolisoita yhteen.

He tekivät työtä kellon ympäri muutaman seuraavan kuukauden aikana, niin että jokainen olisi hengellisesti valmis suureen vaellukseen kohti länttä. Minulle on syvällistä ja pyhää se, että minut on sinetöity sillä samalla voimalla vaimooni, lapsiini, vanhempiini sekä edesmenneisiin ja vielä synty-
mättömiin sukupolviin. Juuri palautus on tehnyt sen mahdolliseksi.

Kertoisitko sellaisesta palautuksen tapahtumasta, joka on vahvistanut todistustasi?

Kate Holbrook

Muistan kertomuksen siitä, kun Emma Smith yritti paeta vainoa Missou-
rissa. Mississippijoki oli vain osin jäätynyt – ei riittävästi, että vankkurit, jotka oli lastattu ihmisillä ja heidän tavaroillaan, pystyisivät kulkemaan sitä pitkin. Se on leveä joki, ja sen ylittäminen oli vaarallista. Emmalla oli hameenhelmoihinsa tarrautuneena toisella puolella kuusivuotias lapsi ja toisella puolella kahdeksanvuotias, toisella käsivarrella kaksivuotias ja toisella vauva.

Yksi Josephin kirjurien kälyistä oli ommellut puuvillasta pusseja, jotka oli napitettu Emman vyötäisten ympärille. Noissa pusseissa hameensa alla Emma kuljetti ainokaista kappaletta Josephin raamatunkäännöksestä, jota Joseph oli työstänyt kuukausien ajan. Noiden papereiden ja lastensa kanssa hän otti askelen toisensa jälkeen yli sen jäätyneen joen toivoen, ettei hän vajoaisi jäihin.

Minulle se on täydellinen merkki rohkeudesta ja uskosta – että kun pitää tehdä jotakin, mihin uskoo, sitä vain kulkee eteenpäin askel toisensa perään.

”Ole rohkealla mielellä”

Monilla teistä on koettelemuksia ja kärsimyksiä. Jotkin niistä johtuvat tahdonvapaudesta. Jotkin niistä johtuvat siitä, että on olemassa vastustaja. Mutta teidän pitää tietää, että meillä on rakastava Isä taivaassa ja että Jeesuksen Kristuksen sovitus voi siunata meitä tavoilla, joita emme kenties täysin ymmärrä.

Jotkut historioitsijat sanovat, että Missourista Nauvooseen paenneiden pyhien lukumäärä talvella 1838–1839 oli jopa 8 000. Silloin oli talvi. Missä Joseph oli? Hän oli Libertyn vankilassa ja murheen murta-
tama sen vuoksi, mitä pyhien oli koettava. Hänestä tuntui, että hänet oli hylätty.

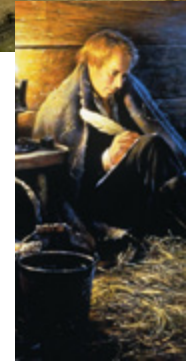
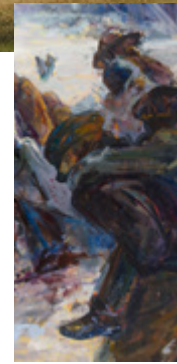
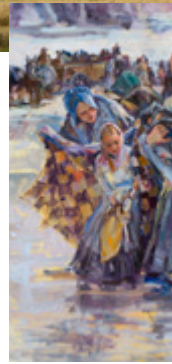
Noissa vaarallisissa olosuhteissa hän sai joitakin kauneimmista pyhien kirjoitusten kohdista – Opin ja liittojen luvut 121, 122 ja 123. Ne ovat merkityksellisiä. Toivon, että luette ne. Kirjassa *Saints* on lyhyt maininta tästä tapahtumasta:

”Joseph huusi viattomien pyhien puolesta. ’Oi Herra’, hän anoi, ’kuinka kauan heidän on kärsittävä tätä vääryyttä ja laittontaa sortoa, ennen kuin sydämesi pehmenee heitä kohtaan ja sisimpäsi liikuttuu myötätunnosta heitä kohtaan?’

’Poikani, rauha olkoon sielullesi’, Herra vastasi. ’Vastoinkäymisesi ja ahdinkosi kestävät vain pienen hetken, ja sitten, jos kestät ne hyvin, Jumala korottaa sinut korkeuteen; sinä voitat kaikki vihollisesi.’

Herra vakuutti Josephille, ettei häntä ollut unohdettu. ’Jos itse helvetti aukaisee kitansa ammolleen sinua tavoitellen’, Herra sanoi Josephille, ’tiedä, poikani, että kaikki tämä antaa sinulle kokemusta ja on sinun hyväksesi.’

Vapahtaja muistutti Josephille, etteivät pyhät voisi kärsiä enempää kuin Hän oli

kärsinyt. Hän rakasti heitä ja voisi lopettaa heidän tuskansa, mutta Hän päätti sen sijaan kärsiä ahdinkoa heidän kanssaan kantaen heidän murheensa ja surunsa osana sovitusuhriaan. Sellainen kärsimys täytti Hänet armolla ja antoi Hänelle voimaa auttaa ja jalostaa niitä, jotka kääntyvät Hänen puoleensa koettelemuksissaan. Hän kehotti Josephia pysymään lujana ja lupasi, ettei koskaan hylkäisi Josephia.”

Vanhin Heber C. Kimball (1801–1868) oli luullut, että Missourin ylimmät tuomioistuimet vapauttaisivat Josephin, mutta ne päättivät olla vapauttamatta häntä. Heber palasi Libertyn vankilaan, ja koska häntä ei päästetty tyrmään, hän huusi Josephille huonot uutiset.

Joseph oli lämmin ja ystävällinen hänelle. ”Ole rohkealla mielellä”, hän sanoi. Sitten hän käski Heberiä ”viemään kaikki pyhät pois mahdollisimman nopeasti”⁴.

Tässä on teille opetus: olla rohkealla mielellä haasteistanne riippumatta. Jos tietyt asiat houkuttavat teitä, hankiutukaa niistä eroon. Luottakaa Pyhään Henkeen. Joseph Libertyn vankilassa ja pyhät pakenemassa Missourista Nauvooseen ovat hienoja esimerkkejä voimasta ja uskosta Herraan Jeesukseen Kristukseen.

Apostolina todistan Jeesuksesta Kristuksesta. Olen varma todistaja Hänen jumalallisuudestaan. Haluan teidän tietävän, että Hän ohjaa ja johtaa kirkkoa tavalla, joka siunaa meitä kaikkia. Todistan teille, että Hän elää. ■

Katso hartaustilaisuus kokonaisuudessaan osoitteessa devotionals.churchofjesuschrist.org.

VIITTEET

1. Nämä lähteet ovat osoitteessa history.churchofjesuschrist.org.
2. Ks. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 1945, s. 327.
3. Ks. Russell M. Nelson, ”Kulkiessamme yhdessä eteenpäin”, *Liahona*, huhtikuu 2018, s. 7.
4. Ks. *Saints: The Story of the Church of Jesus Christ in the Latter Days, Vol. 1, The Standard of Truth: 1815–1846*, 2018, s. 389–390; saints.churchofjesuschrist.org.

Pioneerien poluilla Intiassa

Taunalyn Rutherford

uskonnonopetuksen apulaisprofessori, Brigham Youngin yliopisto

Intialaisten kirkon pioneeri-jäsenten tapaaminen on muuttanut sitä, millaisina kuvitelen pioneerit.

”Mä milloin vain muistan taas pioneerit”, kuten Alkeisyhdistyksen laulussa sanotaan, ”on mielessä mulla miehet, naiset niin urhoolliset.”¹ Kertomukset myöhempien aikojen pyhien pioneereista, jotka raivasivat uskon polkuja, ovat aina innoittaneet minua. Kun olin nuori äiti, kertomukset pioneeriäideistä muistuttivat minua myöhempien aikojen siunauksistani. Sain synnyttää sairaalassa enkä käsikärryissä!

Määritelmä pioneerista ihmisenä, ”joka kulkee edellä valmistaakseen tai avatakseen

muille tien, jota seurata”², kuvailee myöhempien aikojen pyhien pioneereja vankkuri- ja käsikärrypoluilla kokoontumassa Siioniin. Mutta se kuvailee myös nykyajan pioneereja ja niitä uskon polkuja, joita he muokkaavat kaikkialla maailmassa.

Kun kaikki viisi lastani kävivät jo koulua, aloitin uskontohistorian jatko-opintoni. Tohtorintutkintoni edellyttämän väitöskirjan aiheena päätin tutkia Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa Intiassa. Tutkimukseni Intiassa

Bangaloreen perustettiin lähetykenttä vuonna 1993, ja pian sinne rakennetaan temppeli.

ovat muuttaneet sitä, millaisiksi kuvittelen pioneirit.

Kirkon tukipilareita

Vuosia aiemmin vuonna 1986, kun olin nuori yliopisto-opiskelija, olin matkustanut Etelä-Aasiaan Brigham Youngin yliopiston Young Ambassadors -ryhmän mukana. Se oli elämää muuttava kokemus, johon sisältyi päivä Kalkutassa äiti Teresan luona. Yhtä innostavaa oli tavata myöhempien aikojen pyhiä, jotka olivat nykyajan pioneereja Intiassa ja Sri Lankassa.

Yksi näistä jäsenistä oli Raj Kumar, joka oli löytänyt kirkon ollessaan katsomassa BYU:n Young Ambassadors -ryhmän esitystä vuonna 1982. Kun tapasimme hänet, hän oli palannut äskettäin lähetystyöstä Fresnosta Kaliforniasta Yhdysvalloista. Hän käytti yhä lähetysaarnajan nimikylttiä ja opetti Delhissä ketä tahansa, joka halusi kuunnella. Raj oli yksi noin 600 jäsenestä Intiassa tuohon aikaan, mutta minusta hän vaikutti yksittäiseltä myöhempien aikojen pyhältä satojen miljoonien ihmismäärässä.

Vuonna 1986 tapasin Raj Kumarin hänen palattuaan lähetystyöstä. Hän käytti yhä lähetysaarnajan nimikylttiä ja opetti evankeliumia kenelle tahansa, joka halusi kuunnella.

Sisarukset Suvarna ja Sarala Katuka liittyivät kirkkoon vuonna 1984 ja palvelivat myöhemmin lähetystyössä.

Raj Kumarin esimerkki innoitti minua, kun päätin palvella lähetystyössä. Raj raivasi uskon polun myös muutamille ensimmäisille syntyperältään intialaisille lähetysaarnajille, jotka palvelivat kotimaassaan. Suvarna Katuka ja hänen lähetystyötoverinsa olivat saaneet jonkin verran lähetystyökoulutusta Chennaissa. Heidän lähetysjohtajansa, jonka asemapaikka oli Singaporessa, antoi Rajille tehtävän kouluttaa heitä lisää Delhissä.

Suvarna Katuka muistaa, kuinka heidän lähetystyönsä muuttui Raj Kumarin esimerkin ja koulutuksen ansiosta. He pystyivät korvaamaan pelontunteensa suuremmalla uskolla ja rohkeudella. Suvarna selitti: "Silloin alkoi mielestäni todellinen kääntymykseni. Tunsin Pyhän Hengen vaikutuksen, ja silloin päätin auttaa valtakunnan rakentamisessa täällä Intiassa."³

Suvarna oli liittynyt kirkkoon Rajahmundryssa. Hänet kastettiin viiden veljensä ja yhden siskonsa kanssa vuonna 1984. Kastepäivänään Suvarna asetettiin papiksi ja erotettiin toiseksi neuvonantajaksi lähetysseurakunnan johtokunnassa. Siunauksessa hänelle luvattiin myös, että jos hän pysyisi uskollisena, hän olisi "kirkon tukipilari Intiassa".

Myös Suvarnan sisko Sarala palveli lähetystyössä. Ennen lähtöään hän tutustutti ystävänsä Swarupan evankeliumiin. Kun Suvarna palasi lähetystyöstään, hänen sisarensa lähetystyö siunasi häntä, sillä hän solmi avioliiton Swarupan kanssa. Tuosta pienestä lähetysseurakunnasta

Vanhimmat Kandavalli, Sharma, Katuka ja Raju.

Elsie ja Edwin Dharmarajun perhe heidän kastepäivänään.

Monien kirkon jäsenten omistautunut palveleminen Intiassa on todella tehnyt heistä kirkon tukipilareita.

Rajahmundryssa on nyt tullut vaarna. Monista Rajahmundrysta lähtöisin olevista, kotiin palaneista lähetyssaarnaajista on tullut johtohenkilöitä kirkossa eri puolilla Intiaa.

Tapasin Suvarna ja Swarupa Katukan lapset opettaessani BYU:ssa vuonna 2014. Josh Katuka oli äskettäin palannut lähetystyöstä Bangaloresta Intiasta, ja hänen sisarensa Timnah oli juuri saanut kutsun palvella samalla lähetyksentällä. Kun kysyin Timnahilta ja Joshilta, tuntevatko he Raj Kumarin, he sanoivat: "Kyllä, hän on enomme!" Raj Kumar oli solminut avioliiton Saralan kanssa.

Olen kiitollinen Katukoille siitä, että he esittelivät minut monille muille pioneereille auttaessaan minua matkustamaan Intiassa. Monet heistä jäljittävät pioneeripolkunsa alun Katukan perheen rakkauteen ja esimerkkiin. Yhdessä vaiheessa Suvarnalla ja Swarupalla oli tilaisuus muuttaa siirtolaisina Kanadaan. Mutta he torjuivat tarjouksen, koska heistä tuntui, että Herra halusi heidän pysyvän Intiassa ja rakentavan siellä Jumalan valtakuntaa. Heidän

omistautunut palvelemisensä on todella tehnyt heistä kirkon tukipilareita.

Pioneerijäseniä Bangaloresa ja Hyderabadissa

1900-luvun jälkipuoliskolla kirkko juurtui moniin eri kaupunkeihin Intiassa pioneerijäsenten ansiosta.⁴ Jokainen kertomus todistaa siitä, kuinka Herra on johtanut kansaansa palautetun evankeliumin piiriin.

Michael Anthoney, pioneerijäsen Bangaloresa (paikallisella kielellä Bengaluru), sai ihmeellisellä tavalla yhteyden erääseen kirkon jäseneseen vuonna 1970. Kun Delwin Pond, piispa Utahissa, meni kiropraktikolle selkäkipujen vuoksi, hän näki kiropraktikon vastaanotolla lehtiartikkelin hyväntekeväisyysjärjestöstä, joka avusti opiskelijoita Intiassa. Hän tunsu voimakkaan kehotuksen avustaa yhtä näistä opiskelijoista. Se johti kymmenen vuoden nimettömään kirjeenvaihtoon, joka huipentui siihen, että Pondit ottivat yhteyttä Michaeliin ja kertoivat hänelle evankeliumista. Michael kastettiin vuonna 1981,

Delwin Pond (keskellä) tutustutti Michael Anthoneyn kirkkoon vuonna 1981.

Hyderabad – yli kahdeksan miljoonan asukkaan kaupunki, johon perustettiin Intian ensimmäinen vaarna.

ja hän palveli lähetystyössä Salt Lake Cityssä vuonna 1982. Hän palasi kotiin etuajassa, koska hänen äitinsä oli vakavasti sairaana, joten hän palveli viimeiset kolme kuukautta lähetystyöstään Bangaloreessa. Siellä hän opetti monia ystäviään ja muita, joista tuli ensimmäisen paikallisen lähetysseurakunnan jäseniä.⁵ Nyt Bangaloreen on suunnitteilla temppleri.

Elsie ja Edwin Dharmaraju liittyivät kirkkoon Samoassa, ja presidentti Spencer W. Kimball pyysi heitä palaamaan kotikaupunkiinsa Hyderabadin toimimaan lähetysaarnajina suvulle. Vuonna 1978 Elsie ja Edwinin sukulaisista 22 kastettiin, ja tämä oli alkuna maan ensimmäisen vaarnan perustamiselle Hyderabadin vuonna 2012.⁶

Nykyiset Hyderabadin vaarnan jäsenet pitävät itseään myöhempien aikojen pioneereina. Heidän vaarnassaan pioneeripäivän juhlia on vietetty sekä varhaisten pioneerien vaelluksen että nykyajan pioneerimatkojen kunniaksi. Heidän juhlansa ovat sisältäneet ryhmätansseja, muistovaelluksia ja jopa käsikärjyretkiä.

Vuoden 2014 pioneeripäivän juhlassa kirkkorakennuksen taakse asetettiin riviin jääkimpaleita ja jäseniä kehoitettiin riisumaan

kenkensä ja kävelemään jään yli ajatellen sitä, kuinka varhaiset pioneerit ylittivät jäisiä jokia. Juhlan päätteeksi Hyderabadin vaarnan jäseniä kannustettiin muistamaan varhaisten pioneerien rohkeus ja se, että ”he kaikki ovat oman sukunsa pioneereja”⁷.

He myös kuuntelivat, kun John Santosh Murala, joka palveli tuolloin lähetyskentän johtokunnassa, puhui siitä, kuinka hänen tätinsä Elsie ja tämän mies Edwin Dharmaraju tulivat Hyderabadin opettamaan suvulle evankeliumia. John oli nuorin niistä 22 pioneerista, jotka kastettiin vuonna 1978.

Kun kävin Hyderabadissa vuonna 2014, John Murala kertoi minulle oman tarinansa ja paljon kirkon historiaa, jota hän on uutterasti koonnut. Hän myös esitteli minut vaimolleen Annapurnalle, joka kertoi minulle yhden vaikuttavimmista myöhempien aikojen pioneerien tarinoista, mitä olen ikinä kuullut.

Annapurna ja John Murala, jotka olivat pioneerijäseniä Hyderabadissa, kuvattuina auttamassa nykyaikana esitetystä käsikärjyvaelluksessa ja päivänä, jolloin heidät sinetöitiin Hongkongin temppeleissä.

Hyderabadin vaarnan jäsenet juhlistavat pioneeripäivää laulaen, tanssien ja jopa käsikärretyksi tehden.

Presidentti Dallin H. Oaksin vuonna 2012 järjestämän Hyderabadin vaarnan vaarnakeskus Intiassa.

Kirkon jäsenet Intiassa pitävät itseään sukunsa pioneereina eläessään sinnikkäästi evankeliumin mukaan

Annapurna oli 12-vuotias vuonna 1991, kun kaksi lähetyssaarnaajaa Hyderabadissa opettivat evankeliumia hänen veljelleen Murthylle. Annapurnan vanhemmat eivät sallineet hänen kuunnella lähetyssaarnaajia tai käydä kirkossa. Murthy antoi siskolleen kuitenkin Mormonin kirjan sekä tasaiseen tahtiin kirkon kirjallisuutta hänen luettavakseen. Seitsemän vuoden ajan Annapurna tutki evankeliumia itseksensä ja sai lujan todistuksen sen totuudesta. Hän unelmoi kasteelle menosta, palvelemisesta lähetystyössä ja temppeliavioliitosta, mutta hänellä ei ollut vanhempiansa lupaa.

Annapurnan oli tehtävä elämässään vaikea päätös, kun hänet esiteltiin John Muralalle. John oli pysynyt lujana todistuksessaan mentään kasteelle vuonna 1978 ja etsi puoliso-seen kirkon jäsentä. Hyvin lyhyessä tapaamisessa, jossa Annapurna lausui todistuksensa evankeliumista, John vakuuttui siitä, että oli tavannut tulevan vaimonsa. Annapurna tiesi, että jos hän menisi naimisiin Johnin kanssa, hän voisi mennä kasteelle ja tulla jonakin

päivänä sinetöidyksi temppelissä. Samoihin aikoihin Annapurnan vanhemmat suunnittelivat tyttärelleen kuitenkin järjestettyä avioliittoa.

Annapurna teki vaikean päätöksen lähteä kotoaan ja mennä naimisiin Johnin kanssa. Hänestä tuntui, että se oli ainoa keino, jolla hän voisi liittyä kirkkoon. Hän sanoi, että hän oli ”täysin murtunut” joutuessaan jättämään vanhempansa. Mutta vielä tänäkin päivänä hän vakuuttaa: ”Minun oli otettava se askel kaikkien pelastukseksi, – – jälkeläisteni tähden sekä myös vanhempieni ja heidän esivanhempiansa tähden, jotta heidän temppelityönsä voitaisiin tehdä.”⁸

John ja Annapurna ovat kiitollisia siitä, että Annapurnan vanhemmat ovat nyt hyväksyneet heidän avioliittonsa. Monet jäsenet Intiassa ovat tehneet uhrauksia, aivan kuten varhaiset pioneirit, jotta voivat liittyä kirkkoon. Silti nämä pyhät ovat ponnistelleet eteenpäin uskon turvin, koska he pitivät itseään pioneereina ja sukunsa yhdistävänä siteenä kummallakin puolen verhoa. Arvostan monia kertomuksia uskosta, uhrauksesta ja rohkeudesta, joita olen kuullut jäseniltä

Taiteilijan esitys Intian Bangaloren temppelistä. Tontille on suunnitteilla myös seurakuntakeskus, jakelukeskus, kirkon toimistoja ja vierastalo temppelissäkävijöille.

heidän raivatessaan polkuja uusille evankeliumin rajaseuduille. Ajattelen yhä pioneereja, jotka vetivät käsikärryjä ja ylittivät jäisiä jokia, mutta nyt voin kuvitella mielessäni nykyajan pioneereja Intiassa ja kaikkialla maailmassa.

Viime kädessä kaikki pioneeripolut ovat niiden raivaamia, jotka ovat kulkeneet Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen jalanjäljissä. Uudessa testamentissa Kristusta kutsutaan ”pelastuksemme pioneeriksi” (Hebrews 2:10, New Revised Standard Version). Jeesus Kristus on valmistanut meille keinon palata taivaalliseen kotiimme. Todelliset pioneerit seuraavat Kristusta ja

johtavat meitä Hänen luokseen Hänen johtaessaan tätä ihmeellistä tekoa ja ihmettä myöhemmin aikoina. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Mä milloin vain muistan”, *Laula kanssani*, s. E-2–3.
2. *Oxford English Dictionary*, 1971, ”Pioneer”. Ks. myös Thomas S. Monson, ”Hengellisten pioneerien johdolla”, *Liahona*, elokuu 2006, s. 3.
3. Suvarna Katuka, Taunalyn Rutherfordin haastattelemana, puhuttu historia, toukokuu 2014, Delhi, Intia.
4. Monia pioneeritarinoita Intiasta on englanninkielisen Gospel Library -sovelluksen osaston Church History kohdassa ”Global Histories”.
5. Ks. ”A History of the Church in India”, toim. Jerry C. Garlock (julkaisematon, 1995), s. 49–50.
6. Ks. ”I Will Establish a Church by Your Hand”, history.churchofjesuschrist.org.
7. Ks. ”Hyderabad Stake Pioneer Day Activity”, lds.org.in/hyderabad-stake-pioneer-day-activity.
8. Annapurna Guru Murala, Taunalyn Rutherfordin haastattelemana, puhuttu historia, 7. toukokuuta 2014, Hyderabad, Intia. Ks. myös Rochelle Welty ja Jan Pinborough, ”Jumalalla oli omia suunnitelmia minua varten”, *Liahona*, huhtikuu 2003, s. 30–32.

Travis Ewell

Useita vuosia sitten seurasin sosiaalisessa mediassa kahden aiemman lähetystyötoverini välistä keskustelua. He olivat miehiä, joita rakastin ja kunnioitin.

He keskustelivat kysymyksistä, joita heillä oli kirkosta ja sen opista. Pian kävi selväksi, että he kumpikin olivat jättäneet kirkon. Se järkytti ja vaivasi minua. En ollut koskaan kuullut muutamista asioista, joista he keskustelivat. Minusta tuntui, että minun piti tietää, oliko näillä asioilla mitään merkitystä. Niinpä aloin perehtyä sellaisten henkilöiden väitteisiin, joilla oli kirkkoa koskevia huolenaiheita.

Jotkin asiat, joista luin seuraavien kahden vuoden aikana, johtivat minut kyseenalaistamaan kirkosta kaiken. Jotkut, jotka kokevat tämän, tuntevat surua. He murehtivat uskonsa menetystä. Minä suutuin. Tunsin, että kirkko oli pettänyt minut. En ollut varma siitä, mikä oli todellista tai kehen saatoin luottaa.

Minun oli vaikea käydä kirkossa. Pyysin vapautusta tehtävästäni. Suhteeni vaimooni Cheriin ja perheeseeni

kiristyi. Kävin edelleen kirkossa, mutta tein sen pelkästään näön vuoksi ja koska yritin pitää perheeni koossa. Elämä oli kaaoksessa. En pystynyt tuntemaan Hengen vaikutusta ja epäilin, olinko koskaan edes todella tuntenut Pyhää Henkeä.

Kun vanhin lapsemme Kayson oli lähdössä lähetystyöhön, minä synkistin tapahtuman, jonka olisi pitänyt olla iloinen. Kahden vuoden jälkeen suurin osa lähipiiristäni tiesi, mitä olin kokemassa. Kun he kaikki lähtivät temppeeliin Kaysonin kanssa tämän ensimmäisellä kerralla, minä en ollut paikalla.

Kaikessa siinä tunsin itseni hyvin yksinäiseksi.

Tukea kaikkialla ympärilläni

Yhtenä päivänä veljeni kokoontuivat puhumaan kansani siitä, mitä olin kokemassa. En oikeastaan muista, mitä he sanoivat, mutta tiesin, että he tekivät sen rakkaudesta. Puhuessamme aloin oivaltaa, mistä jäin paitsi. Siitä tuli

Kun tunsin kirkon pettäneen minut

Miksi lähdin. Ja miksi tulin takaisin.

sysäys muutokseen. Minun olisi pitänyt olla se, joka asetti Kaysonin vanhimmaksi. Minun olisi pitänyt olla se, joka toimi hänen saattajanaan temppelissä. Minun olisi pitänyt olla se, joka antoi hänelle isän siunauksen ennen kuin hän lähti. Noissa hänen elämänsä tärkeimmissä tapahtumissa minun olisi pitänyt olla paikalla eikä kenenkään muun. Muistan kysyneeni itseltäni: "Mitä minä oikein teen?"

Pian sen jälkeen eräs hyvä ystävä tunsin innoitusta esitellä minut hänen vaarnansa johtokunnan jäsenelle. Tämä ystävällinen mies kuunteli tarkoin kertomustani ja näytti tietävän, mitä aion sanoa jo ennen kuin sanoin sen. Puhuimme tuntikausia. Kertomukseni, kysymykseni ja järkeily, jolle olin altistunut, olivat hyvin samanlaisia kuin mitä muut olivat hänelle kertoneet. Aloin oivaltaa, että moniin huolenaiheisiin oli järkeviä vastauksia ja että monet kysymyksistäni, vaikka ne olivatkin vilpittömiä, olivat kylväneet mieleeni ihmiset, joiden tarkoituksena oli vahingoittaa uskoa.

Ratkesivatko kaikki kysymykseni ja huolenaiheeni heti? Eivät tietenkään. Mutta sydämeni pehmeni sen verran, että oivalsin suuren totuuden: kysymykset ovat hyviä, mutta jotkin kysymykset ovat tärkeämpiä kuin toiset.¹ Olivatko perheeni ja asemani menettäminen Jumalan edessä muuttaman vastaamattoman kysymyksen arvoisia? Kun keskityin ensin kysymyksiin, jotka olivat tärkeimpiä, ja asetin Jumalan taas ensimmäiselle sijalle sydämessäni, aloin löytää vastauksia, jotka saivat minut vakuuttumaan siitä, että olin palaamassa oikealle polulle.

Myös vaarnanjohtajani ja piispani ottivat minuun yhteyttä. He olivat suuri apu minulle ja Cherille synkkinä hetkinä. He eivät koskaan antaneet periksi. He ja sukulaiseni kummallakin puolen verhoivat minua merkittävästi. Tiedän, että taivaallinen Isä tuntee meidät ja rakastaa meitä. Hän asettaa polkumme varrelle ihmisiä, kun me tarvitsemme heitä. Meidän pitää vain olla halukkaita ottamaan vastaan heidän apunsa.

Mitä teet, jos se olet sinä

Tiedän, että on muitakin, jotka saattavat olla kokemassa jotakin samankaltaista. Kyseessä saatat olla sinä tai joku tuttusi.

Tiedän, että Vapahtaja perusti kirkkonsa antaen valtuuden suoda toimitukset ja liitot, joita tarvitsemme palataksemme Hänen luokseen. Saatana paiskii vimmatusti töitä saattaakseen Herran kirkon huonoon valoon käyttämällä kaikkia mahdollisia keinoja. Kysymysten herättäminen ja epäilysten luominen on helppoa. Kuka tahansa voi langeta hänen ansoihinsa. Voi olla paljon helpompaa luottaa tietoon ja vastauksiin, joita muut antavat, kuin tehdä työtä löytääkseen totuuden itse ”tutkimalla ja myös uskon kautta” (OL 88:118, kursivointi lisätty). Mutta pohjimmiltaan juuri sitä Jumala vaatii.

Jos kamppaillet kirkkoa koskevien kysymysten ja epäilysten tai uskosi kanssa, et löydä totuutta lukemalla blogeja tai kuuntelemalla podcasteja, joiden tekijät ovat eri mieltä kirkon kanssa tai jotka ovat jättäneet kirkon.

Kun keskityin ensin kysymyksiin, jotka olivat tärkeimpiä, ja laskin sydämeni taas Jumalan käsiin, aloin löytää vastauksia, jotka saivat minut vakuuttumaan siitä, että olin palaamassa oikealle polulle.

Mutta et luultavasti ole tyytyväinen pinnallisiin vastauksiinkaan, etkä kenties pidä ehdotuksesta jättää kysymyksesi odottamaan.

Olen oppinut, ettemme me voi elää aina lainavalolla, vaan sen sijaan meidän täytyy kääntyä Jumalan puoleen, joka on kaiken valon ja totuuden lähde (ks. OL 93:26). Meidän täytyy tutkia sitä omassa mielessämme ja meidän täytyy myös kysyä Jumalalta, onko se, mitä ajattelempa, oikein (ks. OL 9:8). Meidän täytyy ottaa asioista selvää itse, kuten Joseph Smith teki (ks. JS-H 1:20), ja olla kärsivällisiä tutkimisessämme (ks. Alma 32:41). Mutta oppiminen uskon kautta tarkoittaa, että meidän täytyy koetella totuutta elämällä sen mukaan (ks. Joh. 7:17; 1. Tess. 5:21).

Kun tutkin kirkon vastaisia asioita, minusta tuntui kuin olisin ollut kirjaimellisesti pimeyden sumussa (ks. 1. Nefi 8:23–24; 12:17). Se, että tartuin Jumalan sanaan ja otin sen ensimmäisen askeleen kohti Häntä, riittivät siihen, että Hän lähetti Henkensä koskettamaan sydäntäni.

VASTAAMATTOMAT KYSYMYKSET JA OPILLISET SELVYYDET

”Pystyn kyllä hyväksymään inhimillisiä puutteita, myös Jumalan profeetoissa – se on ihan normaalia kuolevaisten ihmisten keskuudessa. Pystyn hyväksymään oletettuja tieteellisiä löydöksiä, jotka ovat ristiriidassa Mormonin kirjan kanssa – totuus niistä selviää aikanaan. Ja pystyn hyväksymään jotkin näennäiset historialliset kummallisuudet – ne ovat vähäpätöisiä koko totuuden näkymässä. Mutta en voi elää ilman Joseph Smithin palauttamia opillisia totuuksia ja toimituksia, en voi elää ilman perhettäni siunaavaa Jumalan pappeutta, enkä voi elää ilman tietoa siitä, että vaimoni ja lapseni on sinetöity minuun iankaikisesti. Juuri se valinta meillä on edessämme – toisaalta muutama vastausta vailla oleva kysymys ja toisaalta suuri joukko varmoja oppeja sekä Jumalan voima.”

Vanhin Tad R. Callister palveli seitsemänkymmenen johtokunnassa pitäessään tämän puheen ”Mikä on Kristuksen kirkon rakennussuunnitelma?”, kirkon koululaitoksen hartaustilaisuus nuorille aikuisille, 12. tammikuuta 2014, broadcasts.churchofjesuschrist.org.

Riittääkö toivo?

Muutama viikko sen jälkeen kun Kayson oli lähtenyt lähetystyöhön, vaarnanjohtajani kävi meillä. Kerroin hänelle, mitä oli tapahtunut niiden viikkojen aikana, jotka seurasivat keskusteluani veljeni kanssa. Sanoin, että haluaisin saada uuden temppelisuosituksen. Hän kysyi, pystyisinkö vastaamaan suosituskysymyksiin asianmukaisesti. Minä tunnustin: ”Vaarnanjohtaja, en taida vielä pystyä sanomaan, että tiedän kirkon olevan totta, mutta toivon todella koko sydämestäni, että se on. Ja aion elää elämäni tuon toivon mukaisesti. Riittääkö se?”

Hän oli hetken hiljaa ja sanoi sitten: ”Travis, se tulee riittämään aina.”

Odotan yhä, että ymmärtäisin joitakin asioita, kun taas toiset asiat ovat tulleet minulle hyvin selviksi. Tiedän, että taivaallinen Isä rakastaa minua. Tiedän, että me saatamme harhailla ja kamppailla jonkin aikaa. Mutta tiedän, että Kristuksen, Hänen sovituksensa ja sen tuoman toivon avulla on mahdollista palata polulle, joka johtaa takaisin Hänen luokseen. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITE

1. Ks. Lawrence E. Corbridge, ”Stand Forever”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 22. tammikuuta 2019, speeches.byu.edu.

IDEOITA SIIHEN, KUINKA AUTTAA JOTAKUTA SINULLE RAKASTA

Monet ihmiset, kuten minä, joilla on kysymyksiä tai epäilyksiä, tuntevat, ettei heille ole enää paikkaa kirkossa. Mutta meillä ei ole varaa sulkea ovea heiltä tai muilta. Vapahtaja antoi kansalleen käskyn ”edelleen palvella” heitä, koska emme ikinä tiedä, milloin he palaavat Hänen luokseen ja kokevat parantumisen (ks. 3. Nefi 18:22–32).

Seuraavassa on viisi keinoa, joilla me voimme edelleen palvella niitä, jotka kamppailevat epäilysten kanssa, jotta he tuntevat itsensä tervetulleiksi, päättivät he sitten palata tai eivät.

1. **Rakasta heitä edelleen.** Kamppailuissani tunsin olevani yksin. Tietenkään taivaallinen Isä ei ollut luovuttanut minun suhteeni eivätkä olleet sukulaiseni eivätkä kirkon johtohenkilöt. Se, että tunsin Hänen rakkauttaan heidän välityksellään, auttoi minua tietämään, että voisin palata.
2. **Ole heihin edelleen yhteydessä.** Muiden rakastamisen ei pitäisi olla riippuvainen heidän vakaumuksestaan, heidän osallistumisestaan kirkon toimintaan eikä edes siitä, mitä he ajattelevat meistä. Jeesus pyytää meitä olemaan yhteydessä muihinkin kuin niihin, jotka ovat jo piirissämme (ks. Matt. 5:46–47).
3. **Pidä edelleen yllä toivoa.** Me paastoamme, me rukoilemme, me katsomme ja odotamme kärsivällisesti emmekä koskaan luovu toivosta. ”Jumala on laatinut keinoja pelastaa jokaisen lapsensa” (Henry B. Eyring, ”Lastenlapsilleni”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 71).
4. **Kunnioita heidän tahdonvapauttaan.** Pidä yllä toivoa mutta kunnioita heidän päätöksiään. Meidän ei tarvitse vakuuttaa heitä tai väitellä opista heidän kanssaan. Tuhlaajapojan tavoin monet meistä tarvitsevat elämäänsä jonkin tapahtuman, joka pehmittää ensin sydämemme.
5. **Kohtele heitä arvostaen eikä niin kuin he olisivat pahoja.** Vältä kannanottoja, jotka ovat tuomitsevia, arvostelevia tai vähätteleviä. Järkevillä ihmisillä voi olla erilaisia uskonkäsityksiä kuin meillä, ja meidän tulee osoittaa heitä kohtaan samaa arvontoa kuin toivomme heidän osoittavan meille.

En taida vielä pystyä sanomaan, että tiedän kirkon olevan totta, mutta aion elää elämäni tuon toivon mukaisesti.

Sinä rakastat, Hän pelastaa

Me rukoilimme, että lastemme sydän muuttuisi. Sitten seurasi epämurkava (ja vapauttava) ymmärrys.

Krista Rogers Mortensen

Mieheni ja minä kasvatimme lapsemme evankeliumin piirissä. Tutkimme perheenä joka aamu evankeliumia, pidimme perherukoukset ja viikoittain perheillat. Kävimme kirkossa, söimme päivällisen yhdessä ja vietimme perhelomia. Lapsemme kävivät säännöllisesti temppelissä sijaistesteilla kuolleiden puolesta, he saivat seminaarin päättötodistuksen ja kaksi heistä palveli lähetystyössä.

Ja sitten aikuisina he alkoivat tutkailla polkuja ja käsityksiä, jotka olivat erilaisia kuin ne, joita me olimme opettaneet heille. Yksi kerrallaan lapsemme lakkasivat osallistumasta kirkon toimintaan, kunnes vain yksi viidestä lapsestamme teki valinnan pysyä kirkossa. Vuodatimme monia kyyneliä lastemme vuoksi ja mietimme, olimmeko epäonnistuneet vanhempina ja oliko jotakin, mitä olisimme voineet tehdä toisin.

Pitkän aikaa anoimme, että Herra muuttaisi heidän sydämensä, ja lopulta Herra vastasi

rukouksiimme. Mutta ei odottamallamme tavalla.

Sen sijaan että hän olisi vain muuttanut lastemme sydämen, Hän osoitti meille, että meidän piti aloittaa muuttamalla omaa sydäntämme. Vaikka vanhemmilla on tärkeä tehtävä lastensa opettamisessa, Hän muistutti meitä siitä, että Jeesus Kristus on heidän pelastajansa ja tuomarinsa.

Koska olin päättänyt pelastaa lapseni, olin käyttänyt tuntikausia rukoilemiseen, pyhien kirjoitusten lukemiseen ja temppelissä käymiseen ajatellen, että jos tein kaikkia oikeita asioita, ansaitsisin Jumalan puuttumisen asiaan – aivan kuin tekoni saisivat jollakin tavalla Jumalan kumoamaan heidän tahdonvapautensa ja pakottamaan heidät uskomaan siten kuin minä uskon.

Mieheni ja minä halusimme todella kiihkeästi pelastaa heidät, mutta meidän tulkinamme pelastamisesta näytti enemmänkin luennoimiselta, nalkutukselta ja paheksunnan osoittamiselta heidän valintojaan kohtaan, mikä johti väistämättä riitoihin. Me

Mikä auttoi minua

ymmärsimme, että kiihkeässä halussamme tuoda lapsemme takaisin me itse asiassa olimme karkottamassa heitä. Mitä enemmän he tunsivat meidän tuomitsevan heidät ja olevan pettyneitä heihin, sitä enemmän he välttelivät meitä.

Rukoukseni muuttuivat hartaaksi pyynnöksi, että oma sydämeni muuttuisi. Ymmärsin, että syyt, joiden vuoksi halusin lasteni muuttuvan, olivat vääränlaisia. Rukoilin enemmän rakkautta. Rukoilin myös, että voittaisin häpeän ja nolouden tunteeni siitä, ettei perheeni näyttänyt yhtään sellaiselta täydelliseltä perheeltä, jollaisia ystäväni esittelivät sosiaalisessa mediassa valokuvien lastensa temppeleliaviltoista tai lastenlastensa kastetilaisuuksista.

Kun käännyn Vapahtajan puoleen pyytäen parantumista, sydämeni alkoi pehmentyä lapsiani kohtaan. Ymmärsin, että jos rakastaisin heitä siten kuin Hän rakastaa heitä, minun oli tehtävä muutoksia. Hänelle rakkaus ei ollut menetelmä vaan syy, miksi Hän teki kaiken sen, mitä Hän teki. Hän sanoi, ettei Hän "tee mitään, mikä ei olisi maailman hyödyksi, sillä hän rakastaa maailmaa" (2. Nefi 26:24).

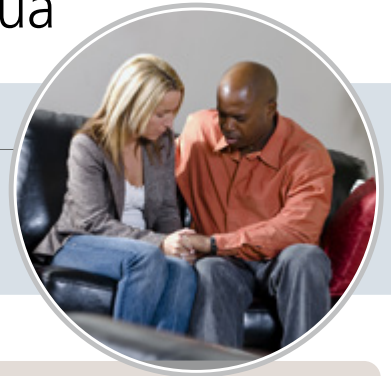
Kun luotin Vapahtajan kykyyn tehdä työtään (ks. 2. Nefi 27:20), pystyin keskittymään siihen, että rakastan lapsiani ja siirrän pelastamisen Herran tehtäväksi. Se ei tarkoittanut, että luovuttaisin enkä enää yrittäisi auttaa heitä, vaan että kun rakkaudestani heitä kohtaan tuli liikkeellepaneva voima vuorovaikutuksessani heidän kanssaan, se muutti sitä, *kuinka* toimin.

Aloin nähdä heidät toisenlaisessa valossa. Aloin keskittyä heidän vahvuuksiinsa ja heidän kykyihinsä ja aloin nähdä, miten rakastavia, epäitsekkäitä, älykkäitä ja hyviä ihmisiä he ovat.

Mieheni ja minä kuuntelimme enemmän ja puhuimme vähemmän. Kyselimme heidän elämästään ja heidän kiinnostuksen kohteistaan. Tuomitsemisen sijaan osoitimme uteliaisuutta. Korvasimme arvostelun ja pettymyksen rakkauden ilmaisemisella, ja lapsemme pystyivät tuntemaan, että se oli aitoa.

rukous

harras pyyntö, että sydämeni muuttuisi

näkökulma

näin lapseni toisenlaisessa valossa

rakkaus

älä vain puhu – kuuntele

luottamus

pyrin toiminnassani olemaan Jumalan kumppani

Kodistamme tuli paikka, jossa he voivat tuntea rakkautta ja hyväksyntää. He lakkasivat salaamasta meiltä asioita ja alkoivat olla rehellisiä ja avoimia siitä, mitä heidän elämässään tapahtui. Me lähennyimme toisiamme.

Perheemme eteen on edelleenkin tehtävä työtä, mutta lapsemme tulevat nyt mielellään kotiimme ja viettävät aikaa kanssamme. He tuntevat olonsa turvalliseksi meidän seurassamme, ja toivon, että kun osoitamme rakkauttamme, he voivat tuntea Jumalan rakkautta heitä kohtaan. En tiedä, palaavatko he tämän elämän aikana lapsuutensa opetuksiin, mutta tiedän, että he ovat Vapahtajan käsissä. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

He siirsivät sivuun omat koettelemuksensa

Natalie Jones, Utah, USA

Sinä päivänä Kendra, Brent ja Tyson olivat todellisia esimerkkejä Kristuksen kaltaisesta palvelemisesta.

Me kaikki koemme elämässä hyviä ja huonoja aikoja, mutta vuosi 2013 oli erityisen vaikea perheellemme. Meille tuli yllättäen kalliita asunto- ja autoremontteja. Mieheni Ryan menetti työnsä, ja nuorimman poikamme syntymässä oli ongelmia ja hänen oli oltava muutama viikko hoidettavana vastasyntyneiden teho-osastolla. Minä itse kärsin synnytyksen jälkeisestä masennuksesta. Nuo olosuhteet yhdistettynä neljän pienen lapsen vanhempina olemiseen kuormittivat meitä taloudellisesti ja emotionaalisesti.

Ryan löysi uuden työpaikan, mutta hän teki pitkää päivää ja oli matkoilla viikkoja kerrallaan. Viisivuotias poikamme Wesley alkoi kärsiä ahdistuneisuudesta, koska hänen isänsä oli

poissa niin usein. Hän heräsi öisin yhtä mittaa painajaisiin.

Sukulaisemme tukivat minua aina kun voivat, mutta suurimman osan aikaa tunsin silti itseni lopen uupuneeksi ja yksinäiseksi. Tiesin, että taivaallinen Isä rakastaa minua ja oli tietoinen perheestäni, mutta minusta tuntui kuin olisimme hukkumassa.

Yhtenä iltapäivänä, kun Ryan oli poissa kaupungista työmatkalla, ajoin lapset koulusta kotiin ja rukoilin epätoivoisesti apua. Myöhemmin samana iltana oveemme koputti naapurini Kendra. Hän tiesi tilanteemme ja kysyi, kuinka pärjäsin. Minulla ei ollut aikomustakaan valittaa hänelle, ja hän oli viimeinen ihminen, jolta olisin pyytänyt apua. Hänen

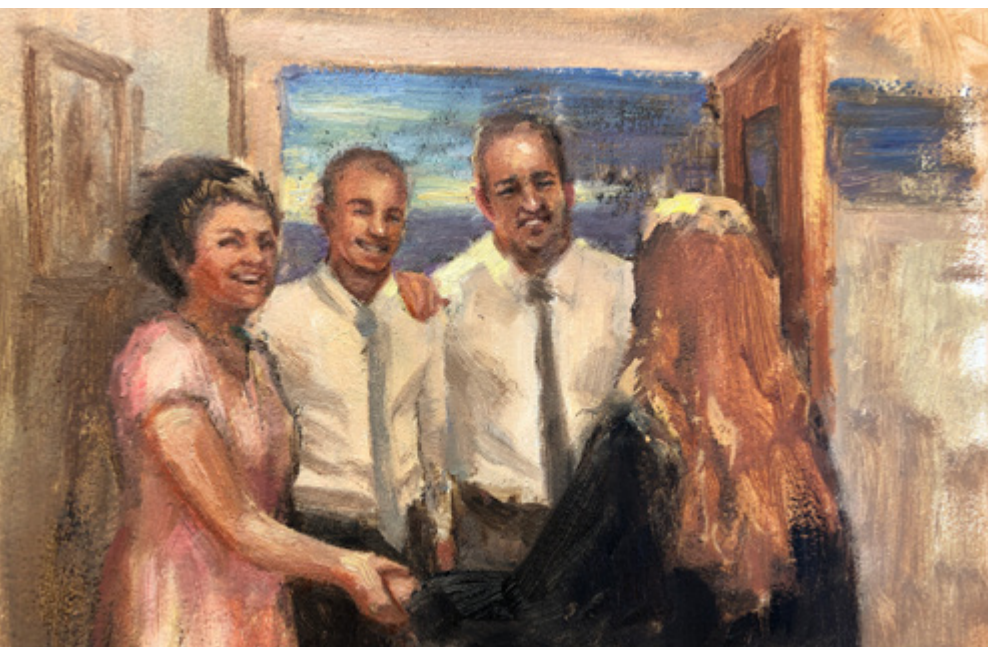
miehensä Brent oli sairastanut syöpää kuluneet neljä vuotta.

Sanoin Kendralle, että voin hyvin, mutta hän kysyi sitä vilpittömästi uudelleen. Kyynelsilmin kerroin hänelle avoimesti kamppailuistani. Kun kerroin hänelle Wesleyyn ahdistuneisuudesta ja painajaisista, hän kysyi, haluaisinko, että Brent antaisi Wesleylle siunauksen.

Hieman myöhemmin Kendra, Brent ja heidän vanhin poikansa Tyson tulivat ovellemme kirkkovaateisiin pukeutuneina. Brent oli heikossa kunnossa. Olen varma, että hän tarvitsi kaikki voimansa pystyäkseen tulemaan meille. Hän antoi Wesleylle siunauksen, ja Tyson antoi siunauksen minulle.

Sinä päivänä Kendra, Brent ja Tyson olivat todellisia esimerkkejä Kristuksen kaltaisesta palvelemisesta. He siirsivät sivuun omat koettelemuksensa osoittaakseen meille vilpittömästi rakkautta ja myötätuntoa. Tunsin itseni siunatuksi, koska taivaallinen Isä vastasi rukoukseeni tällä herkällä tavalla. Brent kuoli kaksi viikkoa myöhemmin.

Sinä päivänä kodissamme Brent seisoi Jumalan todistajana käyttämällä pappeutta vanhurskaasti (ks. Moosia 18:9). Minulle on pyhää se, että hänen palvelemisensa perheemme hyväksi oli yksi hänen viimeisiä tekojaan maan päällä. ■

Rohkea lentosotamies

Wayne L. Bell, Etelä-Dakota, USA

Kukaan ei uskaltanut vastata alokaskouluttajalle, mutta yllättäen yksi nuorukainen nosti kätensä.

Monia vuosia sitten liityin Yhdysvaltain ilmavoimiin palvelukseksi maatani. Pian olinkin alokasleirillä Texasissa Yhdysvalloissa. Viikot kuluivat hitaasti, kun jouduin kestämään monia asioita, joita tyypillisesti kokee alokasleirillä.

Yhtenä päivänä osallistuin suureen kokoontumiseen, jossa oli läsnä yli 200 lentosotamiestä. He kaikki olivat minun laillani koulutuksessa. Kokoon-tuminen alkoi niin, että yksi alokas-kouluttajistamme – joka yleensä huusi äänekkäästi rivouksia – äyräisi: ”Onko jollakulla valittamista siitä, kuinka minä johdan täällä?”

Tietenkään kukaan ei uskaltanut vastata, mutta yllättäen yksi nuorukainen nosti kätensä.

”Lentosotamies, astu esiin!” kouluttaja huusi. ”Mistä sinä valitat?”

Me kaikki kuuntelimme tarkoin, kun nuorukainen vastasi kuuluvasti: ”Minä vastustan sitä, että te lausutte turhaan Vapahtajani nimeä. Se loukkaa sieluani. Pyytäisin teitä lopettamaan sen.”

Huoneeseen laskeutui täysi hiljaisuus. Kouluttaja tuijotti nuorukaista ja kysyi sitten, mihin uskontokuntaan tämä kuului. Rohkea lentosotamies vastasi ylpeänä: ”Minä olen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen!”

Kouluttaja kiitti lentosotamiestä tämän rohkeudesta avata suunsa, ja

kokoontuminen jatkui. Sillä teolla oli minuun valtava vaikutus. Ajattelin usein, että olisipa minulla sellaista rohkeutta kuin sillä lentosotamiehellä.

Alokasleirin ja lääkintäkoulutuksen jälkeen minut lähetettiin ilmavoimien

Muutamaa kuukautta myöhemmin pyysin lähetyssaarnaajia käymään pikkuveljeni luona. Myös hänet ja hänen vaimonsa kastettiin. Veljilläni ja minulla on nyt suuret perheet ja lastenlapsia. Me kaikki rakastamme Herraa ja Hänen kirkkoaan.

tukikohtaan Coloradoon Yhdysvalloissa. Yhtenä päivänä sain kirjeen vanhimmalta veljeltäni, jonka asemapaikkana oli Filippiinit. Hän oli liittynyt ilmavoimiin noin vuotta aiemmin kuin minä. Hän kertoi minulle, että hänestä oli tullut kirkon jäsen ja että hän halusi minun tapaavan lähetyssaarnaajat. Muistin heti sen kokemuksen rohkeasta lentosotamiehestä alokasleirillä. Vaimoni ja minä tapsimme lähetyssaarnaajat, ja pian meidät kastettiin.

En tiedä sen rohkean lentosotamiehen nimeä. En enää nähnyt häntä uudelleen, mutta olen ikuisesti kiitollinen hänen rohkeudestaan puolustaa sitä, mihin hän uskoi. ■

Odotan lupauksen täyttymistä

Juana Moreno de Ruiz, Sonora, Meksiko

Tyttäreni on ottanut etäisyyttä kirkkoon, mutta tiedän, että häntä siunataan niiden asioiden johdosta, joita hänelle opetettiin evankeliumista.

Kolme kuukautta ennen 21-vuotispäivääni minut kastettiin yhdessä sisareni, äitini ja kahdeksanvuotiaan veljenpoikani kanssa. Vuosien kuluessa olemme pysyneet tiukasti evankeliumissa monista haasteistamme huolimatta.

Kun mieheni ja minä solmimme avioliiton, teimme lujan päätöksen pysyä aktiivisina kirkossa. Lapsia saatuamme mieheni ja minä pyrimme olemaan hyviä vanhempia ja opettamaan kodissamme evankeliumia.

Eräänä päivänä osallistuin konferenssiin yksivuotiaan tyttäreni kanssa. Konferenssissa vyöhykeseitsenkymmen puhui vanhempien vastuusta opettaa

evankeliumia lapsilleen. Sitten hän antoi lupauksen, joka teki minuun valtaisan vaikutuksen. Hän sanoi: ”Jos kaiken sen jälkeen, mitä voitte tehdä opettaaksenne evankeliumia, joku lapsistanne jättää kirkon, häntä siunataan silti, koska hän muistaa ne asiat, joita hän koki kotona.”

Tuon vyöhykeseitsenkymmenen sanat täyttivät minut toivolla, koska minulla oli veljien ja siskojen lapsia, jotka olivat jättäneet kirkon. Vuosia myöhemmin tuo sama yksivuotias, jota olin pitänyt sylissäni siinä konferenssissa, jätti kirkon täytettyään 17 vuotta. Hän oli tavannut

jonkun, joka ei ollut juurtunut evankeliumiin, ja he menivät naimisiin. Sen jälkeen hän ei enää koskaan käynyt kirkossa.

Se oli minulle tuskallista. Kyselin itseltäni yhä uudelleen, mitä teimme väärin. Hänen isänsä ja minä olimme

aina yrittäneet pitää käskyt ja palvella kirkossa. Me rakastamme lapsiamme ja haluamme heidän parastaan. Monien kyynelten ja kysymysten jälkeen tulimme viimein siihen tulokseen, että lapset kasvavat, käyttävät tahdonvapautaan eivätkä aina usko sitä, mitä heille kotona opetetaan.

Valitettavasti tyttäreni avioliitto särkyi, eikä hän vielääkään halua palata kirkkoon. En voi tehdä muuta kuin muistaa

lupauksen, että hän muistaa ne asiat, joita hänelle opetettiin kotona, ja häntä siunataan niiden johdosta.

Rukoilen edelleen tyttäreni puolesta. Rakastan häntä koko sydämestäni, ja tunnen tuskaa nähdessäni hänen etäänntyneen kirkosta. Mutta tiedän, että puutteistani huolimatta asiat, joita opetin hänelle, ovat oikein ja totta. Tiedän, että taivaallinen Isä on oikeudenmukainen ja rakastava ja että Hän kuuntelee rukouksiamme. Sydämeissäni on varma tieto siitä, että jos teen parhaani, Hän vastaa niihin hetkenä, jonka Hän näkee oikeaksi. ■

"Kuka osui poikaani?"

Sandra Beatty, Ontario, Kanada

Olin kuvitellut mielessäni, kuinka huuttaisin sille henkilölle, joka oli osunut poikaani, mutta sitten kohtasin ajajan kasvokkain.

Olin juuri vienyt tyttäreni ystävän luo, kun mieheni Jonathan soitti. Hän kertoi minulle, että auto oli osunut 11-vuotiaaseen poikaamme Aideniin, kun poikamme ja Jonathan olivat ylittämässä katua.

Ajaja oli kääntynyt vasemmalle Jonathanin edessä eikä ollut nähnyt pyöräilevää Aidenia. Ajaja oli osunut Aidenin pyörän etuosaan. Aiden oli lentänyt ilmaan pitäen yhä kiinni pyörästä ja pudotessaan lyönyt päänsä auton kylkeen. Sitten hän oli iskeytynyt katuun pyörän kaatuessa hänen päälleen. Onneksi hänellä oli ollut kypärä päässä. Jonathanin soittaessa paikalle ambulanssia auton kuljettaja ja useat muut ihmiset olivat pysähtyneet auttamaan.

Ajatukseni ja tunteeni olivat yhtäkkiä yhdessä myllerryksessä. Kiihdytin kohti risteystä, jossa onnettomuus oli tapahtunut, ja toivoin saavani ambulanssin kiinni, jotta voisin olla Aidenin kanssa.

Ajatukset ajajan kimppuun käymisestä vilisivät mielessäni. "Mitä ihmettä se ajaja oikein ajatteli?" ajattelin. "Oliko hän juovuksissa? Puhuiko hän puhelimessa?" Olin raivoissani ja hirvittävän huolissani. Minulla ei ollut aavistustakaan, kuinka pahasti Aiden oli loukkaantunut.

Saapuessani tapahtumapaikalle ambulanssi oli jo lähtenyt. Paikalla

oli enää muutama poliisiauto ja auto, joka oli pysäköity kadunvarteen. Auton vieressä seisojia hätäntyneen näköinen nainen.

Menin hänen luokseen ja kysyin: "Näittekö, kuka osui poikaani?"

Hän sanoi hiljaa: "Minä."

Olin kuvitellut mielessäni, kuinka huuttaisin sille varomattomalle henkilölle, joka oli osunut poikaani, mutta kun kohtasin ajajan kasvokkain, kielteisyyteni haihtui. Huomasin itkeväni ja halaavani häntä. Hän pyysi anteeksi, ja minä sanoin hänelle, että asiat järjestysivät. Sain myöhemmin kuulla, että juuri nuo sanat Aiden oli sanonut naiselle ennen poliisien tuloa. Loppujen lopuksi Aiden selvisi onnettomuudesta vain muutamin naarmuin ja ruhjein.

Olen kiitollinen, että sinä ratkaisevana hetkenä rakastava taivaallinen Isämme siunasi minua voimalla osoittaen anteeksiantoa eikä vihaa, vaikka en pyytänytäkään sitä Häneltä. Tiedän, että Hän on tietoinen meistä ja tarjoaa meille aina apuaan. ■

Alma 23–29

29. KESÄKUUTA – 5. HEINÄKUUTA

Kääntymyksensä jälkeen uskolliset lamanilaiset halusivat uuden nimen, joka erottaisi heidät muista lamanilaisista ja kuvaisi heidän kääntymystään Jeesukseen Kristukseen. He kutsuivat itseään anti-nefilehiläisiksi (ks. Alma 23:16–17). Me erottaudumme nykyään muista ottamalla Jeesuksen Kristuksen nimen päällemme.

KESKUSTELUA

Kuinka Kristuksen nimen ottaminen päällesi päivittäisissä ajatuksissasi ja teoissasi kannustaa sinua olemaan parempi opetuslapsi Hänelle?

Miten tärkeä on nimi?

Kään- tymyk- semme vertauskuva

Kasteessa me teemme liiton ottaa päällemme Kristuksen nimen. Joka kerta kun nautimme sakramentin, me uudistamme tuon liiton. Mitä me lupaamme muistaa ja tehdä, kun otamme päällemme Hänen nimensä? (Ks. Moosia 18:8–9; OL 20:77.)

Kris- tuksen todistaja

Apostolit ovat Kristuksen nimen erityisiä todistajia koko maailmalle (ks. OL 107:23). Mekin voimme olla Kristuksen todistajia. Kuinka sinä voit yhdessä profeetan ja apostolien kanssa olla Kristuksen nimen todistaja ympärilläsi oleville ihmisille?

Voiman lähde

Presidentti Russell M. Nelson on äskettäin pyytänyt meitä kutsumaan kirkkoa sen oikealla nimellä: Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. Hän lupasi, että pyhille vuodatetaan voimaa, kun teemme niin. (Ks. ”Kirkon oikea nimi”, *Liahona*, marraskuu 2018, s. 89.) Miten sinä voit käyttää paremmin kirkon oikeaa nimeä ja auttaa muita tekemään samoin?

Alma 30–31

6.–12. HEINÄKUUTA

Korihor oli antikristus, joka saarnasi ”niitä profetioita vastaan, joita profeetat olivat puhuneet Kristuksen tulemisesta” (Alma 30:6). Hän saarnasi muitakin valheita ja johti ”monien sydämen harhaan” (Alma 30:18).

Vaikka tämä tapahtui yli 2 000 vuotta sitten, monet ihmiset nykyään saarnavat samankaltaisia asioita. Miten me voimme vahvistua vastustamaan oman aikamme vääriä opetuksia?

KESKUSTELUA

Ketkä opettavat valheita nykyään? Mitä viestejä he lähettävät? Mitä Jumala on antanut meille valheiden vastustamiseksi ja totuuden selville saamiseksi?

Kuinka me voimme vastustaa vääriä opetuksia?

▶ Me voimme hankkia oma-kohtaisen todistuksen

Korihor opetti ihmisille, ”ettei mitään Kristusta tulisi” ja ”ettei ihmisten syntejä voinut sovittaa”, ja sanoi, ettei Jumalaa ole (ks. Alma 30:12, 17, 28).

Kuinka me voimme tietää, että Jumala ja Jeesus Kristus elävät? Mitkä pyhien kirjoitusten kohdat ja henkilökohtaiset kokemukset ovat vahvistaneet sinun todistustasi Heistä?

▶ Me voimme luottaa ilmoitukseen

Korihor kielsi profetian ja ilmoituksen hengen. Hän yritti saada ihmiset uskomaan, että ”kukaan ihminen ei voi tietää mitään siitä, mitä on tuleva,” ja ”te ette voi tietää asioista, joita ette näe” (Alma 30:13, 15).

Me voimme turvautua profeettoihin ja apostoleihin ja saada Jumalan sanaa meidän aikaamme varten. Kuinka profeetan seuraaminen suojelee sinua vääriä opetuksilta?

▶ Me voimme muistaa, että totuus on totuus

Korihor sanoi ihmisille, ettei ole mitään keinoa, mistä he voisivat tietää, mikä on totta (ks. Alma 30:24), mutta presidentti Russell M.

Nelson on opettanut: ”Jotkin asiat ovat yksinkertaisesti totta. – –

Totuus perustuu Jumalan antamiin lakeihin. – – Iankaikiset lait toimivat ja vaikuttavat meidän jokaisen elämässä, uskoimmepa niihin tai emme.” (”The Love and Laws of God”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 17. syyskuuta 2019, speeches.byu.edu.) Kuinka voimme saada selville Jumalan totuuksia ja kuinka ne siunaavat elämäämme?

Alma 32–35
13.–19. HEINÄKUUTA

Kun Alma oli verrannut Jumalan sanaa siemeneen (ks. Alma 32:28–43), ihmiset kysyivät häneltä, kuinka siemen kylvetään. Alma käytti kertomusta Mooseksesta ja pronssikäärmeestä luvussa 4. Moos. 21 esimerkkinä uskossa toimimisesta (ks. Alma 33:19–23).

KESKUSTELUA

Israelilaisten tarvitsi parantuaakseen vain katsoa. Mitkä evankeliumin periaatteet vaikuttavat yhtä helpoilta kuin ”katsominen”? Mitkä asenteet tai käyttäytymis-
vat estävät meitä toisinaan elämästä yksinkertaisten evankeliumin periaatteiden mukaan?

Kuinka sinä voit katsoa Vapahtajaan asioissa, joita koet joka päivä?

Miksi Alma esittää kertomuksen Mooseksesta ja pronssikäärmeestä?

Vertauskuva Kristuksesta

Vertauskuva on sellainen, joka kuvaa tai enteilee jotakin esinettä tai henkilöä. Kun myrkykäärmeet purivat israelilaisia, Mooses kohotti pronssikäärmeen, josta tuli vertauskuva Kristuksesta. Kaikki, jotka toimivat uskossa ja katsoivat siihen, parantuivat, aivan kuten kaikki, jotka toimivat uskossaan Jeesukseen Kristukseen, parantuvat hengellisesti.

Jotkut paaduttivat sydämensä

Niin yksinkertaista kuin olisikin katsoa, jotkut paaduttivat sydämensä ja kieltäytyivät katsomasta, ja he kuolivat pureman saatuaan. Miksi he eivät katsoneet? (Ks. Alma 33:20.) Mitä tämä voi opettaa meille uskosta ja epäuskosta?

Parannutko sinä?

Jos voisit parantua tekemällä jotakin niin yksinkertaista kuin katsomalla, etkö tekisikin niin? Alma esittää tämän kysymyksen ja kehottaa meitä katsomaan Vapahtajaan uskomalla Häneen (ks. Alma 33:21–22).

Alma 36–38

20.–26. HEINÄKUUTA

Kuinka parannus kääntää surun iloksi?

Alma kertoi kääntymyksestään pojalleen Helamanille. Alma kertoi, kuinka häntä ”kidutti iankaikkinen piina” kaikkien hänen syntiensä ja pahojen tekojensa tähden (Alma 36:12–13). Miltä sinusta tuntuu, kun koet syyllisyyttä synnistä?

Syntynyt Jumalasta

Koettuaan sisäistä piinaa kolme vuorokautta Alma sai ajatuksen, joka helpotti hänen tuntemaansa tuskaa (ks. Alma 36:19). Hän todisti, että hän oli ”syntynyt Jumalasta” (Alma 36:23). Mikä ajatus johti siihen, että hän syntyi Jumalasta? (Ks. jae 18.)

Ilo suuren surun jälkeen

Alma koki suurta surua syntiensä vuoksi, mutta kun hän muisti Jeesuksen Kristuksen ja huusi Jeesukselta apua, hänen surunsa tilalle tuli suloinen ja voimakas anteeksiannon ilo (ks. Alma 36:20).

Luottamus Jumalaan

Muistamalla Jeesuksen Kristuksen sovituksen Alma oppi luottamaan Jumalaan ja tiesi, että hänet ylennettäisiin viimeisenä päivänä (ks. Alma 36:3). Kuinka Vapah-tajan sovituksen muistaminen ja siihen luottaminen ovat tuoneet iloa sinulle?

KESKUSTELUA

Mitä voit tehdä luottaaksesi jatkuvasti Herraan ja muistaaksesi Hänen sovitusuhrinsa?

Kuinka voit tuoda lisää sieluja parannukseen, että hekin kokisivat suurta ja ikuista iloa?

Koen samaan sukupuoleen kohdistuvaa viehtymystä – ottaisivatko kirkon jäsenet minut mielellään takaisin?

Bouke "Bob" S. Ecoma Verstege

Huomautus kirjoittajalta: Kerron tarinani ilmaistakseni kiitollisuuteni niitä kirkon johtohenkilöitä ja jäseniä kohtaan, jotka ottivat minut avosylin vastaan, auttoivat minua tulemaan jälleen täysin aktiiviseksi ja ovat palvelleet rinnallani Kristuksen opetuslapsitovereina.

Heinäkuun 27. päivänä 2013, käytyään pitkän taistelun Alzheimerin tautia vastaan, elämäkumppanini 25 vuoden ajalta kuoli. Jay Eldredge oli kuuluisa ja arvostettu kardiologi. Me kumpikin olimme palvelleet Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaajina, kun olimme nuorempia, mutta olimme sitten etäänntyneet kirkosta samaan sukupuoleen kohdistuvan viehtymyksen vuoksi.

Jayn kuolema, vaikka se ei ollutkaan odottamaton, järkytti minua syvästi. Olin aivan murheissani, kadoksissa ja yksin.

Ajaessani kotiin sovittuani hautajaisjärjestelyistä tunsin Hengen vaikutuksen valtaavan minut niin voimakkaasti, että minun oli pysäyttävä auto tien sivuun. Tiesin, että Jumala puhui minulle kutsuen minua takaisin luokseen, mutta olin vastahakoinen. "Etkö näe, että minä kärsin?" sanoin ääneen. "En pysty ajattelemaan paluuta kirkkoon juuri nyt."

Mutta mitä enemmän vastustin, sitä enemmän Henki teki työtään minussa kutsuen minua takaisin kirkkoon.

Otettaisiinko minut vastaan?

Olin erittäin huolissani kirkkoon palaamisesta. En ollut 25 vuoteen osallistunut sakramenttikokoukseen. Otettaisiinko minut edes vastaan? Hyväksyisinkö minä heidät? Mitä piispa sanoisi? Tunsin levottomuutta ja rauhatomuutta ja olin edelleenkin surun murtama.

Mutta todistukseni evankeliumista ei ollut koskaan noina vuosina horjunut. Jay ja minä olimme rakastaneet kirkkoa ja sen ohjaavia periaatteita – nimittäin rakkautta, armollisuutta ja anteeksiantoa. Tiesin, että Kristus on Vapahtajani ja että Hänen kirkkonsa on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. Olin tiennyt sen siitä saakka, kun 14-vuotiaana koin kääntymyksen ja minut kastettiin. En aikunut kieltää sitä nyt.

Viimein, kun olin saanut koottua riittävästi rohkeutta, soitin Linwoodin seurakuntaan New Jerseyssä Yhdysvalloissa saadakseni selville, mihin aikaan sakramenttikokous alkaa.

Sunnuntain lähestyessä vastustaja asetti tielleni monia hankaluuksia, jotka olisivat helposti voineet estää minua osallistumasta. Kuinka kiitollinen olenkaan siitä, että Pyhä Henki oli sinnikäs.

Olin hermostunut astuessani rakennukseen, mutta sakramenttikokouksen alkulaulu sai minut vakuuttumaan siitä, että olin taas kotona. Laulu ”Pelvotta käykää” (*MAP-lauluja*, 17) kutsui Hengen paikalle niin voimakkaasti, että kyöneleet virtasivat kasvoillani. Tiesin siinä samassa, että taivaallinen Isä oli tietoinen minusta ja siitä syvästä surusta, jota tunsin.

Tuosta laulusta on tullut jonkinlainen epävirallinen kirkon tunnuslaulu, mutta siitä on tullut myös minun henkilökohtainen suosikkini.

”Pelvotta käykää”, laulu kutsuu minua.
”Raskas jos onkin tienne tuskien, armo myös suuri on.”

TÄYSIN AKTIIVISIA JÄSENIÄ

”Kun noudattaa Kristuksen evankeliumin liittoja, tasovaatimuksia ja opetuksia – vaikka kenties kokeekin samaan

sukupuoleen kohdistuvaa viehtymystä – ei ole todellakaan mitään syytä, miksi ei voisi osallistua täysin [tai] olla täysin aktiivinen kirkon jäsen, toimia tehtävissä, puhua, käydä temppelissä ja palvella siellä. Silloin ulottuvilla ovat kaikki muutkin tilaisuudet ja siunaukset, joita kirkon jäsenyys voi tuoda.”

Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista, ”LGBT People Who Live God’s Laws Can Fully Participate in the Church”, video, churchofjesuschrist.org/topics/gay.

Minun tieni *oli* raskas. Mutta *sain* armoa, kuten laulussa luvataan.

Piispa Darren Bird ja muut seurakuntalaiset olivat suurenmoisia ja lämminsydämisii. He hyväksyivät minut veljekseen Kristuksessa.

Sovintoon Jumalan kanssa Kristuksen avulla

Laulun ”Pelvotta käykää” sanat saivat kuitenkin mielessäni suuremman merkityksen, kun tunsin taivaallisen Isän antavan minulle johdatusta siihen, kuinka minun tuli edetä.

*Maan Herra meille valmistanut on
Kaukana Lännessä.
Siellä on vainoojamme voimaton,
Herra on kilpenä.*

Lähdin länteen ja ostin kodin Fountain Hillsistä Arizonasta Yhdysvalloista, missä tapasin piispa Jerry Olsonin. Kun pyysin tapaamista hänen kanssaan ja kättilin häntä, Henki innoitti minua tuntemaan, että tämän miehen avulla palaisin täysin aktiiviseksi kirkossa.

Kun aloin tavata piispan kanssa ja tehdä tätä sovintoa taivaallisen Isän kanssa, koin monia hengellisiä ihmeitä. Olin avoin piispalle, mistä hän oli kiitollinen. Hän sanoi, että

se auttoi häntä ymmärtämään paremmin, missä olin ollut ja mikä oli tämänhetkinen suhteeni Jumalaan. Hän myös kertoi minulle rakastavasti, että tämä oli ensimmäinen kerta, kun hänellä oli tilaisuus palvella jotakuta, joka tuntee samaan sukupuoleen kohdistuvaa viehtymystä, ja hän pyysi minulta kärsivällisyyttä ja anteeksiantoa, jos hän sanoisi tai tekisi mitään, mikä loukkaisi minua tällä paluutiellä.

Kiitin häntä hänen rehellisyydestään ja sanoin: ”No, tämä on ensimmäinen kerta minullekin. Me opimme yhdessä.”

Siitä alkoi suurenmoinen matkanteko ja ystävyys!

Pian minulla oli toimintasuunnitelma siihen, kuinka tulla jälleen jäseneksi. Otin vastaan rakastavat ja rukoillen saadut neuvot kiitollisin sydämin ja aloitin paluutien.

Lohdutusta temppelissä

Miöhemmin, kun noudatin noita neuvoja ja tein lujasti töitä päästäkseni lähemmäksi Kristusta, sain takaisin pappeuteni ja temppelisiunaukseni ja otin vastaan kutsun palvella vanhinten koorumissa. Ollesani pyhässä temppelissä yhteydessä taivaalliseen Isään Hän osoitti minulle, kuinka paljon Hän rakastaa kaikkia lapsiaan. Tunsin lohdutusta ja syvää halua olla Hänen mielensä mukainen.

Kuukausia myöhemmin kutsuttiin uusi piispa, jonka kanssa olen myös luonut rakastavan ystävyuden. Piispa Larry Radford tunsii olosuhteeni ja arvosti palveluani vanhinten koorumissa, jossa hän sanoi minun palvelleen rakastavasti ja omistautuneesti paitsi koorumia myös – ja mikä tärkeämpää – Jumalaa. Hänen ystävälliset sanansa ja

rohkaisunsa auttoivat minua tuntemaan, että Herra ja muut pyhät olivat tyytyväisiä palvelemiseeni.

Nyt palvelen uskollisesti seurakunnan kirjurina.

Ymmärrys siitä, kuka olen

Samaan sukupuoleen kohdistuvan viehtymyksen kokeminen ja aktiivinen jäsenyys kirkossa eivät ole aina helppo yhdistelmä. Mutta kun panen täyden uskoni ja luottamukseni Jumalaan, voin tuntea Hänen vahvistavan minua. Arvostelijat sanovat epäilemättä, että en ole uskollinen itselleni tai että tuotan pettymyksen seksuaali- ja sukupuoli-vähemmistöjen yhteisölle.

Ymmärrän heidän turhautumisensa eikä minulla ilmeisestikään ole kaikkia vastauksia. Voin puhua vain omasta kokemuksestani. Ja tuo kokemus on opettanut minulle tämän: Minä olen taivaallisen Isän poika, Jumalan lapsi. Se on se ainoa leima, jolla on minulle merkitystä. Sen johdosta yritän olla antamatta maailman leimojen määrittellä minua. Pelkään, että se rajoittaisi mahdollisuuksiani ja iankaikkista edistymistäni.

Saatana on hyvin nokkela. Hän tietää, että leimoja käyttämällä hän voi jakaa meitä yhteisönä ja kirkkona.

Pitäen tuon näkökulman mielessäni teen valintoja, jotka eivät perustu samaan sukupuoleen kohdistuvaan viehtymykseeni vaan siihen, kuinka voin olla todellinen Kristuksen opetuslapsi, *jolla on* samaan sukupuoleen kohdistuva viehtymys. Kuten Nefi sanoi:

”Oi Herra, sinuun minä olen turvannut, ja sinuun turvaan ikuisesti. Minä en pane turvaani lihan käsivarteen – –.

Minä tiedän, että Jumala antaa auliisti sille, joka pyytää. Niin, minun Jumalani antaa minulle, jos en ano väärin; sen tähden minä korotan ääneni sinun puoleesi; niin, minä huudan sinun puoleesi, Jumalani, vanhurskauteni kallio. Katso, minun ääneni on ikuisesti kohoava sinun puoleesi, sinä kallioni ja ikuinen Jumalani.” (2. Nefi 4:34–35.)

Muiden pyhien rakkaus

Koko paluuni ajan tunsin johtajieni ja muiden pyhien rakastavaa toveruutta, mukaan lukien joidenkin aktiivisten ja vähemmän aktiivisten HLBT-jäsenten toveruus. Löysin paikan, missä voisin menestyä. Löysin heidän keskuudestaan Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia, jotka olin aina yhdistänyt uskooni: armollisuutta, myötätuntoa, ymmärrystä ja ennen kaikkea rakkautta.

Kun ponnistelin polullani eteenpäin Vapahtajani avulla, tunsin loh-
tua ja rauhaa kääntyessäni Hänen puoleensa, koska tiesin, etten kulke-
nut tuota polkua yksin. Kanssani polulla oli monta piispaa. Koorumini

jäseniä. Sisaria seurakunnassa. Siellä oli jopa yksi nuori mies, joka kysyi minulta, asettaisinko hänet papiksi. Hänen ystävällinen pyyntönsä kosketti minua syvästi. Hän näki minut miehenä, jolla on Jumalan pappeus ja joka pystyy käyttämään tuota pappeutta muiden palvelemiseen.

Nämä tilaisuudet palvella Jumalaa ja muita yhdessä muiden pyhien kanssa ovat kohottaneet minua ja – monien Herralta saamieni siunausten lisäksi – auttaneet minua kokemaan rakkautta, ymmärtämystä ja hyväksyntää, joita tarvitsin.

Vapahtaja on sanonut: ”En minä jätä teitä orvoiksi, vaan tulen luoksenne” (Joh. 14:18). Nuo sanat ovat totta. Minä en jäänyt orvoksi, ja Hän tuli luokseni runsaammin tavoin kuin olisin voinut kuvitella. ■

EVANKELIUMIN TELTTA

”Evankeliumin telttä on todellakin riittävän suuri jokaiselle, jolla on halu seurata Herraa. Aina kun joku sanoo tai tuntee jotakin päinvastaista, ajattelen Bob Verstegeä ja toivon, että he voisivat tavata hänet ja palvella hänen kanssaan. Veli Verstege on elävä esimerkki siitä, mitä Jeesuksen Kristuksen sovitus voi tehdä, kun sitä toteutetaan käytännössä. Tämä nöyrä mies ylentää, opettaa ja rohkaisee minua piispana päivittäin.”

Piispa Larry Radford, Fountain Hillsin seurakunta, Scottsdalen pohjoinen vaarna, Arizona, Yhdysvallat

Nuorille aikuisille

Tässä osastossa

46 **Miksi taivaallinen Isä halusi minun hankkivan koulutuksen**
Gloria Cornelio

50 **Yksi tulevaisuutta koskeva asia, jota pystyn hallitsemaan**
Laura Campaner

Julkaistaan vain sähköisenä

Mitä tarvitaan, jotta vanhurskaat toiveemme toteutuisivat
Marc Deo Dela Cruz

Rahan säästämisen kuinka, miksi, milloin ja missä

5 varmaa asiaa epävarmassa maailmassa
Meg Yost

Löydät nämä artikkelit ja muutakin
• sivustolta liahona.churchofjesuschrist.org
• kohdasta **NA-viikkojulkaisu** (Evankeliumiaiheisen kirjaston nuorten aikuisten osiossa)

Kohtaa epävarma tulevaisuus uskon turvin

Minä olen suunnittelija. Haluan tietää, mitä kukin päivä tuo tullessaan, jotta voin olla valmistautunut siihen. Mutta **kuinka valmistaudun tulevaisuuteen**, kun se on niin etäinen ja epävarma?

Elämä on suunnaton. Sitä on niin paljon edessä! Niin paljon voi tapahtua! Voisin tehdä niin paljon! **Toisinaan mahdollisuudet tuntuvat häkellyttäviltä.**

On niin paljon, mitä haluan: puolison, hyvän työn, asua ulkomailla, hankkia kissan, kirjoittaa romaanin, oppia venäjää... Mutta tiedän myös, että halut ja tavoitteet muuttuvat. Tärkeysjärjestys muuttuu.

Yksi tärkeä asia, joka ei saa koskaan muuttua, on **sitoutumisemme Jumalaan ja Hänen suunnitelmaansa**. Hänen kaukokatseisuutensa ansiosta **me voimme luotsata kulkuamme tulevaisuudessa**, joka on täynnä kysymyksiä, koska Hän auttaa meitä löytämään vastauksia yksi askel kerrallaan. Meidän pitää vain tehdä paras mahdollinen valinta joka askeleella.

Tässä osastossa nuoret aikuiset kertovat henkilökohtaisia kokemuksiaan siitä, kuinka he suunnittelevat tulevaisuuttaan taivaallisen Isän avulla ja **kuinka he kulkevat eteenpäin uskon turvin** kohdatessaan todella paljon epävarmuutta.

Mitä tulevaisuuteen tulee, niin kysymyksiä on hyvin paljon, mutta se vain tarkoittaa, että **hyvin paljon on mahdollisuuksiakin**. Meilläkin on mahdollisuus – jumalallinen mahdollisuus tulla taivaallisen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kaltaisiksi.

Ja se tekee tulevaisuudestamme loistavan.

Meg Yost

Kerro kokemuksistasi

Onko sinulla jokin kokemus, josta haluaisit kertoa? Tai haluatko nähdä artikkeleita joistakin tietyistä aiheista? Jos näin on, haluamme kuulla niistä sinulta! Voit lähettää artikkelisi tai palautteesi sivustolla liahona.churchofjesuschrist.org.

Miksi taivaallinen Isä halusi minun hankkivan koulutuksen

Gloria Cornelio

Ovatpa vanhurskaat toiveesi mitä tahansa, taivaallinen Isä valmistaa keinoon, jolla voit saavuttaa ne.

Pienestä pitäen olen aina halunnut tehdä sekä taivaallisen Isän että nykyisen ja tulevan perheeni ylpeäksi saavutuksillani. Halusin hankkia mahdollisimman paljon koulutusta, jotta minä edistyisin ja elämäni kohenisi.

Kotimaassani Perussa laadukas koulutus on hyvin kallista ja joillakin alueilla täysin mahdotonta. Perheellänikään ei ollut riittävässä määrin varoja tukea opiskeluani. Mutta vanhempani opettivat minulle, että ahkera työnteko, uutteruus ja avun pyytäminen taivaalliselta Isältä voivat olla avuksi vanhurskaiden toiveidemme toteutumisessa. Ja niinpä suunnittelin tekeväni ahkerasti töitä.

Peruskoulussa ja lukiossa olin uuttera opinnoissani, jotta pystyisin tulemaan paremmaksi joka vuosi. Lukion jälkeen minut hyväksyttiin Perun arvostetuimpaan yliopistoon ja sain hyvän stipendin. Siellä ollessani tein töitä useissa järjestöissä, kuten toimin harjoittelijana eräässä maailmanlaajuisessa järjestössä, ja minulla oli tilaisuuksia johtaa monenlaisia hankkeita.

Tuon työharjoittelun aikana minusta tuntui, että olisi hienoa saada mahdollisuus hankkia englanninkielistä koulutusta. Niinpä päätin siirtyä Brigham Youngin yliopistoon Idahon kampukselle. Se tuntui pelottavalta, mutta tiesin, että taivaallinen Isä auttaisi minua saavuttamaan tämän tavoitteen – minun piti vain luottaa Häneen ja tehdä oma osani.

Olin ensimmäinen kansainvälinen opiskelija, joka suoritti alemman korkeakoulututkinnon BYU-Pathway Worldwide -ohjelman avulla.

Suunnitelmien muutos

Olin aivan valmis lähtemään BYU-Idahoon, mutta hakiessani sinne sain vahvan tunteen, että minun pitäisi palvella lähetystyössä ennen kuin lähtisin Yhdysvaltoihin. Niinpä noudatin taivaallisen Isän tahtoa, ja minut kutsuttiin palvelemaan Trujillossa Perussa. Kun palasin kotiin, suunnittelin palaavani yliopistoon Perussa, koska minusta tuntui, että voisin saada tutkinnon nopeammin siellä. Minulle kuitenkin selvisi, että stipendini siellä oli peruttu, koska olin keskeyttänyt opiskeluni yli vuoden ajaksi palvellakseni lähetystyössä.

Olin poissa tolaltani ja eksyksissä. En tiennyt, mitä tehdä. En tiennyt, miksi olin tuntenut innoitusta palvella lähetystyössä, jos se tarkoitti, että menetin mahdollisuuteni saada yliopistotutkinnon.

Mutta sitten eräänä päivänä muistin lähetysjohtajani kertoneen meille BYU-Pathway Worldwide -ohjelmasta. Hän oli kehottanut meitä parantamaan englannin kielen taitoamme ja tarttumaan tähän mahdollisuuteen, kun palaisimme kotiin – ja minä tein niin!

Matkani BYU-Pathway Worldwide -ohjelman avulla

Tiesin, ettei se, että lähetysjohtajani kertoi minulle BYU-Pathway Worldwide -ohjelmasta, ollut sattumaa. Kun aloitin Pathway-ohjelman, minun oli matkustettava miltei kolme tuntia joka viikko tapaamiseen ryhmäni kanssa. Uhrasin paljon, mutta tiesin, että koulutuksen saaminen oli tärkeää sekä minulle että Herralle. Ja nuo uhraukset johtivat moniin siunauksiin.

BYU-Pathway Worldwide -ohjelma avasi tilaisuuden, jota olin etsinyt. Pääsin hyötymään koulutuksesta tavalla, johon minulla oli varaa, minulle jäi aikaa käydä työssä ja näin sain englanninkielisen koulutuksen. Ja kaiken sen keskellä löysin hyviä ystäviä, jotka kannustivat minua olemaan rohkea ja tekemään edelleen työtä tavoitteideni toteutumiseksi. Tunnen itseni hengellisesti vahvemmaksi ja minusta on tullut parempi Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi.

Lopulta olin ensimmäinen kansainvälinen opiskelija, joka suoritti alemman korkeakoulututkinnon BYU-Pathway Worldwide -ohjelman avulla. Koulutus on avannut minulle hämmästyttäviä mahdollisuuksia. Olen nyt huoltotyö- ja omavaraisuusasiantuntija kirkon Etelä-Amerikan luoteisella vyöhykkeellä, ja olen myös vapaaehtoinen lähetysaarnaja BYU-Pathway-ohjelmassa Perussa. Näen

todella paljon valoa jokaisessa opiskelijassa ja kannustan heitä kulkemaan eteenpäin aivan kuten ystäväni kannustivat minua silloin kun itse opiskelin. Tällä matkalla olen ymmärtänyt, että taivaallinen Isä on ollut kanssani matkan jokaisella askeleella.

Taivaallinen Isä haluaa meidän menestyvän

Matkani on vahvistanut todistustani koulutuksen tärkeydestä. Ja suunnittelen edelleen jatkavani kasvamista ja oppimista mahdollisimman paljon joka päivä. Me olemme maan päällä edistymässä, koeteltavina, kasvamassa, osoittamassa kuuliaisuutemme ja luotamassa Vapahtajaan, jotta meistä tulee kelpollisia palaamaan taivaallisen Isämme luo. Jumalalle ”kaikki on – – hengellistä” – myös koulutus (OL 29:34). Kaikki maan päällä saamamme kokemukset ja kaikki täällä hankkimamme tieto auttavat meitä tulemaan enemmän Vapahtajamme kaltaisiksi ja valmistavat meitä tekemään parempia päätöksiä, palvelemaan paremmin maailmassa ja olemaan parempia välineitä Hänen käsissään.

Koulutus tarjoaa keinon hankkia tietoa ja sitten toimia, puolustaa sitä, mikä on totta ja oikeaa, ja elää elämää, jota taivaallinen Isämme haluaa meille – ilontäyteistä elämää.

Tiedän, että taivaallinen Isämme siunaa pyrkimyksiämme, etenkin kun sydämemme toiveena on edistyä ja palvella Häntä ja Hänen lapsiaan. Minä tiedän, että kun Hän antaa lapsilleen ohjausta, Hän valmistaa heille keinon ”toteuttaa sitä, mitä hän käskkee heidän tehdä” (1. Nefi 3:7). Hän haluaa meidän onnistuvan!

Jokaisen meistä tulee käyttää hyödyksemme jokainen Herran tiellemme asettama tilaisuus koulutukseen ja kasvuun, olipa se sitten BYU-Pathway-ohjelman tai minkä tahansa muun koulutusmahdollisuuden avulla. Hän rakastaa meitä ja ohjaa meitä aina. Hän haluaa meidän oppivan täällä maan päällä kaiken, mitä voimme. Ja tiedän, että me voimme kokea suuria ihmeitä, kun teemme iloisesti ja ututterasti työtä ja luotamme Hänen ohjaukseensa. Minulle ainakin on käynyt niin. ■

Gloria Cornelio on kotoisin Limasta Perusta. Hän on innoissaan tekemässä mahdottomasta mahdollista, palvele-massa muita ja kohentamassa ihmisten elämää, opettamassa ja aina oppimassa mahdollisimman paljon etenkin muista kulttuureista.

Lisää tietoa BYU-Pathway Worldwide -ohjelmasta on sivustolla byupathway.org.

KOULUTUSTA PAREMMAN TULEVAISUUDEN SAAMISEKSI

Nuoret aikuiset kertovat, kuinka koulutuksen hankkiminen on ollut ratkaiseva tekijä siinä, että suhtautuu tulevaisuuteen aiempaa toiveikkaammin.

”Minä synnyin ja vartuin Hondurasissa – maassa, joka on täynnä mahdollisuuksia mutta joka on haastava elämäntavaltaan. Vartuin kuunnellen kertomuksia siitä, kuinka esivanhempani etsivät aina mahdollisuuksia auttaa seuraavan sukupolven elämän tekemisessä paremmaksi.

Vanhempieni uhrausten ansiosta veljeni ja minä saimme parhaan mahdollisen koulutuksen. Minä opin tietämään, ettei koulutus rajoitu yliopistotutkintoon. Koulutus on side taivaaseen.

Jos olemme valmiita, me emme pelkää. Koulutuksen hankkiminen on taivaalliselta Isältä saatu käsky, ja Hän on antanut meille lupauksen, että mikäli me pidämme Hänen käskynsä, me menestymme maassa (ks. 2. Nefi 1:20). Koulutus on auttanut minua toimimaan, kasvamaan ja valmistautumaan siihen, että olen lujin side sukupolvieni ketjussa, ja sen ansiosta olen voinut auttaa muita tekemään samoin.”

– Sara M. Barlow, Tegucigalpa, Honduras

”Koulutus on auttanut minua ymmärtämään ja selvittämään rooliani ja paikkaani ihmiskunnassa, ja se tuo minulle paljon iloa.”

– Keriata Kurene, Canterbury, Uusi-Seelanti

”Koulutus herättää minussa tunteen, että voin tulevassa työssäni olla valo tässä maailmassa ja saarnata evankeliumia.”

– Claudio Acuña Thomas, Antofagasta, Chile

Yksi tulevaisuutta koskeva asia, jota *pystyn* hallitsemaan

Laura Campaner

Siitä pienestä äänestä päässäni oli yhä vaikeampaa olla välittämättä. Olin 28-vuotias, yhä naimaton enkä ollenkaan varma, mitä halusin tehdä ammatillisesti, vaikka minulla oli hyvä työ kättilönä. Minusta tuntui, ettei mikään osa-alue elämässäni oikein toiminut. Epäilin elämäni valintoja enkä tiennyt, mille polulle lähteä. Tunsin vain olevani eksyksissä.

Yhtenä päivänä, kun olin todella alamaissa, eräs ystävä, jonka kanssa en ollut vähään aikaan jutellut, soitti minulle. Kun hän kysyi, mitä minulle kuuluu, selitin kaikkia niitä tuntemuksia, joiden kanssa olin kamppailut. Hän kuunteli ja sanoi sitten: "Vai niin, mutta kuinka voit hengellisesti?"

"Ihan tosi hyvin", vastasin automaattisesti. "En ole koskaan elämässäni tuntenut olevani lähempänä Jumalaa."

Hän vastasi: "Sittenhän sinun ei tarvitse olla huolissasi mistään muusta."

Luottamus Jumalan täydelliseen suunnitelmaan

Sen keskustelun jälkeen oivalsin kaksi asiaa. Ensinnäkin oivalsin, että olen todella kiitollinen siitä, että minulla on luja todistus palautetusta evankeliumista ja että pystyn elämään käskyjen mukaan ja tuntemaan yhteyden taivaaseen.

Hengellinen omavaraisuus on minulle hyvin tärkeää, ja opettelen yhä avaamaan taivaita elämässäni. Rukoileminen ja pyhien kirjoitusten tutkiminen joka aamu ovat kaksi yksinkertaista asiaa, joiden tunnen vaikuttavan eniten kykyyni saada henkilökohtaista ilmoitusta. Tunnen myös läheisempää yhteyttä taivaaseen, kun pyrin olemaan ystävällinen, elämään terveellisesti, jotta Henki voi aina olla kumppanini, noudattamaan käskyjä ja tekemään vilpittömästi parannusta.

Toiseksi oivalsin, ettei vastaukseni ystäväni kysymyseen pitänyt aivan paikkaansa – luulin, että minulla menee erittäin hyvin hengellisesti, mutta tarvitsin enemmän uskoa, vähemmän murehtimista ja minun piti luottaa siihen, että Jumala pitää huolen asioista, joita minä en pysty hallitsemaan.

Silloinkin kun jotkin asiat elämässäni eivät suju niin hyvin kuin haluaisin, tiedän, että on tärkeää toimia uskossa ja osoittaa Jumalalle, että käytän tahdonvapautani hyvien valintojen tekemiseen. Olen oppinut, että kun asiat elämässä eivät järjesty niin kuin odotan, se johtuu siitä, että minä voin oppia ja kasvaa tavoilla, jotka eivät muutoin olisi minulle mahdollisia.

En koskaan kuvitellut, että 29. ikävuodellani alkaisin epäillä uravalintaani ja seuraavaa vaihetta elämässäni. Silti, jopa kaikkine näine tuntemattomine tekijöineen, minä luotan täysin siihen, että Jumalalla on minua varten täydellinen suunnitelma. Hän tietää tarkalleen, mitä tapahtuu ja mitä tarvitsen, ja Hän pitää aina minusta huolen (ks. Matt. 6:28–34). Aivan kuten vanhin L. Todd Budge seitsemänkymmenen koorumista opetti: ”Niin vaikeaa kuin sitä onkin ymmärtää – etenkin niinä aikoina elämässämme, kun vastatuuli on voimakas ja meri on myrskyinen – me voimme saada lohtua tiedosta, että Jumala äärettömässä

hyvyydessään puhaltaa aina meitä kohti kotia” (”Ehdoton ja vakaa luottamus”, *Liahona*, marraskuu 2019, s. 48).

Luota enemmän, murehdi vähemmän

Joinakin päivinä elämä vain tuntuu tosi vaikealta, mutta kun oikein ajattelen sitä, tiedän, ettei minun tarvitse olla huolissani. Vähä vähältä olen oppinut ymmärtämään, että minun pitää luottaa Jumalaan hieman enemmän ja murehtia vähemmän asioiden vuoksi, joita en pysty hallitsemaan. Se yksi tulevaisuutta koskeva asia, jota *pystyn* hallitsemaan, on luottamus Jumalaan ja se, että teen työtä päästäkseni lähemmäs Häntä joka päivä.

Kun tunnen olevani eksyksissä, saan aina riittävästi valoa ottaa askeleen tuntemattomaan ja kulkea eteenpäin. Ja kunhan osoitan uskoa ja pidän liittoni, kunhan muistan todellisen identiteettini taivaallisten vanhempien tyttärenä ja yritän yhä uudelleen, niin asioita tapahtuu silloin ja siten kuin on tarkoitus, ja vain sillä on todellisuudessa merkitystä. ■

Laura Campaner varttui Etelä-Ranskassa espanjankielisessä perheessä. Hän toimii kättilönä ja etsii aina uusia seikkailuja. Hän pitää kovasti ihmisistä, ja eri kulttuurit kiehtovat häntä.

”Niinä aikoina elämässämme, kun vastatuuli on voimakas – –, me voimme saada lohtua tiedosta, että Jumala äärettömässä hyvyydessään puhaltaa aina meitä kohti kotia.”

– Vanhin L. Todd Budge seitsemänkymmenen koorumista

Enemmän kuin mitään pidän ruoanlaitosta.

Teen leivonnaisia, kuppikakkuja, pikkuleipiä, liha- ja riisiruokia – itse asiassa kaikkea! Pidän myös opettamisesta. Olen aina innoissani, kun minut kutsutaan opettamaan Nuorten Naisten luokkaa.

Lähdin FSY (Nuorten voimaksi) -konferenssiin, koska minulla oli kysymys, johon halusin vastauksen. Minulla on stipendi yliopistoon, mutta minusta tuntuu, että minun pitäisi palvella lähetystyössä. Jos lähdän, menetän stipendini. Mutta jos jään kotiin ja opiskelen opettajaksi, voin tehdä työtä ja maksaa samalla opiskeluni. FSY-konferenssissa yksi sisar puhui patriarkallisesta siunauksestaan. Valmistaudun nyt saamaan oman patriarkallisen siunaukseni ja toivon, että kun saan sen, tiedän paremmin, mitä taivaallinen Isä on suunnitellut minun varalleni. Rakastan nuorten ohjelmia ja etenkin FSY-konferenssia, koska ne vahvistavat nuoria. Totuus on nimittäin se, että me kaikki tarvitsemme rauhaa.

Vähän sen jälkeen kun minut oli kastettu, lakkasin käymästä kirkossa, sitten palasin kirkkoon joksikin aikaa ja sitten lakkasin taas käymästä kirkossa. Seurakunnan jäsenet kuitenkin kävivät luonani ja kutsuivat minua tulemaan takaisin. He sanoivat minulle, että kirkko ja jäsenet kaipasivat ja tarvitsivat minua. Päätin palata, ja olen ollut aktiivinen siitä asti. Ymmärsin, kuinka paljon minä tarvitsin kirkkoa. Voin rukoilla taivaallista Isää ja tuntea oloni hyväksi, ja voin tuntea Hengen. Täällä siis olen!

Adriana T. (äärimmäisenä vasemmalla), 17, Dominikaaninen tasavalta

TÄSSÄ OSASTOSSA

54 Aivan uusi, vanha perheeni

Leonardo Conceição

56 Valitse kaita ja kapea leveän tien sijaan

Vanhin Takashi Wada

60 Perheillan havaintoesitys: Käytä hyvin aikasi

Natasha Andersen

62 Meidän palstamme

64 Viimeinen sana: Todistus ja kääntymys

Vanhin David A. Bednar

65 Ihmisiä Mormonin kirjasta: Amulek ja Alma

Aivan uusi, vanha perheeni

Evankeliumi voi muuttaa kaiken, jos annat sen tapahtua.

Leonardo Conceição

Lähetysaarnaat näyttivät valokuvaa. "Mitä näet?" he kysyivät. "Onnellisen perheen", minä vastasin.

"Ovatko kaikki perheet onnellisia?"

Pudistin päästäni. "Te olette nähneet minun perheeni", selitin.

Olin 16-vuotias ja asuin Brasiliassa, missä olin asunut koko ikäni. Lähetysaarnaat olivat opettaneet minua useita viikkoja, mutta kukaan muu perheessäni ei halunnut kuunnella. Tuona aikana lähetysaarnaat olivat usein nähneet perheeni tappelevan ja riitelevän. Perheelläni ja valokuvassa hymyilevällä perheellä ei ollut mitään yhteistä.

Toinen lähetysaarnaja-vanhimmista sanoi: "Nykyinen perheesi ei ehkä ole tällainen. Mutta sinä voit kasvattaa tulevan perheesi eri tavalla."

Kun päätimme tapaamisen, he pyysivät minua rukoilemaan jälleen siitä, mitä olimme opiskelleet. En tarkalleen luvannut tehdä niin, kuten en ollut luvannut aiemminkaan. Nautin siitä, miltä minusta tuntui

lähetysaarnajien käydessä, ja evankeliumi oli mielestäni ymmärrettävää. Mutta pelkäsinkin vastausta, jonka saattaisin saada. Jos evankeliumi oli totta, minun olisi tehtävä paljon muutoksia.

Uusi valinta

Lähetysaarnajavanhinten lähdettyä ajattelin onnellisia perheitä yhä uudelleen. Meidän ei ollut lähelläkään sellaista. Isäni ei ollut elämässäni. Suhteeni äitiini ei ollut hyvä. Isoäiti oli se, joka piti meistä huolen, mutta kukaan meistä ei käyttäytynyt perheenä siten

kuin lähetysaarnajat opettivat. Kukaan meistä ei ilmaissut rakkautta toisilleen eikä edes viettänyt paljonkaan aikaa yhdessä.

Koko elämäni olin luvannut itselleni, että minusta tulisi jonakin päivänä hyvä isä. Minä olisin sellainen isä, jollaista minulla ei koskaan ole ollut. Mutta kun lähetysaarnajat opettivat minua, aloin ymmärtää, että tein samoja asioita kuin vanhempani olivat tehneet minun iässäni. Olin myöhään ulkona, tein mitä ikinä halusin ja elin kuin kapinallinen. Vaikka en sitä tarkoittanut, toistin samaa kaavaa.

Evankeliumi osoittaa
meille, kuinka tehdä per-
heestämme parempi, näyt-
tääpä perhetilanteemme
millaiselta tahansa.

Oli aika kysyä Jumalalta.
Kun viimein rukoilin, sain vastauksen,
jonka olin koko ajan ajatellutkin saavani.
Kirkko on tosi! Nyt oli aika tehdä valinta.

Uusi minä

Tarvitsin luvan isoäidiltäni, ennen kuin
minut voitiin kastaa. Hän oli sitä vastaan,
mutta olin sinnikäs.

”Isoäiti, kummanlaisen Leonardon
sinä haluat mieluummin?” kysyin. ”Sen,
joka on ulkona juopottelemassa ja tupa-
koimassa ja tulee myöhään kotiin? Vai
mieluummin sellaisen kuin olen nyt? Nämä
muutokset johtuvat evankeliumista.”

Viimein isoäiti antoi luvan, ja minut
kastettiin ja konfirmoitiin. Siitä hetkestä
perheessänni alkoi tapahtua jotakin kiin-
nostavaa – jotakin, mitä en tajunnut täysin
ennen kuin muutamia vuosia myöhemmin.

Uusi perhe

Juuri ennen kuin lähdin lähetystyöhön
Etelä-Brasiliaan, isoäiti osallistui kanssani

vaarnakonferenssiin. Jälkeenpäin pidimme
pienen todistuskokouksen perheen ja
ystävien kesken. Yllätyksekseni isoäiti halusi
sanoa jotakin.

”Siitä lähtien kun Leonardo liittyi tei-
dän kirkkoonne, perheestäni on alkanut
tulla *oikea* perhe”, hän sanoi. Sitten hän
luetteli tapoja, joilla koko perheemme oli
tullut läheisemmäksi: Nyt vietimme aikaa
yhdessä. Olimme alkaneet sanoa ”Minä
rakastan sinua” toisillemme, mitä emme
olleet tehneet koskaan ennen. Tappelemi-
nen ja riitely loppuivat. Meidän kaikkien
kesken kehittyi todellinen ystävyys. Meillä
oli enemmän syötävää, ja meitä siunattiin
runsaasti muissakin asioissa.

Minäkin olin pannut merkille nämä
muutokset, mutta en ollut tajunnut, että
niiden alkaminen voitiin yhdistää siihen
aikaan, kun minut kastettiin.

”Vaikka en olekaan kirkkonne jäsen”,
isoäiti sanoi, ”minä olen kirkkonne ystävä.
Ja minä tiedän, että perhettämme on siu-
nattu Leonardon valinnan johdosta.”

Uusi ymmärrys

Saatoin tuskin uskoa sitä! Ja silti isoäi-
din puhuessa, kuinka perheemme oli
lähentynyt, muistin äkkiä valokuvan, jonka
lähetysaarnaat olivat näyttäneet minulle
vuosia aiemmin. Silloin olin ajatellut, että
ainoa keino saada onnellinen perhe oli
tulevan perheeni kanssa.

Olinkin väärässä. Nykyinen perheeni oli
onnellinen! Me olimme oppineet rakasta-
maan toisiamme.

Saattaa olla, ettei yksikään perheeni
jäsenistä liity kirkkoon tämän elämän
aikana. Mutta vaikka he eivät liittyisikään,
tiedän, että Jumala on jo siunannut meitä
todella monin tavoin. Jeesuksen Kristuksen
evankeliumi osoittaa meille, kuinka tehdä
perheestämme parempi, näyttääpä perhe-
tilanteemme millaiselta tahansa. ■

Kirjoittaja asuu nykyään Utahissa Yhdysvalloissa.

Valitse **kaita ja kapea**
leveän tien sijaan

*Edessäni oli kaksi tietä, ja tiesin, että oli ainoastaan
yksi keino ratkaista, kummalle lähteä.*

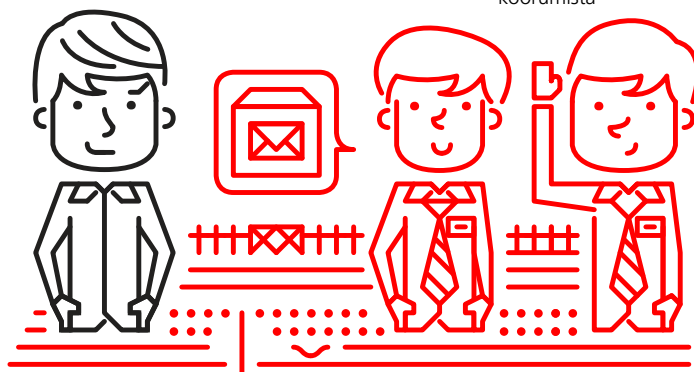
**Vanhin
Takashi Wada**
seitsemänkymmenen
koorumiasta

Vartuin Naganossa Japanissa vanhempieni kodissa. Uskonto liittyi kaikkeen, mitä perheeni teki. Isäni polvistui buddhalaisen alttarin ääreen joka aamu ja ilta. Minä en pitänyt buddhalaisuutta uskontona – se oli elämäntapamme. Minun olisi ollut helppoa jäädä buddhalaisuuteen koko loppuelämäkseni, mutta Jumala on osoittanut minulle monta kertaa, ettei se, mikä on helppoa tai suosittua, ole aina paras tapa.

Koulukirja vai pyhä kirja?

Teini-ikäisenä minun oli todella vaikea tietää, kuka oikein olen. Mietin, miksi olen täällä maan päällä ja millaiseksi minun pitäisi tulla. Kun olin noin 13-vuotias, koulumme rehtori antoi jokaiselle oppilaalle Uuden testamentin, jossa oli vierekkäin englanninkielinen ja japaninkielinen teksti. ”Tämä ei ole uskonnollisiin tarkoituksiin”, hän sanoi. ”Tämä on erittäin hyvä käännös, joten opiskelkaa sen avulla englantia.” Mutta kun avasin kirjan, siinä oli viittauksia raamatunkohtiin silloin kun tuntee yksinäisyyttä, tarvitsee vastauksia kysymyksiin tai kun on vaikeaa. Saatoin samaistua kaikkiin noihin tilanteisiin!

Luin Jeesuksesta Kristuksesta. ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.” (Matt. 11:28.) ”Ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua” (Matt. 16:24). Nuo sanat koskettivat minua, vaikka en täysin ymmärtänyt niitä. Mietin, kuka on Jeesus Kristus, ja mitä tarkoittaa se, että Hän on Vapahtajani. Mietin, olinko minä ainoa, joka tunsu sellaista yhteyttä kirjaan, jonka piti olla koulukirja.

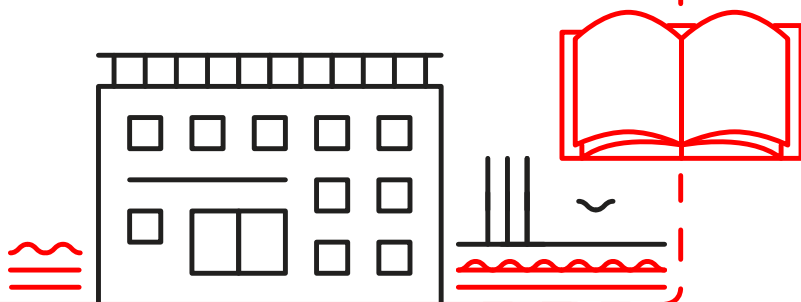

Juosta karkuun vai jäädä ja kuunnella?

Muutamaa vuotta myöhemmin tapasin ensimmäistä kertaa lähetyssaarnaajat. Vanhempani olivat varoittaneet minua nuorista kristityistä, jotka kulkivat ympäriinsä saarnaamassa. Kotiin kävellessäni minut pysäytti kookas amerikkalainen lähetyssaarnaaja, jolla oli ystävällinen hymy. En tiennyt, mitä tehdä. Pelkäsin, että hän puhuisi kirkostaan. Jos hän olisi tehnyt niin, olisin saattanut juosta toiseen suuntaan! Hän kysyi minulta vain, missä postitoimisto oli. Kerroin sen hänelle ja kävelin sitten kotiin.

Kävellessäni pois tunsin jotakin. *Jos näen lähetyssaarnaajat uudelleen, ajattelin, minä puhun heidän kanssaan.*

Pian sen jälkeen törmäsin eri lähetyssaarnaajiin. Järkytyin siitä, että Jumala kuulee ja vastaa minunkaltaiseni pojan rukouksiin, kunnes luin Joseph Smithistä. Olin lukenut Uudesta testamentista, että pitää rukoilla aina, mutta että Jumala ilmestyisi ihmiselle? Se tuntui sekä hätkähdyttävältä että oikealta. Sen sijaan että olisin juossut karkuun, sovin tapaamisen heidän kanssaan, jotta he opettaisivat minua.

Keksiä tekosyitä vai ottaa selville totuus?

Kun olin tavannut lähetyssaarnaajia kuukauden ajan, he kehottivat minua menemään kasteelle. En halunnut tuottaa heille pettymystä, mutta epäröin vanhempieni ja kaikkien lähelläni olevien perinteiden hylkäämistä. Edessäni oli kaksi tietä, ja tiesin, että oli ainoastaan yksi keino ratkaista, kummalle lähteä – minun oli rukoiltava, kuten Joseph Smith teki. Kysyin taivaalliselta Isältä Jeesuksen Kristuksen nimessä, olivatko ne asiat, joita lähetyssaarnaajat olivat opettaneet minulle, totta.

Se oli käännekohtani. Siitä lähtien tiesin itse, että palautettu evankeliumi on totta. Kukaan ei voisi viedä minulta sitä tietoa. Tiesin, mitä tietä kulkea, eikä mikään voisi muuttaa sitä.

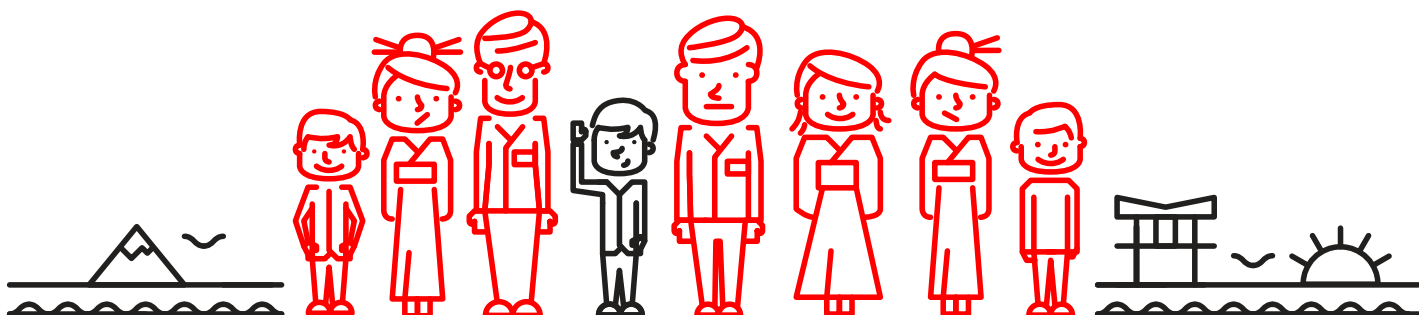
Minulla oli nuorempana monia kysymyksiä. Opin, että olen Jumalan lapsi, Hän rakastaa minua, Hänellä on suunnitelma minua varten ja Hän haluaa vastata rukouksiini. Tuo tieto muutti koko näkökulmani elämään. Opin, että se, kuka olen ja mitä teen, on tärkeää.

Sulautua joukkoon vai erottua siitä?

Ennen kuin opin, että olen Jumalan lapsi, halusin sulautua muiden joukkoon. Pelkäsin erottuvani muista. Mutta opittuani, että olen Jumalan lapsi, oivalsin, että minä voin erottua muista, minä voin olla erilainen.

Rukoileminen ja sen ymmärtäminen, että minä olen Jumalan poika, antoi minulle rohkeutta selittää tuntemuksiani vanhemmilleni, vaikka he eivät aivan ymmärtäneetkään minua. He ajattelivat, että olin kapinallinen ja liian kypsytön tekemään päätöstä kasteelle menosta. Heistä oli

kiusallista, että heidän poikansa eli tämän oudon uskonnon mukaan eikä heidän perinteidensä mukaan. Tiesin, kuka olen ja mitä halusin, mutta halusin myös kunnioittaa vanhempiäni ja toivoin, että he kunnioittaisivat uskontoani.

Kunnioittaa vanhempia vai olla piittaamatta heidän huolistaan?

Selitin tilanteeni sisarlähetysaarnaajille. Heillä oli idea – he voisivat tulla puhumaan vanhemmilleni, jotta nämä suhtautuisivat myönteisemmin tähän uskontoon. Sanoin heille, että pelkäsin, etteivät vanhempani haluaisi puhua heidän kanssaan. Sitten toinen sisarista ehdotti, että me paastoaisimme yhdessä.

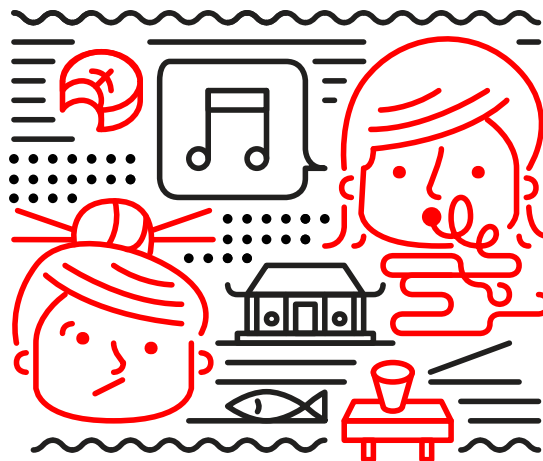
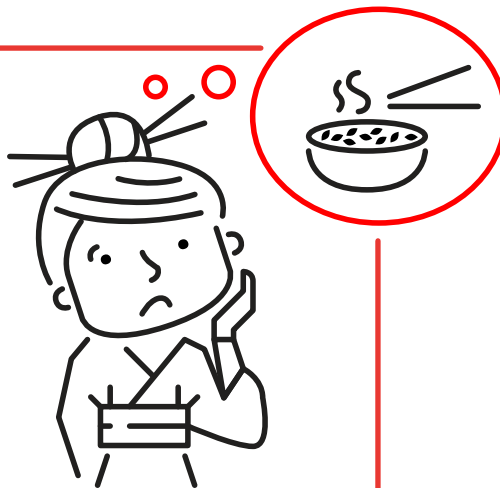
Kun en syönyt aamiaista, äitini oli huolissaan. ”Miksi sinä et syönyt?” hän kysyi. Selitin, että paastosin, ja se sai hänet yhä enemmän huolestuneeksi.

”Ensin aiot kääntyä tähän tuntemattomaan uskontoon ja nyt et enää syö. Minä olen huolissani. Minä olen järkyttynyt! Minä aion soittaa niille lähetysaarnaajille.”

Hän tosiaan *soitti* sisarille, ja jotenkin he saivat itsensä kutsutuiksi meille päivälliselle!

Meillä oli hauskaa. Lähetysaarnaajat opettivat vanhemmilleni laulun ”Oon lapsi Jumalan” (*MAP-lauluja*, 187), ja me lauloimme sitä yhdessä. Isäni piti siitä todella paljon. Lähetysaarnaajasisarten kanssa syödyn päivällisen jälkeen kumpikaan vanhemmistani ei ollut huolissaan siitä, että käyn kirkossa. Ja minusta tuntui, että pystyin kunnioittamaan heitä elämällä evankeliumin mukaan, koska se piti todella sisällään kaiken, mitä vanhempani olivat opettaneet minulle. Ajattelin, että jos rakastaisin heitä riittävän pitkään ja kohtelisin heitä riittävän hyvin, niin lopulta he ymmärtäisivät. Kasteeni jälkeen kului 35 vuotta, ennen kuin äitini kastettiin, ja hän sai temppelitoimituksensa vain muutama vuosi sitten!

Tieto siitä, että minä olen Jumalan lapsi, on vaikuttanut moniin elämäni päätöksiin. Tiedän myös, että kun seuraamme Hengen johdatusta ja teemme, mitä taivaallinen Isä pyytää meiltä, silloinkin kun se tuntuu vaikealta, Hän siunaa meitä. Se on aina paras valinta. ■

KÄYTÄ HYVIN AIKASI

*Kun asetat Herran ensimmäiseksi,
kaikelle muullekin on tilaa.*

Natasha Andersen

kirkon lehdet

TARVIKKEET

- ☐ Kirkas lasipurkki
- ☐ Hiekkaa, soraa, riisiä tai pikkukiviä
- ☐ Isoja kiviä (noin golfpallon kokoisia eli läpimitaltaan noin 5 cm)

VALMISTELUT: Mittaa tarvikkeesi etukäteen panemalla purkkiin ensin isoja kiviä. Lisää juuri sen verran hiekkaa (tai soraa, riisiä tai pikkukiviä), että purkki täyttyy. Voit halutessasi ravistaa purkkia, kun lisäät hiekkaa, jotta se täyttää paremmin tyhjän tilan. Tyhjennä sitten kivet ja hiekka erillisiin astioihin ennen tämän oppiaiheen opettamista.

Kuinka monta eri toimintaa kilpailee huomiostasi joka päivä? Meillä kaikilla on samat 24 tuntia käytettävänä, mutta sillä, kuinka päätämme käyttää tuon ajan, on suuri vaikutus!

Presidentti Dallin H. Oaks, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut: "Niiden hyvien asioiden määrä, joita voimme tehdä, ylittää reilusti

niihin käytettävissä olevan ajan. Jotkin asiat ovat parempia kuin hyviä, ja ne ovat niitä, jotka tulisi asettaa ensimmäiseksi elämässämme. – – Meidän on jätettävä väliin joitakin hyviä asioita voidaksemme valita toisia, jotka ovat parempia tai parhaita." ¹

Tässä toiminnassa näytät havainnollisesti, mitä tapahtuu, kun asetamme Herran työn ensimmäiseksi.

1. AJAN TÄYTTÄMINEN

Voimme käyttää aikamme moniin hyviin toimiin. Pyydä perhettäsi sanomaan asioita, joiden tekemiseen he käyttävät aikaansa joka päivä.

Selitä, että purkki kuvaa aikaa. Kivet ja hiekka kuvaavat eri asioita, joita voimme ajallamme tehdä: isot kivet edustavat asioita, joita Herra on pyytänyt meitä pitämään tärkeinä, kuten pyhien kirjoitusten tutkiminen, palveleminen, temppeli- ja sukututkimustyö sekä kirkossa käyminen, kun taas hiekka

KUVITUS DAVID HABBEN

on vertauskuva muista hyvistä toiminnoista, kuten läksyjen tekeminen ja ajan viettäminen ystävien kanssa.

2. TÄRKEYSJÄRJESTYS HUKASSA

Kaada purkkiin ensin kaikki hiekka ja lisää sitten siihen isot kivet. Kun laitat hiekan ensin, kaikille isoille kiville ei ole tilaa – aivan kuten silloin, kun pidämme tärkeämpinä muita toimintoja kuin niitä, jotka taivaallinen Isä on käskenyt meitä tekemään, meiltä saattaa loppua aika asioille, jotka ovat tärkeimpiä.

3. OIKEALLE PAIKALLEEN

Jeesus Kristus on antanut käskyn: ”Älkää sen vuoksi etsikö sitä, mikä on tästä maailmasta, vaan pyrkikää ensiksi rakentamaan Jumalan valtakuntaa ja vahvistamaan hänen vanhurskauttaan” (JSR Matt. 6:38). Keskustelkaa siitä, kuinka voitte järjestää aikanne niin, että etsitte *ensiksi* Jumalan valtakuntaa.

Tyhjennä purkki ja aloita uudelleen käyttäen samoja tarvikkeita. Nuoremmat sisarukset haluavat ehkä auttaa. Pyydä heitä panemaan purkkiin ensin isot kivet. Kun sen jälkeen lisäät hiekkaa, katsokaa, kuinka se täyttää isojen kivien ympärille jääneen tilan, kunnes kaikki hiekka mahtuu purkkiin.

Kysy perheeltäsi, mitä heidän mielestään voisi tarkoittaa tämä presidentti Russell M. Nelsonin antama lupaus: ”Kun säännönmukaisesti annatte Herralle runsaan osan ajastanne, Hän moninkertaistaa jäljellä olevan aikanne.”²

HERRA ETUSIJALLE

Kun me pyrimme tekemään Jumalan tahdon *ensiksi*, Hän auttaa meitä saamaan riittävästi aikaa muihin tarpeellisiin ja kohottaviin asioihin. Jos siis sinulla on vaikeuksia löytää riittävästi aikaa läksyjen tekemiseen, kykyjesi kehittämiseen tai nukkumiseen, kysy Herralta, mitä voit tehdä käyttäaksesi aikasi Hänen suunnitelmansa mukaisesti. Asettakaa yhdessä perheenä tavoitteita panna Herran työ – ja suhteenne Häneen – etusijalle joka päivä. ■

VIITTEET

1. Dallin H. Oaks, ”Hyvä, parempi, paras”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 104, 107.
2. Russell M. Nelson, ”Olkaa todellisia mileniaaleja”, *Liahona*, lokakuu 2016, s. 51.

SINNIKÄS KEHOTUS

KERRAN tehdessämme lähetystyötä Kenian pölyisillä kaduilla toverini ja minä puhuimme erään naisen kanssa. Hän otti vastaan lehtisen, jonka hänelle annoimme, mutta kielsi meitä palaamasta.

Muutaman päivän kuluttua olimme jälleen samalla kadulla ja saimme Hengen kehotuksen käydä hänen luonaan uudelleen. Kysyin itseltäni: ”Miksi menemme takaisin, kun hän kielsi meitä palaamasta?” Mutta me noudatimme kehotusta.

Perille päästyämme hän yllättyi mutta sanoi olevansa iloinen nähdessään meidät. Me aloimme opettaa oppiaihetta, mutta se kääntyi pian väitelyksi. Toverini ja minä päätimme oppiaiheen rukouksella ja lähdimme sopien heti keskenämme, ettemme mene takaisin. Mutta heti seuraavana päivänä me saimme *jälleen* Hengen voimakkaan kehotuksen palata. Minä en halunnut mennä takaisin, mutta toverini sanoi, että meidän tulee kuunnella

Henkeä. Niinpä nielin ylpeyteni, ja me menimme takaisin. Kun pääsimme perille, minä yllätyin täysin. Se nainen vaikutti aivan eri henkilöltä. Hänen ilmeensä oli muuttunut, ja hän oli halukas kuuntelemaan, mitä asiaa meillä oli. Seuraavalla tapaamisellamme hän kysyi meiltä, milloin hänet voitaisiin kastaa.

Neljä viikkoa myöhemmin hänet kastettiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseneksi. Konfirmointinsa jälkeen hän halasi meitä ja kertoi meille, että hän oli hyvin kiitollinen siitä, että olimme tulleet takaisin. Olen oppinut, että meidän tulee aina kuunnella Pyhän Hengen kehotuksia ja toimia niiden mukaan. Taivaallinen Isä valmistaa lapsiaan ottamaan vastaan evankeliumin, ja Hän käyttää meitä kaikkia löytääkseen heidät Pyhän Hengen avulla. ■

Leaha M., KwaZulu-Natal, Etelä-Afrikka

KUINKA VOIN NOUDATTAA PAREMMIN HENGELLISIÄ KEHOTUKSIA?

- 1. Rukoile johdattusta.** Herra ohjaa sinua Pyhän Hengen välityksellä (ks. Alma 37:37).
- 2. Ole nöyrä.** Sävyisyys kutsuu Hengen (ks. Moroni 8:26).
- 3. Älä epäröi.** Luonnollinen ihminen houkuttelee sinua lykkäämään kehotuksia tai olemaan välittämättä niistä (ks. Moosia 3:19). Älä emmi, kun saat hyvän ajatuksen!
- 4. Toimi heti.** Sitoudu aina vastaamaan Hengen kehotuksiin *heti* (ks. Thomas S. Monson, ”Henki tekee eläväksi”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 155. vuosikonferenssista, s. 63).

SYYT SÄÄNTÖIHIN

OLIN INNOISSANI LÄHDÖSSÄ nuorisokonferenssiin, mutta sitten sain tietää, että konferenssissa oli monia sääntöjä – esimerkiksi matkapuhelimia ei saanut käyttää eikä mennä yksin ulos. Tuntui siltä kuin aikuiset olisivat jatkuvasti pitämässä meitä silmällä. Mutta minulla oli tosi hauskaa, sain paljon ystäviä, tein töitä palveluprojektissa ja opin evankeliumia.

Todistuskokouksessa nuorisokonferenssin viimeisenä päivänä yksi johtajistamme puhui siitä, kuinka paljon hän rakastaa meitä nuoria vaarnassa.

Jos rakastat meitä, miksi meillä on täällä niin monia rajoituksia? ajattelin. Samalla hetkellä, aivan kuin hän olisi pystynyt lukemaan ajatuksiani, hän vastasi kysymykseeni.

Hän sanoi, että johtajat asettavat sääntöjä – eivät ärsyttääkseen meitä vaan meidän turvaksemme. Sillä hetkellä kun hän sen sanoi, Henki kosketti minua. Ymmärsin, että taivaallinen Isä antaa meille käskyjä samasta syystä. Ne eivät ole meidän ärsyttämisksemme vaan auttamassa meitä palaamaan turvallisesti Hänen luokseen (ks. OL 82:2–9).

Pyhä Henki kosketti minua ja auttoi minua tietämään, että se on totta. ■

Serge P., Île-de-France, Ranska

MILLOIN VOIN LIITTYÄ KIRKKOON?

KUN OLIN NOIN viisivuotias, isäni menetti uskonsa ja päätti jättää kirkon. Se oli todella vaikeaa, etenkin kun täytin kahdeksan. Olin hyvin innoissani kasteelle menosta, mutta sitten isäni kielsi sen. Hän halusi minun odottavan, kunnes olen vanhempi, että tietäisin todella haluavani sitoutua. Ja niin minä seurasin sivusta, kun ystäväni kastettiin.

Muistan, että olin hämmentynyt – jos kirkko on totta, miksi minua estettiin pääsemästä kasteelle? Kun olin teini-ikäinen, oli todella vaikeaa nähdä kaikkien nuorten menevän temppeliin, koska itse halusin sitä tosi paljon. Oli vaikeaa, kun en pystynyt osallistumaan, mutta tiesin aina, että saisin tilaisuuteni!

Toukokuussa 2019 minut viimein kastettiin 16-vuotiaana. Muistin monia kokemuksia, joissa olin tuntenut evankeliumin puhdasta iloa ja saanut vahvistusta todistukselleni. Se oli hyvin erityinen kokemus, ja koska olin kokenut kaikki ne vaikeudet ennen tuota päivää, tiesin koko sydämestäni, että evankeliumi on totta ja on aina ollut. ■

Trinity C., Colorado, USA

Todistus ja kääntymys

Vanhin David A. Bednar

kahdentoista apostolin koorumista

Moosian poikien lähetystyöponnisteluista käy selvästi ilmi eräs tärkeä opetus todistuksen ja kääntymyksen yhteydestä toisiinsa.

”Kukaan niistä, jotka uskoivat, eli kukaan niistä, jotka Ammonin ja hänen veljiensä saarnaaminen johdatti tuntemaan totuuden ilmoituksen ja profetian hengen mukaisesti ja Jumalan voiman tehdessä ihmeitä heidän kauttaan – niin, – – niin totta kuin Herra elää, kukaan niistä lamanilaisista, jotka uskoivat heidän saarnaamiseensa ja kääntyivät Herraan, ei koskaan luopunut.

Sillä heistä tuli vanhurskas kansa; he laskivat kapina-aseensa eivätkä enää taistelleet Jumalaa vastaan. – –

Nyt, nämä ovat ne, jotka kääntyivät Herraan.” (Alma 23:6–8.)

Näissä jakeissa kuvataan kahta merkittävää tekijää: 1) *tietoa totuudesta*, minkä voidaan tulkita tarkoittavan todistusta, ja 2) *kääntymistä Herraan*, minkä ymmärrän tarkoittavan kääntymystä Vapahtajaan ja Hänen evankeliumiinsa. Näin sekä todistuksen että Herraan kääntymisen voimallinen yhdistelmä synnytti vahvuutta ja lujuuutta sekä antoi hengellistä suojaa.

Todistus on hengellinen tieto totuudesta, joka saadaan Pyhän Hengen voimalla. Jatkuva kääntymys on alituista omistautumista sille ilmoitetulle totuudelle, jonka olemme saaneet – sydän alttiina ja vanhurskaista syistä. Todistuksen ydin on se, että tietää evankeliumin olevan totta. Kääntymyksen ydin on se, että on vankkumattoman uskollinen evankeliumille. Meidän tulisi tietää, että evankeliumi on totta, ja olla uskollisia evankeliumille.

Se, että laskee itselle rakkaat ”kapina-aseet”, kuten itsekkyyden, ylpeyden ja tottelemattomuuden, vaatii muutakin kuin vain uskomista ja tietämistä. Vakaumus, nöyryys, parannus-enteko ja alistuvaisuus edeltävät kapina-aseistamme luopumista. Onko sinulla ja minulla vielä kapina-aseita, jotka estävät meitä kokemasta kääntymystä Herraan? Jos on, meidän tulee tehdä parannus nyt.

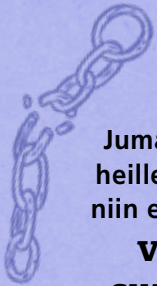
Minä lupaan, että kun me tulemme tuntemaan totuuden ja käännymme Herraan, me pysymme vahvoina ja lujina emmekä koskaan luovu. ■

Lokakuun 2012 yleiskonferenssipuheesta.

Amulek ja Alma

Yhdessä he olivat
**voimallisia
lähetyssaarnaajia,**
jotka opettivat evankeliumia
monille ihmisille.

Jumala antoi
heille voimaa,
niin ettei heitä
**voitu
surmata**
eikä pitää
vankilassa.

Amulek kääntyi,
kun enkeli oli
käskenyt häntä
**ottamaan
profeetan**
(Alman) kotiinsa.

Alma vertasi
**uskoa Jumalan
sanaan**
siihen, että kylvää
siemenen, joka
kasvaa, kun me
ravitsemme sitä.

Alma kääntyi, kun enkeli
oli kieltänyt häntä
hävittämästä
Jumalan kirkkoa.

**OLETKO HUOLISSASI
TULEVAISUUDESTA?**

*Epävarmuutta kohdatessaan
nuoret aikuiset kertovat, mitä
he ovat tehneet luottaakseen
Jumalaan ja valmistautuakseen
tulevaisuuteen.*

44

NUORILLE

**PERHEENI EI OLLUT
ONNELLINEN –
ENNEN KUIN LIITYIN
KIRKKOON**

54

HAVAINTOESITYS

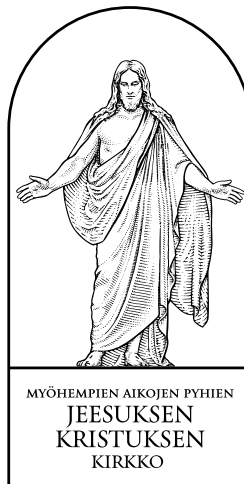
**KIVIÄ JA TÄRKEITÄ
ASIOITA**

60

VANHEMMILLE

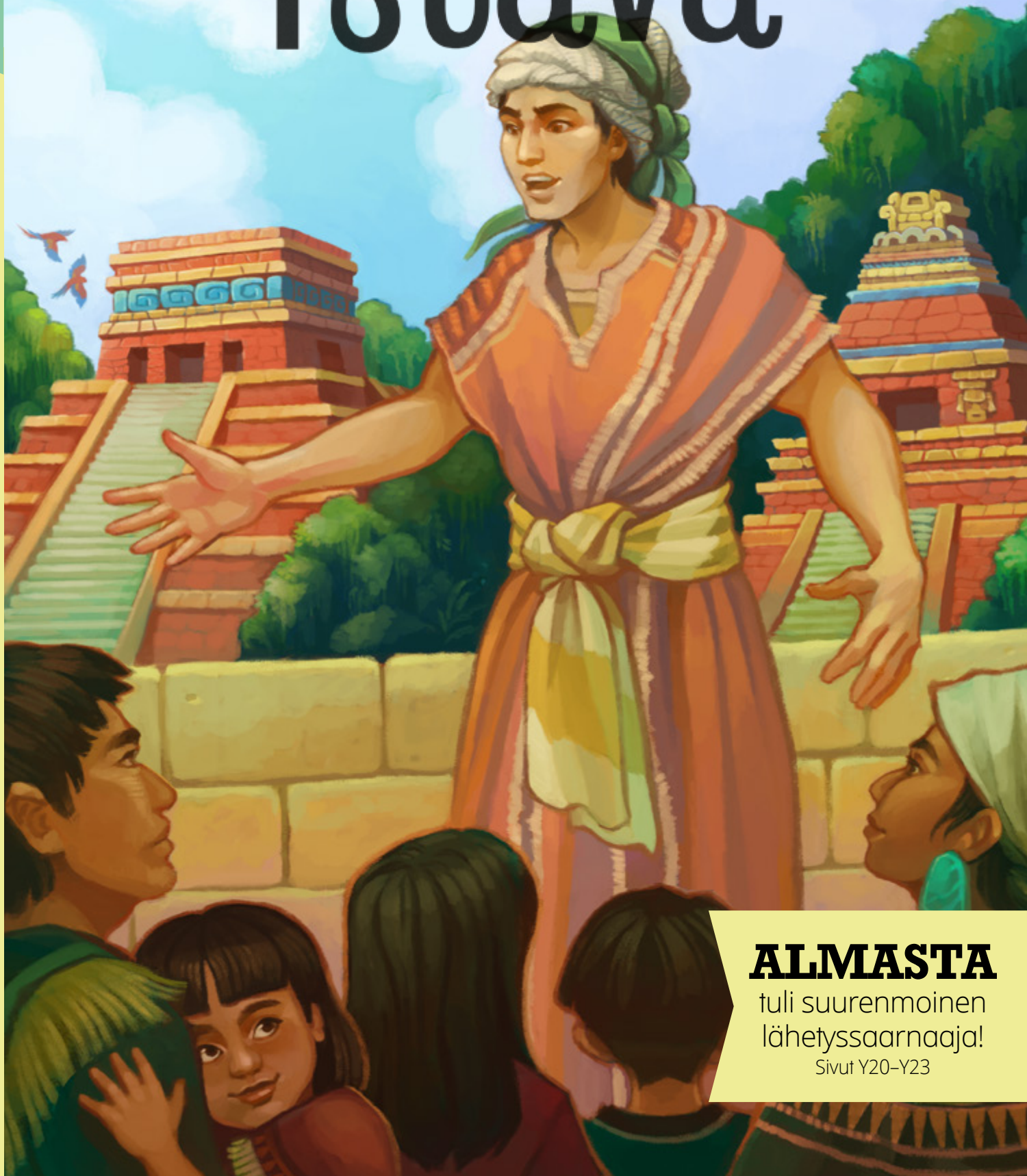
**AUTA LAPSIA
YMMÄRTÄMÄÄN,
ETTÄ RUUMIIMME ON
TEMPPELI**

Y4

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

Ystävä

ALMASTA

tuli suurenmoinen
lähetysaarnaja!

Sivut Y20–Y23

Presidentti Dallin H. Oaks

ensimmäinen neuvon-
antaja ensimmäisessä
presidenttikunnassa

Pioneereja seuraamassa

Kuljin kerran pitkin
muutamia reittejä, joita
varhaiset kirkon pioneirit
taivalsivat matkallaan Suolajärven
laaksoon. Tunsin suurta nöyryyttä
kulkiessani siellä, missä pioneirit olivat kulkeneet. Mutta
tärkeämpää kuin kulkea siellä, missä he kulkivat, on elää
niin kuin he elivät.

Pioneerit kulkivat eteenpäin uskoen uuteen uskon-
toon, uuteen maahan ja uuteen tapaan toimia. He luotti-
vat Jumalaan. Meikin tarvitsemme **uskoa**.

He tekivät sitä, mitä heidän johtajansa pyysivät heitä
tekemään. Meidänkin pitää olla **kuuliaisia**.

He käyttivät kykyjään ja tekivät yhdessä työtä Siionin
rakentamiseksi. Meidänkin pitää olla **yhtä**.

He eivät jättäneet ketään matkasta. He huolehtivat
siitä, että mukaan otettiin kaikki, joilla oli vaikeuksia rei-
tin varrella. Meidänkin pitää **ottaa kaikki mukaan**.

Me voimme kunnioittaa pioneereja seuraamalla hei-
dän esimerkkiään. ●

*Mukailtu puheesta "Pioneerien jalanjäljissä", Valkeus, tammikuu 1998,
s. 74–77.*

Minä voin olla pioneeri

Kuka tahansa, joka näyttää tietä tekemällä omalta osaltaan elämän paremmaksi perheelleen, on pioneeri.

Etsi tie sokkelon läpi. Näitä teitä kulkemalla sinä voit olla pioneeri, kun...

Lähtö

Kun opin jotakin uutta.

Kun autan hyvän perinteen aloittamisessa.

Kun teen asioita, jotka vahvistavat iankaikkista perhettäni.

Kun opetan perheelleni evankeliumia.

Maali

Lilan valinta

Lila halusi valita oikein.

Carolina Marín

(Perustuu tositahtumaan)

"On ruumis hengen temppeli, sen sain mä lahjaksi"
(Lasten laulukirja, s. 73).

"Nyt on pyhien kirjoitusten aika!" Lila sanoi. Lilasta oli hauskaa lukea pikkusiskolleen Ánikalle ja vauvaveljelleen Svetanille. Pian Lila menisi kasteelle! Jotta hän olisi valmis, hän halusi lukea pyhiä kirjoituksia joka päivä.

Lila avasi pyhien kirjoitusten kertomuskirjan ensimmäiseltä sivulta. Ánika ja Svetan käpertyivät lähelle niin että he näkisivät kuvat.

"Kuunnelkaa tarkkaan, koska minä aion esittää teille kysymyksiä lukemisen jälkeen", Lila sanoi. Sitten he alkoivat lukea ensimmäistä lukua.

"Ennen kuin me synnyimme, me olimme taivaassa", Lila luki. "Meillä ei ollut vielä ruumista. Me olimme henkiä."

Lila, Ánika ja Svetan katsoivat kuvia ihmisistä valkoisissa vaatteissa.

"Oletteko valmiita ensimmäiseen kysymykseen?" Lila kääntyi Ánikan puoleen. "Missä sinä olit, ennen kuin synnyit?"

Ánika taputti käsiään. "Taivaassa!"

"Aivan oikein", Lila sanoi. "Ja mistä Svetan on tullut?"

"Hänkin tuli taivaasta", Ánika sanoi. Svetan kihersi iloisesti ja työnsi nyrkkinsä suuhun. Lila ja Ánika nauroivat. Svetan oli Argentiinan suloinen yksivuotias!

"Meidän koko perhe tuli taivaasta", Lila sanoi. "Jeesuskin tuli. Hän tuli auttamaan meitä, jotta me voimme elää taas taivaallisen Isän luona." Lila näytti sivulla olevaa kuvaa Jeesuksesta.

Lopetettuaan lukemisen Lila ajatteli monta kertaa sitä, millaista on varmaankin ollut elää Jeesuksen kanssa taivaassa. Hän halusi olla sellainen kuin Jeesus. Hän halusi aina valita oikein.

Seuraavana päivänä koulussa Lilan vatsa kurisi, kun hän odotti jonossa aamiaista. Hän saattoi melkein maistaa empanadat (suolaiset pasteijat), kun señora Ruiz sujautti ne hänen lautaselleen. Ne tuoksuivat niin hyvälle!

Sitten señora Ruiz kaatoi Lilalle kupillisen maitoa. *Voi ei*, Lila ajatteli. Maito näytti tummemmalta kuin

tavallisesti. Toisinaan hänen koulussaan juomiin lisättiin kahvia tai teetä.

”Onko maidossa tänään kahvia tai teetä?” Lila kysyi.

Señora Ruiz heilautti kättään. ”Vähän kahvia”, hän sanoi. ”Sinä et edes maista sitä.”

Lila mietti hetken. Hän muisti, kuinka hän halusi olla sellainen kuin Jeesus ja valita oikein. Hän tiesi, että profetit olivat kieltäneet kahvin juomisen.

”Ei kiitos. Minä en ota maitoa tänään”, Lila sanoi. Hän hymyili señora Ruizille. Sitten hän istuutui syömään.

Sinä iltana Lila auttoi keittiössä papia tiskaamaan. Hän mietti yhä sitä pyhien kirjoitusten kertomusta. Hän mietti maitoakin.

”Papi?”

”Niin?” papi kysyi.

”Miksi taivaallinen Isä halusi, että meillä on ruumis?”

Papi mietti hetken huuhdellessaan lautasta. ”Hän antoi meille ruumiin, jotta meistä voisi tulla sellaisia kuin Hän”, papi sanoi. ”Sinun ruumiisi on henkesi koti. Sitä

me tarkoitamme, kun sanomme, että ruumiimme on temppeleli.”

Lila nyökkäsi. Hän lauloi sellaista laulua toisinaan Alkeisyhdistyksessä! ”Siitäkö syystä taivaallinen Isä haluaa, että me pidämme huolen ruumiistamme?”

”Juuri niin”, papi sanoi.

”Tänään koulussa maitoon oli pantu kahvia”, Lila sanoi. ”Minä en kuitenkaan juonut sitä. Minä yritän pitää huolta temppeleistäni.”

”Olen ylpeä sinusta”, papi sanoi. Hän kuivasi kätensä pyyhkeeseen ja halasi Lilaa.

Lila halasi papia lujasti. Hän piti mielellään huolta ruumiista, jonka taivaallinen Isä oli antanut hänelle. ●

Kirjoittaja asuu Corrientesissa Argentiinassa.

Tämän kertomuksen perhe asuu Argentiinassa. Lue seuraava artikkeli, niin saat tietää lisää heidän maastaan.

Hei!
Me olemme
Margo ja Paolo.

**Tule
kanssamme
tutustumaan
Argentiinaan!**

Terveisiä
Argentiinasta!

Argentiina on maa
Etelä-Amerikassa. Se on
yli 3 200 kilometriä pitkä.
Pohjoisessa on kesäisin
hyvin kuumaa. Etelässä on
jäätiköitä ympäri vuoden!

Empanadat ovat
suosittua ruokaa
Argentiinassa.
Ne ovat pastei-
joita, jotka on
täytetty lihalla,
maissilla tai
hedelmillä. Nam!

Argentiinassa elää monia kiinnostavia eläimiä
– jaguaareja, kondorikotkia ja pingviinejä!

Argentiinassa karjapaimenia
kutsutaan nimellä *gaucho*. He
kasvattavat karjaa ja hevosia.

Monet ihmiset ostavat ruokaa toreilta. Tämä poika auttaa isäänsä kantamaan *sandíaa* eli vesimelonia.

Ushuaia on yksi etelänapaa lähimmistä kaupungeista maailmassa! Siellä on kolme seurakuntaa.

Tämä tyttö kävi Córdoban temppelissä sinä päivänä, kun se vihittiin käyttöön. Pian Argentiinassa on kolme temppeliä!

Tutustu argentiinalaisiin ystäviimme!

Kun presidentti Russell M. Nelson esitti uuden tavoiteohjelman lapsille ja nuorille, minä asetin tavoitteet juosta, olla hyvä ystävä ja tehdä rukouksistani parempia. Minä todistin sakramenttikokouksessa, että tiedän, että jos teen tätä ohjelmaa, taivaallinen Isä auttaa minua.

Gonzalo L., 7, Buenos Aires, Argentiina

Kun luemme pyhiä kirjoituksia, me opimme Jeesuksesta Kristuksesta ja siitä, kuinka Hän rakastaa meitä. Se auttaa minua olemaan onnellinen. Minä tiedän, että Hän rakastaa minua.

Emma L., 5, Buenos Aires, Argentiina

**Oletko sinä Argentiinasta?
Kirjoita meille! Meistä olisi mukava
kuulla sinusta.**

**Kiitos,
että tutustuit
kanssamme
Argentiinaan.
Nähdään ensi
kerralla!**

Pieni leipäkärry

"Kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa" (Moosia 2:17).

Sammy avasi silmänsä ja haukotteli. Hän haistoi jotakin herkullista.

Mmm, papa leipoo leipää! Sammy ajatteli.

Papa leipoi leipää perheellemme joka lauantai. Sammysta oli hauskaa katsella, kun papa otti rapeita ruskeita leipiä ulos uunista. Papa antoi aina Sammylle ensimmäisen viipaleen.

Mutta eihän tänään ole lauantai, Sammy ajatteli. *Miksi papa oli leipomassa?*

Sammy nousi vuoteesta ja meni keittiöön. Hän kysyi papalta, mistä oikein oli kyse.

"Muistatko, mitä piisparamme pyysi meitä tekemään?" papa kysyi.

Sammy nyökkäsi. "Hän pyysi meitä auttamaan ihmisiä. Ja minä autoin sisar Martinia viemään hänen kassinsa yläkertaan, muistatko?"

"Sinä teit sen hienosti", papa sanoi. "Minä rukoilin, kuinka minä voisin auttaa. Sain

ajatuksen, että leipoisin leipää annettavaksi muille."

Sammy kurkisti uunin ikkunasta sisään. Hän laski leipiä.

"Yksi... kaksi... kolme... neljä. Kenelle sinä annat leivät?"

"Siinä minä tarvitsen sinun apuasi", papa sanoi. "Yksi leipä menee sisar Martinille. Ja kaksi leipää Millerin perheellemme. Kenelle antaisimme neljännen leivän?"

Sammy mietti asiaa.

"Miten olisi setä Lee?" Sammy kysyi. Setä Lee asui samassa kerrostalossa heidän kanssaan. Hän ei käynyt ulkona kovinkaan paljon. Enimmäkseen hän vain katseli ihmisiä ikkunastaan.

"Sehän on hyvä idea!" papa sanoi.

Kun leivät oli paistettu, Sammy auttoi papaa pakkaamaan ne pusseihin. Sitten hän haki kärryinsä. He panivat leivät kärryyn.

"Leipäkärri on valmiina matkaan!" Sammy sanoi.

Papa auttoi Sammyä kärryn vetämisessä. Sammyn sydämessä tuntui mukavan lämpimältä, ihan kuin ne leivät, joita he olivat viemässä muille! ●

Kirjoittaja asuu Vermontissa Yhdysvalloissa.

Erilaisia mutta yhdessä

Bethany Bartholomew
(Perustuu tositahtumaan)

"Palvelivatpa he miten, missä tai mitä tahansa"
(Uskonkappale 11).

Ellie ja hänen perheensä olivat lähdössä käymään Ellien serkkujen luona, jotka asuivat kaukana. Ellie oli aivan innoissaan! Hän ei ollut nähnyt serkkujaan pitkään aikaan.

Ennen matkaa Ellien vanhemmat sanoivat, että he halusivat puhua Ellien kanssa.

"Kun kokoontumme yhteen sukulaisten kanssa, me pidämme aina ruokarukouksen. Ja toisinaan puhumme kirkosta, eikö vain?" isä kysyi.

"Juuri niin!" Ellie sanoi.

"No, tilanne on vähän toinen tällä matkalla", äiti sanoi. "Tätisi ja hänen miehensä eivät käy enää kirkossa. Eivätkä he pidä siitä, kun ihmiset puhuvat heille kirkosta."

Ellie rypisti otsaansa. "Miksi eivät?"

"Me emme tiedä kaikkia syitä", isä sanoi. "Mutta he rakastavat meitä hyvin paljon. En usko, että he haluavat väitellä kanssamme tai loukata tunteitamme. He ovat siis pyytäneet, ettemme puhu kirkon asioista heidän kanssaan."

Ellie nyökkäsi.

"Voimme silti lukea pyhiä kirjoituksia ja rukoilla, kun olemme siellä. Mutta teemme sen keskenämme", äiti sanoi.

"Entä kun on ruoka-aika?" Ellien sisko kysyi.

"Katsotaan sitten", äiti sanoi. "Jos he eivät pidä ruokarukousta, niin me jokainen voimme pitää rukouksen sydämessämme."

"Selvä", Ellie sanoi. "Minä voin tehdä niin!"

Seuraavana päivänä Ellien perhe sulloutui autoon. He ajoivat myöhään iltaan saakka. Kun he viimein pääsivät serkkujen luo, Ellien tati ja ja tämän mies autoivat heitä kantamaan laukut pois autosta. Sitten kaikki kävivät nukkumaan.

Seuraavana aamuna Ellie piti rukouksen ennen kuin hän meni keittiöön aamiaiselle. Häntä vähän hermostutti

nähdä näitä sukulaisia. Mutta sitten hänen tätinsä istuutui hänen viereensä lämmin hymy kasvoillaan.

"Osa meistä lähtee serkkusi salonkiin myöhemmin tänään. Haluatko tulla mukaan?" hän kysyi Ellieltä.

"Hiussalonkiinko?" Ellie kysyi.

"Niin! Sinulle ja siskollesi voidaan tehdä kampausta, jos haluatte."

Ellie nyökkäsi hymyillen. Se kuulosti hauskalta!

Aamiaisen jälkeen he matkustivat bussilla salonkiin. Elliestä oli hauskaa katsella serkkunsa työntekoa. Serkun kammatessa ja letittäessä tämän sormet lensivät edestakaisin. Kun kaikkien kampausta oli tehty, he järjestivät kampaustähtöksen salongin peilin edessä ja kikattivat uusille tyyleilleen.

Seuraavana päivänä satoi rankasti. Siksi kaikki pysyivät sisällä ja pelasivat lautapelejä. Ellie ja yksi hänen serkuistaan olivat joukkueessa kahta vanhempaa poikaa vastaan. He kiusoittelivat toisiaan edetessään pelinappuloillaan kilpaa ympäri lautaa.

"Me voitimme!" Ellie huusi, kun hän siirsi pelinappulansa laudan päätyyn. Kaikki löivät kättä toistensa kanssa – jopa vanhemmat serkut, jotka olivat olevinaan happamia häviöstä.

Vain muutaman päivän kuluttua oli aika lähteä kotiin. Kun Ellie kiipesi auton takapenkille, hän kuuli perheensä jättävän hyvästejä.

"Meille tulee teitä ikävä!"

"Tulkaa pian uudestaan!"

"Te olette meille hyvin rakkaita!"

Ellie hymyili ja vilkutti, kun heidän autonsa kaartoi tiehensä. Hänellä oli ollut oikein hauskaa. Vaikka he uskoivatkin eri asioihin, he voivat silti olla onnellinen suku. ●

Kirjoittaja asuu Georgiassa Yhdysvalloissa.

Leikkaa irti nämä sivut ja liimaa, nido tai sido ne yhteen kirjaksi!

MINUN KASVAVA USKONI

Nimi: _____

1

Mormonin kirjassa Alma sanoo,
että usko on niin kuin siemen.

4

Minä autan uskoani Jeesukseen
kasvamaan, kun rukoulen ja
olen ystävällinen muille.

5

Kun puu kasvaa, se antaa
meille ihania hedelmiä.

2

Minä voin kylvää oman uskon
siemeneni kuuntelemalla, mitä profeetat
ja pyhät kirjoitukset opettavat.

3

Siemen tarvitsee vettä ja
aurionpaistetta, jotta se kasvaisi.

6

Kun minun uskoni kasvaa, se tuo
elämäni ihania siunauksia.

7

Minä autan jatkuvasti uskoani
kasvamaan lujaksi. Taivaallinen Isä ja
Jeesus Kristus rakastavat minua!

**Sisar
Cristina B. Franco**

toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Salainen ainesosa

Taivaallinen Isä haluaa, että me palvelemme muita. Alkeisyhdistyksen opettajani oli hieno esimerkki palvelemisesta. Kun menimme Alkeisyhdistykseen, sisar Antonietti toi aina mukanaan suklaakakun. Minä inhosin suklaakakkua! Kaikki muut pitivät siitä, mutta minä en koskaan syönyt sitä.

Eräänä päivänä hän kysyi minulta: ”Mikset sinä maista pientä palaa? Tässä kakussa on käytetty erästä erityistä ainesosaa.”

Suostuin maistamaan sitä. Ja arvaa mitä? Minä pidin siitä!

Monia vuosia myöhemmin äiti kertoi minulle, mikä sisar Antoniettin salainen ainesosa oli. ”Sisar Antonietillä

ei ollut kovin paljon rahaa”, äiti sanoi. ”Joka viikko hänen piti valita, käyttääkö hän rahaa bussimatkaan Alkeisyhdistykseen vai ostaako hän ainekset suklaakakun leipomiseen luokkaanne varten. Hän valitsi aina suklaakakun. Bussikyydin sijaan hän käveli yli kolme kilometriä kumpaankin suuntaan säästä riippumatta.”

Sisar Antoniettin salainen ainesosa oli rakkaus, jota hän tunsu muita kohtaan! ●

Mukailtu puheesta ”Iloa epäitsekästä palvelemisesta”, Liahona, marraskuu 2018, s. 55–57.

Minä voin seurata Jeesusta
Kristusta pienin ja yksinkertaisin tavoin.

(Ks. Alma 37:6.)

Yllätyksellinen lähetystyökutsu

Lucy Stevenson

kirkon lehdet

(Perustuu tositahtumaan)

Edwin Dharmaraju hymyili kävellessään lentoasemalta ulos auringonpaisteeseen. Hän näki, että palmupuut reunustivat katuja, ja hais-toi läheiseltä torilta kantautuvien maus-teiden tuoksuja. Hän ja hänen vaimonsa Elsie olivat taas Intiassa! He olivat asuneet Samoassa, mutta nyt he olivat jälleen kotona.

Edwin ja Elsie eivät olleet kuitenkaan tulleet pelkälle vierailulle. Heidät oli kutsuttu palvelemaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaajina. Edwiniä hermostutti hieman, mutta hän tiesi, että taivaallinen Isä auttaisi heitä. Taivaallinen Isä oli jo auttanut heitä hyvin paljon.

Edwin ja Elsie olivat syntyneet Intiassa. Mutta Edwin kuuli ensimmäisen kerran kirkosta ollessaan opiskele-massa Yhdysvalloissa. Hän kävi siellä kirkossa yhden kerran. Hän luki jopa Mormonin kirjaa. Mutta kun hänen sitten piti palata Intiaan, hän unohti kirkon.

Joitakin vuosia myöhemmin Edwinistä ja Elsiestä tuntui, että heidän pitäisi muuttaa Samoan. Edwin oli hyönteistieteilijä, ja hän otti saarella vastaan työn tutki-jana. Samoassa Edwin ja Elsie tapasivat lähetyssaarnaajat. Kun Edwin luki taas Mormonin kirjaa, hän tunsi jotakin erityistä. Elsiekin luki Mormonin kirjaa. He päättivät

mennä kasteelle yhdessä poikiensa ja tyttäriensä kanssa.

Kun he olivat liittyneet kirkkoon, Edwin halusi enemmän kuin mitään, että hänen sukunsa Intiassa saisi kuulla evankeliumista. Ongelmana oli, ettei Intiassa ollut lähetyssaarnaajia opettamassa heitä! Edwin

ja Elsie kirjoittivat kirjeen kirkon keskustoimistoon ja pyysivät, että Intiaan lähetettäisiin lähetyssaarnaajia.

Se, mitä seuraavaksi tapahtui, oli suuri yllätys. Presi-dentti Spencer W. Kimball kutsui *heidät* palvelemaan lähetyssaarnaajina Intiassa!

Ja nyt he olivat täällä.

Ensimmäinen pysähdyspaikka Intiassa oli Edwi-nin veljen koti. Siellä olivat myös Edwinin vanhem-mat ja sisaruksia. Edwin ja Elsie alkoivat heti opettaa heitä. Heidän perheensä oli iloinen saadessaan kuulla evankeliumia.

Muutaman viikon kuluttua Edwin ja hänen lapsuu-denperheensä kokoontuivat uima-altaan äärelle hänen veljensä pihalla. Allas oli puhdistettu, maalattu ja täynnä raikasta vettä. Kaikki olivat pukeutuneet valkoisiin vaat-teisiin. Naisilla oli yllään liehuavia sareja, jotka oli kie-dottu heidän olkapäilleen. Miehillä oli väljät intialaistyyli-set paidat ja housut.

Edwin seisoj altaassa isänsä kanssa. "Samuel David", Edwin sanoi, "Jeesuksen Kristuksen antamalla valtuudella kastan sinut Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen."

Edwin tunsj itsensä onnelliseksi, kun hän kastoi isänsä. Hän tunsj itsensä vielä onnellisemmaksi, kun hän seuraavaksi kastoi äitinsä. Päivän päätyessä Edwin oli kastanut 18 ihmistä!

Seuraavana päivänä Edwin ja Elsie matkustivat junalla kuusi tuntia. He kävivät muidenkin sukulaisten luona ja opettivat näille evankeliumia. Edwin kastoi neljä muuta sukulaistaan läheisessä joessa.

Lopuksi Edwin ja Elsie matkustivat 16 tuntia junalla käymään Elsie vanhempien luona. Elsie isä oli johtaja toisessa kirkossa. Hän ei halunnut mennä kasteelle, mutta hänestä Mormonin kirja oli hyvä kirja. Hän auttoi Mormonin kirjan kääntämisessä teluguksi, joka on yksi Intiassa puhutuista kielistä.

Kun Edwin ja Elsie päättivät lähetystyönsä, uusia jäseniä oli niin paljon, että voitiin perustaa kirkon seurakunta – yksi ensimmäisistä Intiassa! Samoaan palatessaan Edwin ja Elsie olivat onnellisia. He olivat kiitollisia siitä, että taivaallinen Isä oli lähettänyt heidät lähetystyöhön! ●

Edwin ja Elsie Dharmaraju palvelivat lähetystyössä Intiassa vuonna 1978. Nyt sinne on rakenteilla kaunis temppele!

*En ole koskaan tehnyt mitään tosi pahaa.
Pitääkö minun silti tehdä parannus?
– Epätietoinen Udinesta*

Hyvä Epätietoinen!

Jokainen tarvitsee parannusta, koska kukaan ei ole täydellinen! Parannus voi olla niinkin yksinkertaista kuin että kerrot taivaalliselle Isälle rukouksessa siitä, kuinka päiväsi sujui ja kuinka haluat toimia huomenna paremmin. Me pyydämme Häneltä anteeksiantoa, kun olemme tehneet jotakin väärin, ja Hän antaa meille anteeksi. Joidenkin mielestä parannus on pelottava asia. Mutta se on iloinen asia! Parannus on lahja, jonka Jeesus Kristus antoi meille, jotta me voimme oppia, kasvaa, muuttua ja tulla enemmän sellaisiksi kuin Hän. Presidentti Nelson sanoo, että meidän pitäisi tehdä parannusta joka päivä. Kun teet niin, tunnet elämässäsi enemmän rauhaa ja voimaa.

Rakkain terveisin

Ystävä

Kokeile tätä!

Samalla tavoin kuin lusikka vie pois pippurin tässä toiminnassa, parannuksen tekeminen voi tehdä meistä puhtaita niistä vääristä valinnoista – suurista tai pienistä – joita teemme joka päivä. Jeesuksen Kristuksen ja Hänen sovituksensa ansiosta meillä kaikilla on mahdollisuus tehdä parannus.

Tarvitset:

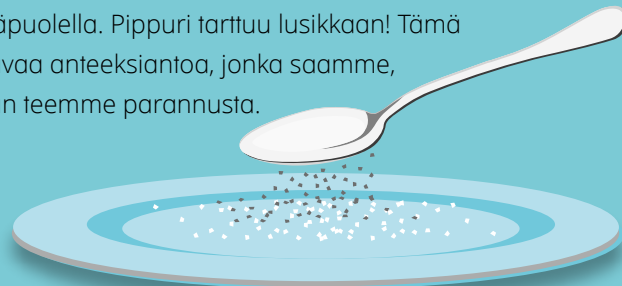
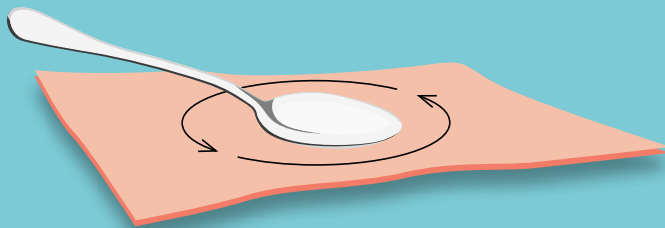
pöytäsuolaa
mustapippuria
muovilusikan
pyyhkeen

1. Kaada lautaselle hieman suolaa. Se kuvaa sitä, kuinka puhtaita ja tahraattomia me olemme, ennen kuin teemme syntiä.

2. Ripottele suolan päälle mustapippuria. Tämä kuvaa vääriä valintoja, joita teemme.

3. Ota nyt muovilusikka ja hiero sitä pyyhkeeseen.

4. Kuljeta lusikkaa hitaasti suolan ja pippurin yläpuolella. Pippuri tarttuu lusikkaan! Tämä kuvaa anteeksiantoa, jonka saamme, kun teemme parannusta.

Pieni ja yksinkertainen palapeli

Kuten Liahona, joka ohjasi Lehin perhettä, yksinkertaiset asiat voivat auttaa meitä ratkaisemaan isoja ongelmia (ks. Alma 37:6, 38–44).

Löydätkö kaikki alla olevat palaset palapelistä?

Millä pienillä ja yksinkertaisilla tavoilla sinä voit seurata Jeesusta?

Alma nuorempi tekee parannuksen

Haley Yancey
kirkon lehdet

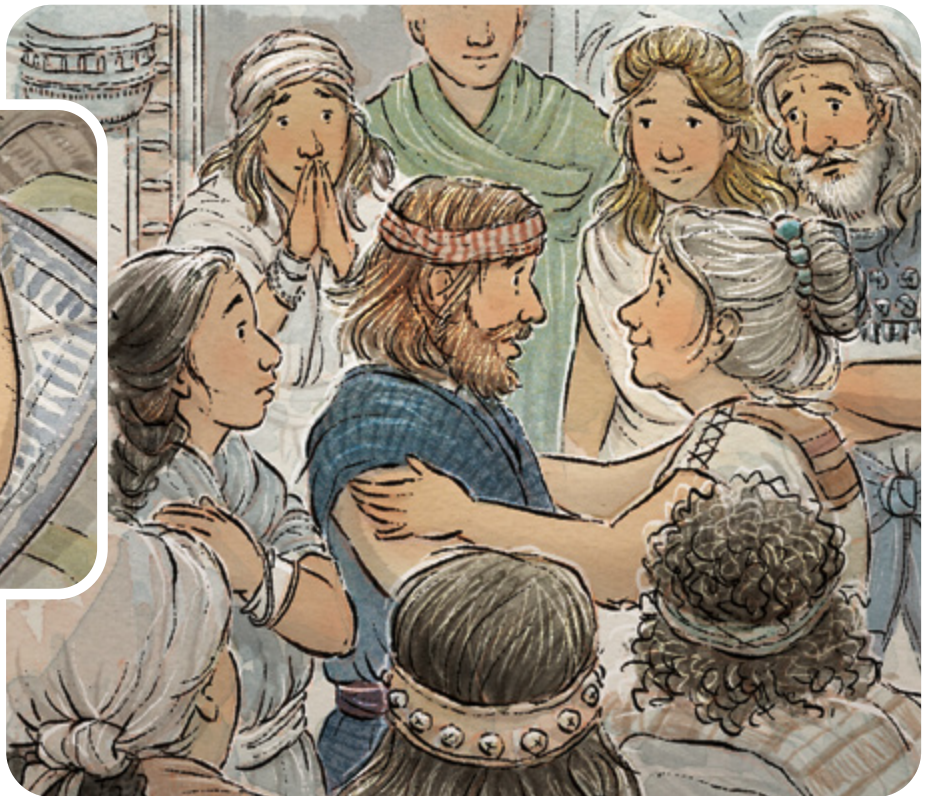
Alma oli profeetan poika. Hänellä oli sama nimi kuin isällään, mutta hän ei uskonut sitä, mitä hänen isänsä opetti. Hän kertoi ihmisille, ettei kirkko ole totta.

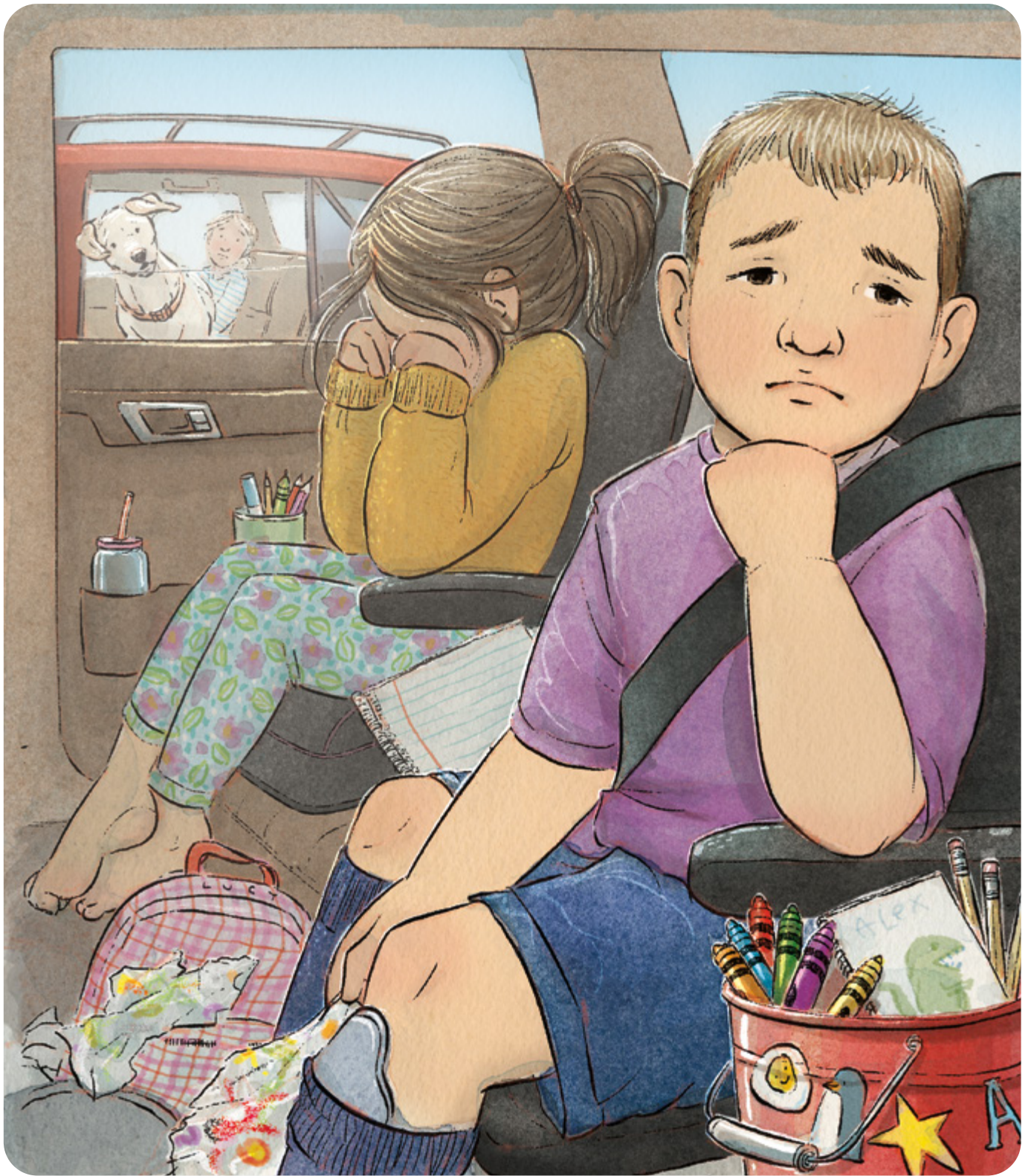
Eräänä päivänä Almalle ilmestyi enkeli. Enkeli käski Almaa tekemään parannuksen.

Kolme päivää Alma oli kuin unessa. Hän ajatteli väärä valintojaan.

Sitten Alma rukoili, että hän saisi anteeksi. Ja niin hän saikin! Hän tunsi Jeesuksen Kristuksen rakkauden. Alma heräsi ja alkoi opettaa muille, kuinka Jeesus oli pelastanut hänet.

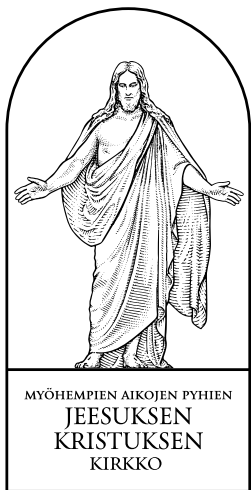
Minä voin tehdä parannuksen, kun olen tehnyt väärän valinnan.
Jeesus auttaa minua aina. ●

Voit lukea tämän kertomuksen luvusta Moosian kirja 27.

Alma teki parannuksen ja seurasi Jeesusta

Kun sinä teet väärän valinnan,
mitä sinun pitäisi tehdä?

Hyvät vanhemmat

Toisinaan emme ole samaa mieltä muiden ihmisten kanssa. Mutta me voimme silti rakastaa heitä. Me voimme myös pitää kiinni siitä, minkä tiedämme olevan totta. Lue lastesi kanssa sivulla Y10 oleva kertomus, ja jutelkaa sitten näistä kysymyksistä:

Kuinka Ellien perhe osoitti rakkautta?

Kuinka Ellien perhe piti uskonsa lujana?

Kuinka meidän perheemme voi osoittaa rakkautta muille ihmisille silloinkin kun emme ole samaa mieltä?

Me kaikki olemme erilaisia, mutta jokainen ihminen on Jumalan lapsi!

Osoittakaa rakkautta,

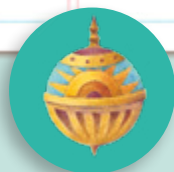
Ystävä-lehti

NÄIN LÄHETÄT LAPSESI TAIDETEOKSEN TAI KOKEMUKSEN LIAHONA-LEHTEEN

Mene sivustolle liahona.churchofjesuschrist.org ja napsauta "Submit an Article or Feedback" [Lähetä artikkeli tai palautetta]. Tai lähetä se sähköpostitse osoitteeseen liahona@churchofjesuschrist.org. Laita mukaan lapsesi nimi, ikä, asuinpaikkakunta sekä tämä lupalausunto: "Minä [lisää oma nimesi] annan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkolle luvan käyttää lapseni lähettämää aineistoa kirkon lehdissä, kirkon verkkosivustoilla ja sosiaalisen median alustoilla sekä mahdollisesti muussa kirkon aineistossa." Haluamme todella kuulla sinusta!

SISÄLLYS

- Y2** Ensimmäiseltä presidenttikunnalta: Pioneereja seuraamassa
- Y4** Lilan valinta
- Y6** Terveisiä Argentiinasta!
- Y8** Pieni leipäkärri
- Y10** Erilaisia mutta yhdessä
- Y12** Minun kasvava uskoni
- Y14** Ystävien kesken: Salainen ainesosa
- Y15** Loistava ajatus
- Y16** Rohkeita esimerkkejä: Yllätyksellinen lähetystyökutsu
- Y18** Mitä on mielessäsi?
- Y19** Hauskaa tekemistä: Pieni ja yksinkertainen palapeli
- Y20** Pyhien kirjoitusten kertomuksia: Alma nuorempi tekee parannuksen
- Y23** Värityssivu: Alma teki parannuksen ja seurasi Jeesusta

Etsi piilossa oleva Liahona!

YSTÄVÄ-LEHDEN KANNESSA
Kuvitus Rebecca Sorge Jensen